

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Sipstrassi
sága 2 - Poslední meč moci.pdb

PDB Name: Gemmell_David-2-Posledni_mec_mo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2003
Modification Date: 1.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

POSLEDNÍ MEČ MOCI

Věnování

Tuto knihu s láskou věnuji mnoha lidem, kteří mé cesty do Birminghamu proměnili v kouzlo. Rogu Peytonovi, Daveovi Holmesovi a Rodu Milnerovi z ANDROMEDY za všechnu tu psinu a alkohol, Bernie Evansovi a Brum Groupové za čarovný NOVACON, Chrise a Pauline Morganovým za "Čínskou" záhadu a pracovníkům Royal Angus Hotel za úsměv tváří v tvář čirému šílenství.

Poděkování

Poslední meč moci, jako všechny ostatní moje romány, je výsledkem mnoha měsíců tvrdé práce nadaného týmu. Bez nich by můj špatný pravopis, nedbalá interpunkce a můj sklon psát nesprávně infinitivy byly mnohem známější. Své editore Lize Reevesové, a své korektorky Jean Maundové - věl děky. Také jsem velmi zavázán svým "čtenářům" Edith Grahamové a Tomu Taylorovi a své korektorky Steile Grahamové. Také děkuji svému tchánovi Denisi Ballardovi za pomoc při získávání znalostí o římské Británii.

Prolog

ZJEVEN STÁL ZÁDY KE DVEŘÍM, VELKOU ruku měl položenou na kamenné předprsni úzkého okna a pozorně prohlížel les pod sebou sleduje ještěba lovícího pod kupíci se mračny.

"Již to začalo, můj pane," oznámil postarší posel a vysokému muži v mnišské kápi z hnědé vlny se uklonil.

Zjeven se pomalu obrátil a kouřově šedé oči upřel na muže, který odvrátil zrak neschopen snést jeho upřený pohled.

"Pověz mi vše," vyzval ho Zjeven, usedl na slonovinou vykládanou stoličku u dubového stolu a nepřítomně se zadíval na pergamen, na němž právě pracoval.

"Smím se posadit, můj pane?" zeptal se posel tiše a Zjeven vzhledl a usmál se.

"Můj milý Cotto, ovšemže smíš. Odpusť mi mou trudnomyslnost. Doufal jsem, že zbývající dny svého života strávím zde v Tingjsu. Africké počasí mi vyhovuje, lidé jsou tu přátelští a s výjimkou nájezdů Berberů je kraj klidný. A já již téměř dopsal svou knihu... ale takové počiny mají v dějinách vždy až druhé místo."

Cotta vděčně spočinul na židli s vysokým opěradlem. Holá hlava se mu leskla potem a v tmavých očích se mu zračila únava. Přišel sem rovnou z lodi - dychtivý zbavit se co nejdřív špatných zpráv, které přinášel, a přesto své břemeno jen velice nerad skládal na ramena muže před sebou.

"Hodně se vypráví o tom, jak to vlastně začalo. Všechny ty historiky si protiřečí, nebo jsou přemrštěně vyšperkované. Ale, jak jsi čekal, Gótové mají nového vůdce obdařeného zlověstnými silami. Jeho vojska jsou určitě neporazitelná a on si prosekává cestu severními královstvími. Sikambrové a Norové se mu ještě postavit nemuseli, ale brzy přijdou také na radu."

Zjeven kývl, "A co čáry a kouzla?"

"Agenti římského biskupa svorně přísahají, že Wotan je zkušený nekromant. Obětoval mladé dívky a pak přes jejich těla roztažená na zemi přetahoval své nové lodě. Je to hnusné... to všechno. A prohlašuje se za boha!"

"Jak se jeho moc vlastně projevuje?" zeptal se opat.

"Je nepřemožitelný v bitvě. Nedotkne se ho žádný meč. Ale říká se, že dokáže přimět mrtvé chodit - a mnohem víc než jen to. Jeden z těch, kdož přežili bitvu v Raetii, přísahá, že ke konci dne se mezi řadami nepřátel zvedli mrtví Gótové, sekali a zabíjeli. Není nutné dodávat, že odpor se zlomil. Já jsem to slyšel vyprávět pouze od jediného člověka, ale myslím, že mluvil pravdu."

"A co si vyprávějí samotní Gótové?"

"Ti říkají, že Wotan plánuje velkou invazi do Británie, kde jsou kouzla nejsilnější, Wotan tvrdí, že je domovem Starších bohů, a brána do Valhaly je u Sorvioduna, vedle velkého kruhu."

"To opravdu je," zašeptal Zjeven.

"Cože, otče opate?" zeptal se Cotta s rozšířenými očima.

"Odpusť, Cotto. Jen jsem myslel nahlas. Druidové velký kruh vždycky považovali za čarovné místo — a další před nimi. A Wotan má pravdu, je to určitým způsobem brána - a on do ní za žádných okolností nesmí vstoupit."

"Nemyslím, že by tu byla jediná armáda, která by se mu mohla postavit - kromě vojáků Krvavého krále, a naše zprávy praví, že je osklivě sužován povstáními a vpády do své vlastní země. Sasové, Jutové, Anglové a dokonce i některé britské kmeny proti němu povstávají zcela pravidelně. Jak by se mohl postavit proti dvaceti tisícům gótských válečníků, které vede čaroděj, jehož není možné přemoci?"

Zjeven se široce usmál a v kouřově šedých očích se mu náhle vesele zajiskřilo. "Uthera není dobré podceňovat, příteli. On také nikdy nepoznal porážku... a nosí meč moci, Cunobelinovu čepel."

"Jenže teď už je to stařec," namítl Cotta. "Pětadvacet let válčení si muselo vybrat svou daň. A velká zrada..."

"Ten příběh znám," vyštěkl ostře Zjeven. "Nalej nám vína, než si to promyslím."

Pak se díval, jak starší muž do dvou měděných pohárů nalévá temně rudé víno a jeden pohár přijal s úsměvem, kterým chtěl zahnat hrubost své poslední odpovědi.

"Je pravda, že Wotanovi poslové vyhledávají panny se zvláštním nadáním?"

"Ano. Vědmy, léčitelky, ty, které ovládají různé jazyky... vypráví se, že se s každou ožení."

"Zabijí je," odušil Zjeven. "A v tom spočívá jeho síla."

Opat domluvil, vstal a přešel k oknu, odkud se díval, jak v ohni zapadá slunce. Za ním Cotta zažehl čtyři svíce a pak mlčky čekal. Nakonec promluvil. "Smím se optat, můj pane, proč tě tak zajímají události z druhé půle světa? Války přece byly vždycky. Je lidským prokletím, že člověk musí zabít své bratry, a někteří tvrdí, že to sám Bůh nás takto trestá za Ráj."

Zjeven se odvrátil od nádhery západu slunce a vrátil se ke své stoličce.

"Celý život, Cotto, je v rovnováze. Světlo a tma, slabost a síla, dobro a zlo. Soulad přírody. Ve věčné temnotě by zahynuly všechny rostliny. Ve věčném světle by se scvrkly a spálily. V rovnováze je všechno. Wotanovi se musí někdo postavit, jinak se stane bohem - temným, zlovolným bohem, pijícím krev a kradoucím duše."

"A ty se mu postavíš, můj pane?"

"Já se mu postavím."

"Jenomže ty nemáš vojsko. Nejsi král ani vojevůdce,"

"Ty nevíš, co já jsem, starý příteli. Pojď, dolej číše a podíváme se, co nám ukáže grál."

Zjeven došel k dubové truhlici a do stříbrné misky přelil vodu z hlíněného džbánu. Misku pak opatrně donesl ke stolu. Počkal, dokud se vlnky na hladině neuklidnily, pak nad vodu zvedl zlatý kámen a pomalu s ním kroužil. Plameny svíce se zamíhotaly a uhasly, byť tu nebyl průvan. Cotta se naklonil k misce a upřeně hleděl do sametově tmavé vody.

První obraz, který se objevil, představoval chlapce s rusými vlasy a divokými očima, jak seká do vzduchu dřevěným mečem. Nedaleko seděl postarší válečník a tam, kde by měl mít pravici, měl přes pahýl ovinut kus kůže. Zjeven si je pozorně prohlédl a pak přešel rukou nad hladinou. Nyní bylo vidět modrou oblohu a dívku ve světle zelených šatech sedící na břehu jezera.

"To jsou raetijské hory," zašeptal Cotta. Dívka si pomalu splétala tmavé vlasy do copu.

"Je slepá," řekl Zjeven. "Vidíš, jak bez mrkání hledí do slunce?"

Dívka se náhle obrátila k nim. "Dobré jitro," pravila, a slova se beze zvuku tvořila oběma mužům rovnou v hlavách.

"Kdo jsi?" zeptal se Zjeven tiše.

"To je zvláštní," poznamenala dívka, "tvůj hlas zní jako šepot ranního vánku a je tak vzdálený."

"Já jsem daleko, dítě. Kdo jsi?"

"Já jsem Anduine."

"A kde žiješ?"

"V Cisastře se svým otcem Ongistem. A ty?"

"Já jsem Zjeven."

"Jsi přítel?"

"To vskutku jsem."

"Myslela jsem si to. Kdo je to s tebou?"

"Jak víš, že je tu někdo se mnou?"

"To je dar, který mám, mistře Zjevené. Kdo je to?"

"Je to Cotta, mnich Bílého Krista. Brzy se s ním setkáš. On je také přítel,"

"To jsem věděla. Cítím, jak je laskavý."

Zjeven znovu přešel rukou nad hladinou. Nyní spatřili mladého muže s dlouhými vlasy černými jako krkavčí peří, vedoucího údolím nad Londiniem hezké stádečko sikambrijských koní. Jinoch to byl pohledný, s jemnými lícními kostmi a silnou, čistě oholenou bradou. Zjeven si jezdce napjatě prohlížel.

Tentokrát se voda zakalila sama od sebe - objevila se temná bouřková mračna, z nichž vyletovaly tiché oštěpy

klikatých blesků a nesly se noční oblohou. Z nitra mraku vyletělo jakési stvoření s kožnatými křídly a podlouhlou klínovitou hlavou. Na jeho hřbetě seděl žlutovousý válečník. Zvedl ruku a směrem k divákům vylétl blesk. Zjeven švihl rukou dopředu přesně ve chvíli, kdy se hladina rozdělila. Do dlaně mu vlétlo bílé světlo a místnost naplnil pach spáleného masa. Voda vřela a bublala, až nakonec zmizela v oblaku páry. Stříbrná miska se prohýbala a roztekala se po stole jako černostříbrný syčící proud, pod nímž se vznášela stolní deska. Cotta, když spatřil Zjevenovu zčernalou ruku, ucukl. Opat zvedl černý kámen a dotkl se ožehlého masa. Spálenina se okamžitě zahojila, ale ani kouzlo nedokázalo smazat vzpomínku na bolest, a Zjeven klesl na stoličku, srdce mu prudce bušilo a na čele mu vyvstaly krůpěje ledového potu. Zhluboka se nadechl a zadíval se na doutnající dřevo. Plameny již pohasly a kouř se pomalu ztrácel. Svíce kolem znovu zahořely.

"Teď o mně ví, Cotto. Ale když na mě zaútočil, já jsem se dozvěděl o něm. Ještě není připraven uvrhnout svět do temnot. Potřebuje ještě jednu obět'."

"K čemu?" zašeptal stařec.

"V jazyce tohoto světa? On hodlá otevřít brány pekelné."

"Je možné ho zastavit?"

Zjeven pokrčil rameny. "Uvidíme, přáteli. Musíš nasednout na loď do Raetie a najít Anduine. Vezmeš ji do Británie, do Novinomaga. Tam se za tři měsíce sejdeme. Jakmile tam dorazíš, najdi krčmu v jižní čtvrti - myslím, že se jí říká U znamení býka. Přijdi tam vždycky v poledne a počkej hodinu. Až budu moci, připojím se k tobě."

"Ta slepá dívka je tou obětí?"

"Ano."

"A co ten rusovlasý chlapec a ten jezdec?"

"To zatím nevím. Přátelé či nepřátelé... to nám poví až čas. Ten hoch mi přišel povědomý, ale nedokážu ho zařadit. Měl na sobě saský šat a já jsem mezi Sasy nikdy neputoval. Co se týče toho jezdce, toho znám. Jmenuje se Ursus a pochází z rodu Merovejců. Myslím, že má bratra a touží zbohatnout."

"A ten muž na draku?" zeptal se Cotta tiše.

"Nepřítel z Mlh."

"Je to opravdu Wotan, ponurý bůh?"

Zjeven usrkl vína. "Wotan? On má mnoho jmen. Pro některé byl Odinem Jednookým, pro jiné Lokim. Na východě ho nazývají Purgameš nebo Moloch, dokonce Baal. Ano, Cotto, on je božského původu - nesmrtelný, chceš-li. A kudy projde, za ním přichází chaos."

"Mluvíš, jako bys ho znal."

"Znám ho. Už jsem s ním jednou bojoval."

"Co se stalo?"

"Zabil jsem ho, Cotto," odvětil opat.

1. Kapitola

GRYSSTHA SE DÍVAL, JAK CHLAPEC VÍŘÍ dřevěným mečem, vrhá se dopředu a bodá do vzduchu kolem sebe. "Nohy, chlapče, nezapomínej na nohy!"

Starý muž se předklonil a odplivl si do trávy, načež se podrbl na svědicím pahýlu pravého zápěstí. "Šermíř se musí naučit udržovat rovnováhu. Mít rychlé oko a přesnou ruku nestačí - upadnout znamená zemřít, chlapče."

Mladíček zabodl dřevěnou čepel do země a posadil se vedle starého válečníka. Na čele se mu perlil pot a v nebesky modrých očích mu jiskřilo.

"Ale zlepšuju se, ne?"

"Jistěže se zlepšuješ, Cormaku. Jenom hlupák by to nedokázal."

Chlapec vytáhl zbraň a z vyřezané čepele otřel hlinu. "Proč je tak krátký? Proč se musím cvičit s římským mečem?"

"Musíš poznat svého nepřítele. Nikdy se nestarej o jeho slabosti. Ty zjistíš, pokud jsi aspoň trochu bystrý. Musíš poznat jeho sílu. Oni dobyli svět, chlapče, a při tom měli právě takové meče. Víš proč?"

"Ne."

Grysstha se usmál. "Seber nějaké klacíky, Cormaku. Nasbírej klacíky, které snadno přelomíš v prstech." Když se chlapec zakřenil a vydal se do lesa, Grysstha ho pozoroval, a teď, když na něj chlapec tak dobře neviděl, dovolil si pyšný výraz.

Proč je ve světě tolik hlupců, napadlo ho, když pýcha ustoupila hněvu. Jak to, že nevidí potenciál skrytý v tomto mládenci? Jak to, že ho tolik nenávidí za chybu, která nebyla jeho?

"Bude tohle stačit?" zeptal se Cormac a pustil Gryssthovi k nohám dvacet jako prst silných hůlek.

"Vezmi jeden klacík a zlom ho."

"To je snadné," opáčil Cormac a hůlku zlomil.

"Jen tak dál, chlapče. Zlom je všechny."

Když to mládenec udělal, Grysstha vytáhl kousek provazu. "Teď jich deset seber a svaž je dohromady."

"Myslíš jako pochodeň?"

"Přesně. Svaž je hodně pevně."

Cormac udělal smýčku, sebral deset klacíků a pevně je svázal. Podal čtyři palce silnou pochodeň Gryssthovi, ale stařík zavrtěl hlavou.

"Zlom to," nařídil mu.

"Je to moc silné."

"Zkus to."

Chlapec se namáhal přelomit svazek, tváře mu zrudly a svaly na pažích a na ramenou se mu pod červenou vlněnou košilí napínaly.

"Před chvílí jsi zlomil dvacet takových hůlek, a teď jich nedokážeš zlomit deset."

"Ale jsou přece svázané dohromady, Grysstho. Ani Calder by je nedokázal zlomit."

"To je právě tajemství, které Římané nosili ve svých krátkých mečích. Sas bojuje s dlouhou čepelí a rozmachuje se doširoka. Jeho druhové nemohou bojovat blízko něj, protože by je mohl při náprahu zasáhnout. Tak každý muž bojuje sám, i když jich je v jedné bitce na deset tisíc. Ale Říman se svým gladiem - ten přitiskne štít ke štítu svých druhů a jeho čepel vyrazí vpřed jako útočící zmije. Jejich legie byly, jako je tenhle svazek, svázané k sobě."

"A jak to, že když byli neporazitelní, tak nakonec neuspěli?"

"Vojsko je tak dobré, jako jeho generál, a generál je zase jenom odrazem císaře, který ho jmenuje. Řím už svůj den měl. Teď se v těle Říma plazí larvy, v mozku se mu vrtí červi a šlachy mu ohlodávají krysy."

Stařec se opět předklonil a uplivil si. Ve světic modrých očích se mu blýskalo.

"Ty jsi proti nim bojoval, vid'?" řekl Cormac. "V Gálii a v Itálii, že?"

"Bojoval jsem s nimi. Díval jsem se, jak se jejich legie rozpadají a prchají před zakrvácenými čepelími Gótů a Sasů. Snad jsem i plakal pro duše Římanů, jací bývali. Rozdrtili jsme sedm legií, než jsme našli nepřítele, který za něco stál. Afriana a šestnáctou legii. Ó, Cormaku, to byl den! Dvacet tisíc bujarých válečníků zpitých vítězstvím proti jediné legii o pěti tisících mužích. Stál jsem na kopci a díval se na ně, na jejich blyštivé bronzové štíty. Uprostřed seděl na světlém hřebci sám Afrianus. Bylo mu šedesát a na rozdíl od svých soukmenovců byl zarostlý jako Sas. My se na ně vrhli, ale bylo to jako voda stékající na kámen. Jejich řada vydržela. Pak se vydali kupředu a rozsekali nás na kusy. Ani ne dva tisíce nás unikly do lesů. Jaký to byl muž! Přisahám, že měl v sobě saskou krev."

"Co se s ním stalo?"

"Císař ho povolal do Říma a pak ho zavraždili." Grysstha se zachechtal. "Červi v mozku, Cormaku."

"Proč?" vyzvídá chlapec. "Proč zabil schopného generála?"

"Přemýšlej o tom, chlapče."

"Mně to nedává smysl."

"Je to záhada, Cormaku. Nehledej v tom příběhu smysl. Hledej v něm lidská srdce. A teď mě nech, chci se dívat, jak se tyhle kozy cpou, a ty se vrať ke své práci."

Mládenec se zatvářil zklamaně. "Chtěl bych zůstat s tebou, Grysstho. Je... je tu takový klid."

"To je přátelství, Cormaku Daemonssone. Čerpej z něj sílu, protože svět takové lidi, jako jsme my dva, nechápe."

"Proč jsi mým přítelem, Grysstho?"

"Proč orli létají? Proč je nebe modré? Už běž. Buď silný."

Grysstha se díval, jak jinoch sbíhá z vysoko položené louky k chýším dole. Pak starý válečník zvedl zrak k obzoru a nízko letícím oblakům. Pahýl ruky ho bolel, a tak si odvázel koženou ovinku a masíroval si zjizvenou kůži na zápěstí. Natáhl levou ruku a vytáhl dřevěnou čepel ze země, přičemž vzpomínal na dny, kdy jeho vlastní meč měl jméno i minulost i navíc i budoucnost.

Ale to bylo před tím dnem před patnácti lety, kdy Krvavý král vtrhl do Jižního Saska, vyrval lidu srdce a v ruce obalené kovem ho podržel nad jeho hlavami. Donutil je ke spojenecké přísaze a půjčil jim peníze, aby mohli znovu vybudovat poničené statky a osady.

Grysstha byl blízek tomu Krvavého krále v poslední bitvě zabít. Prosekal se až do chráněného čtverce a prodral se až ke králi s vlasy barvy plamene, když ho do zápěstí ťal meč a téměř mu oddělil ruku. Pak ho do přílby udeřila další zbraň a on se napůl v bezvědomí zhroutil na zem. Snažil se zvednout, ale zatočila se mu hlava. Když konečně nabyl vědomí, otevřel oči a hleděl přímo na Krvavého krále, který klečel vedle něho. Grysstha sáhl tomu muži po hrdle - ale neměl prsty, jenom zkrvavený obvaz.

"Byl jsi skvělý válečník," řekl tehdy Krvavý král. "A já ti vzdávám úctu!"

"Usekl jsi mi ruku!"

"Visela jenom na vlásku. Nešlo ji zachránit."

Grysstha se s námahou zvedl, zapotácel se a rozhlédl kolem sebe. Na bitevním poli ležela těla a mezi nimi procházely saské ženy hledající ty, které milovaly a ztratily.

"Proč jsi mě zachránil?" prskl Grysstha králi do tváře.

Ten muž se jenom usmál a otočil se na patě. Chráněn svou osobní stráží odešel z pole do karmínového stanu stojícího u zurčícího potůčku.

"Proč?" zařval Grysstha a padl na kolena.

"Myslím, že to ani sám neví," ozval se čísi hlas a Grysstha vzhlédl.

O zdobně vyřezávanou berlu z tmavého lesklého dřeva se opíral Brit středního věku se špičatou bradou porostlou řídkým prošeďivělým plavým vousem. Grysstha viděl, že levou nohu má muž pokřivenou a zmrzačenou. Ten muž podal Sasovi ruku, ale Grysstha si ho nevšímal a sám se zvedl.

"Občas se spoléhá na vnuknutí," vykládal ten muž tiše a v jeho světlých očích nebylo ani stopy po urážce.

"Ty jsi z klanů?" zeptal se Grysstha.

"Brigant."

"Tak proč jdeš za Římanem?"

"Protože on a země jedno jsou. Jmenuji se Prasamaccos."

"Takže žiju díky královi rozmaru?"

"Ano. Byl jsem vedle něj, když jsi prorazil štítovou hradbu. Byl to unáhlený čin."

"Já jsem unáhlený člověk. Co teď s námi hodlá udělat? Prodá nás?"

"Myslím, že chce, abyste v míru odešli."

"Proč by dělal něco tak hloupého?"

Prasamaccos odkulhal k balvanu vyčnívajícímu ze země a sedl si. "Kopl mě kůň," vysvětloval, "a od té doby nemám nohu tak silnou jako předtím. Co tvoje ruka?"

"Pálí to jako oheň," odpověděl Grysstha a sedl si vedle Briganta, nicméně oči stále upíral na ženy, které prohledávaly bitevní pole, nad nímž již kroužily vrány a krákáním světu oznamovaly svůj hlad.

"Říká, že vy sem taky patříte," pronesl Prasamaccos. "Vládne již deset let. Viděl Sasy, Juty, Angly a Góty zrozené na tomto Mlžném ostrově. Už to nejsou nájezdníci."

"Copak si myslí, že přilezeme a budeme sloužit římskému králi?"

"On ví, proč jste přišli - plundrovat a zabíjet a zbohatnout. Ale zůstali jste, abyste hospodařili. Jaký pocit v tobě tato země vyvolává?"

"Já se tu nenarodil, Prasamaccu."

Brigant se usmál a natáhl levou ruku. Grysstha se na ni podíval a pak mu ji stiskl válečnickým stiskem, zápěstí proti zápěstí.

"Myslím, že to je dobrý způsob, jak poprvé použít levou ruku."

"Naučím se v ní taky třímat meč. Jmenuji se Grysstha."

"Už jsem tě viděl. Ty jsi byl v té velké bitvě u Eboraka toho dne, kdy se král vrátil domů."

Grysstha kývl, "Máš dobré oči a ještě lepší paměť. Byl to Den dvou sluncí. Od té doby jsem nic takového neviděl, a ani po tom netoužím. Toho dne jsme bojovali po boku Brigantů a toho zbabělého králíka Eldareda. Ty jsi byl sním?"

"Ne. Já stál pod dvěma slunci s Utherem a devátou legií"

"Den Krvavého krále. Od té doby nebylo nic správně. Proč ho není možné porazit? Jak to dělá, že vždycky ví, kde zaútočit?"

"On a země jedno jsou a země to ví."

Grysstha neřikal nic. Nečekal, že by mu ten muž prozradil královo tajemství.

Ze sedmi tisíc saských válečníků, kteří vytáhli do boje, zůstalo jen asi jedenáct set. Od těch Uther požadoval, aby poklekli a složili krvavou přísahu, že proti němu již nikdy nepovstanou. Na oplátku bude země jejich, jako předtím, ale nyní právem, a né proto, že ji dobyli. Také jim nechal jejich vlastního krále, Wulfhera - syna Orsy, syna Hengistova. Bylo to odvážné gesto. Za úsvitu Grysstha poklekl s ostatními před královým stanem a díval se, jak Uther stojí s malým Wulfherem.

Sasové se usmívali, dokonce i poražení, protože věděli, že nepoklekají před dobyvatelem, ale před svým vlastním svrchovaným pánem.

Krvavý král to věděl též.

"Máte mé slovo, že naše přátelství je silné jako tento meč," pravil a zvedl Cunobelinův meč vysoko do vzduchu, kde na oceli zazářilo jítří slunce jako oheň. "Ale i přátelství má svou cenu. Tento meč nepřijme žádné další meče v rukou Sasů." Řadami klečících mužů projelo hněvivé mumlání "Dostůjte svému slovu a může se to změnit," pokračoval král, "ale pokud ho nedodržíte, vrátím se a mezi Anderitou a Ventou nezůstane naživu jediný muž, žena nebo batole. Rozhodnutí je na vás."

Do dvou hodin král se svým vojskem odtáhl a ohromení Sasové se shromáždili k Wotanově radě. Wulfherovi bylo teprve dvanáct a nemohl volit, takže Calder byl jmenován správcem, aby mu pomohl vládnout. Zbytek dne věnovali volbě mužů do rady. Z původních osmnácti rádců přežili pouze dva, ale za soumraku byla rada opět úplná.

Dvě hodiny po svítání se Osmnáctka sešla a teď začala skutečná práce. Někteří byli pro to, aby se vydali k východu a spojili se s Hengistovým synem Dradou, který byl koneckonců Wulfherovým strýcem a pokrevním příbuzným. Jiní hodlali vyčkat, dokud neseberou nové vojsko. Ještě další navrhovali, aby poslali pro pomoc přes vodu, kde merovejské války vyháněly bojovníky ze země.

To však zvrátily dvě události. Za poledne dorazil vůz od krále s dary stříbra a zlata, které měly být rozděleny, "jak rada uzná za vhodné". Jen samotný dar znamenal, že bude možné nakoupit jídlo na zuřivou zimu, která je čekala, a pokrývky a další věci od Merovejců v Gálii.

A pak správce Calder pronesl řeč, která bude dlouho znít v uších, pokud ne v srdcích, posluchačů.

"Bojoval jsem s Krvavým králem a můj meč zrudl krví jeho osobních strážců. Ale proč jsme s ním vlastně bojovali? Zeptejte se na tohle. Já říkám, že jsme prostě měli pocit, že ho můžeme porazit a pak budeme moci vyplnit Ventu, Londinium, Dubridu a všechna ostatní kupecká města. Ale teď to víme. Jeho není možné porazit... my to nedokážeme... možná ani Drada ne. Viděli jste ten vůz - je to víc peněz, než bychom získali celou výpravou. Já říkám vyčkejme a zvažme jeho slova. Vraťme se na hospodářství, opravme, co je potřeba, a kde to půjde, sklídme úrodu."

"Muži bez mečů, Caldere. Jak můžeme dosáhnout Valhaly?" křikl jeden vysoký válečník.

"Já sám vyznávám Bílého Krista," opáčil Calder. "Mě Valhala nezajímá. Ale pokud ti to dělá starosti, Snorri, tak se připoj k Dradovi. Necht' každý muž, který touží po boji, udělá totéž. Bylo nám nabídnuto přátelství - a na světě jsou určitě horší věci, které může dobyvatel poskytnout, než vůz zlata, ne?"

"To proto, že se nás bojí," vybuchl Snorri a vyskočil na nohy. "Já říkám použijme jeho zlato na koupi mužů a zbraní a pak vytáhneme na Camulodunum."

"Na své výpravě bys možná dokázal přepadnout stodolu," prohodil Calder. Jeho slova následoval smích, protože bylo dobře známo, že Snorri se před Římany skryl pod pokrývkou ve velké stodole, a vyběhl teprve, když ji nepřítel

zapálil. Do rady ho zvolili prostě proto, že vlastnil velký kus půdy.

"Byl jsem odříznutý a buď jsem mohl udělat tohle, nebo zemřít," tvrdil Snorri. "Vezmu si své zlato a přidám se k Dradovi."

"To zlato si nikdo brát nebude," řekl Calder. "Je to dar pro radu a o jeho použití budeme hlasovat."

Nakonec se k Dradovi vydal Snorri a čtyři další statkáři spolu s více než dvěma stovkami mužů. Ostatní zůstali, aby si budovali nové životy jako poddaní Krvavého krále.

Pro Gryssthu mělo toto rozhodnutí přichut hořkosti. Ale byl Calderův rab a musel ho poslouchat, a rozhodnutí mocných ho ostatně většinou nezajímala.

Té noci, když stál sám na Vysokém kopci, za ním přišel Calder.

"Máš starosti, příteli?" zeptal se správce.

"Dny krve zase přijdou. Cítím to v šepotu větru. Havrani to vědí také."

"Moudří ptáci, ty vrány. Odinovy oči."

"Slyšel jsem, jak jim říkáš, že vyznáváš Bílého Krista."

"Myslíš, že Krvavý král neměl na naší schůzi žádné uši? Myslíš, že Snorri a jeho muži se spojení s Dradou dožijí? Nebo že by některý z nás zůstal naživu, kdybych byl mluvil jinak? Ne, Grysstho. Já vyznávám staré bohy, kteří chápali srdce lidí."

"A co smlouva s Utherem?"

"Budeme ji ctít, dokud se nám to bude hodit, ale jednoho dne budeš za ztrátu své ruky pomstěn. Včerejší noci jsem měl sen, a v něm jsem spatřil Krvavého krále, stojícího na vrcholku kopce, kolem jsou všichni jeho muži mrtví a jeho praporec leží na zemi. Věřím, že mi ten sen seslal Ódin. Je to příslib do budoucnosti."

"Bude trvat mnoho let, než budeme zase silní."

"Já jsem trpělivý člověk, příteli."

Krvavý král pomalu sesedl a mlčenlivému štolbovi podal otěže svého válečného oře. Všude kolem ležela těla zabitých tam, kde padli, pod tmavnoucí oblohou a černými bouřkovými mračky.

Uther si sňal bronzovou přilbici a nastavil obličej chladivému vánku. Byl unavený, víc unavený, než byl ochoten komukoliv vyjevit.

"Jsi raněn, Milosti," ozval se Victorinus přicházející šerem, oči při pohledu na krev prosakující z rány na králově paži starostlivě přimhouřené.

"Nic to není. Kolik mužů jsme ztratili?"

"Nosiči s nosítky jsou pořád ještě v poli, sire, a ranhojič má moc práce, aby něco počítal. Já bych řekl, že asi osm set mužů, možná méně."

"Nebo více?"

"Ženeme nepřítele k pobřeží. Změníš své rozhodnutí ohledně spálení jejich lodí?"

"Ne. Bez lodí by se nemohli vrátit. Kdybychom chtěli úplně zničit jejich vojsko, stálo by nás to skoro celou legii, a já nemám pět tisíc mužů nazbyt."

"Ovážu ti paži. Milosti."

"Přestaň mě obskakovat, chlape! Rána se již zavřela - no, skoro. Podívej se na ně," řekl král a ukázal na pole mezi potokem a jezerem a na stovky zkroucených mrtvých těl, "Přišli sem plenit a loupit. Teď si vrány pochutnají na jejich očích. A ti, co přežili, poučí se? Řeknou: 'Vyhybejme se říši Krvavého krále?' Ne, vrátí se po tisících. Co je na této zemi, že je to tak přitahuje?"

"To nevím, sire, ale dokud budou přicházet, my je budeme zabíjet," odpověděl Victorinus.

"Vždy věrný, příteli. Víš, co je dneska za den?"

"Jistě, můj pane. Dnes je Královský den."

Uther se zafňhtal. "Den dvou sluncí. Kdybych byl tehdy býval věděl, že bude následovat čtvrt století válek..." Král se odmlčel, Victorinus si sundal přilbu s chocholem a bílé vlasy mu zavlály ve večerním větříku.

"Ale ty jsi vždycky zvítězil, můj pane. O tobě se vyprávějí báje od Camuloduna po Řím, od Tingisu po Byzanc. Krvavý král, který nikdy nepoznal porážku. Pojď, tvůj stan je připraven. Naleji ti vína."

Králův stan stál na vrcholku kopce, z něhož bylo vidět na bitevní pole. Uvnitř vedle skládacího lůžka žhnuly v ohřívadle uhlíky. Utherův panoš Baldric pomohl králi z kroužkové košile, náprsníku a chráničů holení a král se vděčně složil na lůžko.

"Dneska se opravdu cítím na svůj věk," prohodil Uther.

"Neměl bys bojovat tam, kde je vřava nejhušší. Náhodná střela, šťastná rána..." Victorinus pokrčil rameny. "My... Británie... bez tebe nevydrží." Podal králi číši ředěného vína a Uther se posadil a zhluboka se napolil.

"Baldriku!"

"Ano, můj pane."

"Očisti meč - a buď opatrný, protože je ostřejší než hřích."

Baldric se usmál, zvedl velký Cunobelinův meč a odnesl ho ze stanu. Victorinus počkal, dokud jinoch nevyšel ven, a pak si přitáhl plátěnou stoličku a sedl si vedle vladaře.

"Jsi už unaven, Uthere. Přenechej povstání Trinovantů mně a Gwalchmaiovi. Když teď byli Gótové rozdrceni, kmeny se přiliš vzpouzet nebudou."

"Když se pořádně vyspím, budu v pořádku. Staráš se o mě jako stará bába!"

Victorinus se zakřenil a zavrtěl hlavou a král si zase lehl a zavřel oči. Starší muž seděl bez hnutí a hleděl do tváře svého vládce - na vlasy jako oheň a stříbroplavou bradku - a vzpomněl si na mládence, který šel až za hranice Pekla,

aby zachránil svou zemi. Nyní měl vlasy obarvené henou a jeho oči vypadaly starší než sám čas.

Po pětadvacet let tento muž dělal nemožné, zadržoval příval barbarských nájezdníků hroící zaplavit Mlžnou zemi. Mezi světlem civilizace a temnotou barbarských hord stál pouze Uther a jeho meč moci. Victorinus byl čistokrevný Říman, ale bojoval po Utherově boku téměř čtvrt století, potlačoval povstání a drtil vojska Sasů, Norů, Gótů a Dánů. Ale jak dlouho se ještě dokáže Utherova malá armáda udržet?

Dokud bude král naživu. To bylo velice smutné, byla to však hořká pravda. Pouze Uther měl moc, sílu a osobní přitažlivost. Až bude pryč, světlo zhasne.

Do stanu přišel Gwalchmai, ale když viděl, že král spí, neřekl nic. Victorinus vstal a přetáhl přes monarchu pokrývku. Pak kývl na starého kantijského bojovníka a vyšel ze stanu.

"Je hrozně unavený," řekl Gwalchmai. "Zeptal ses ho?"

"Ano."

"No a?"

"Co myslíš, příteli?"

"Jestli zemře, jsme ztraceni," řekl Gwalchmai. Byl to vysoký muž s přísnými očima pod hustým šedým obočím, a dlouhé stříbřité vlasy měl spletené podle vzoru svých kantijských předků. "Bojím se o něho. Od chvíle zrady..."

"Pššt, chlapec!" sykl Victorinus, vzal přítele za ruku a odvedl ho pryč do noci.

Ve stanu zatím Uther otevřel oči. Odhodil pokrývku a nalil si víno, tentokrát však vodu nepřidal.

Velká zrada. Pořád se o tom mluví. Ale kdo koho vlastně zradil, napadlo ho. Vypil víno a znovu si dolil číši.

Znovu je viděl na tom osamělém útesu...

"Dobrý Ježíši!" zašeptal. "Odpusť mi."

Cormac prošel mezi roztroušenými chýsemi ke kovárně, kde Kern zrovna vykovával radlici pluhu. Chlapec počkal, dokud zpocený kovář nenamočí žhavý kov do vody, a pak k němu přistoupil.

"Neměl bys pro mě práci?" zeptal se. Holohlavý podsaditý Kern si otřel ruce do kožené zástěry.

"Dneska ne."

"Nemohl bych aspoň nanosít dřevo?"

"Řekl jsem, že dneska ne," vyštěkl kovář. "A teď zmiz!"

Cormac ztěžka polkl. "Mohl bych uklidit ve skladišti."

Kern se rozmáchl, že chlapci vlepe řádný pohlavek, ale Cormac uskočil a kovář klopýtl. "Mrzí mě to, mistře Kerne," řekl a přinutil se neuhnout rozzlobené ráně, která mu přistála rovnou za ucho.

"Vypadni! A zítra se nevracej."

Cormac vzpřímeně odešel z kovářny, a teprve když byl z dohledu, vyplivl krev. Byl rozzlobený a byl sám. Všude kolem sebe viděl něco z rodiny - matky s batolaty, malé děti hrající si s bratříčky a sestřičkami, otcové učí své syny jízdě na koni.

Hrnčič pro něj také neměl práci, ani pekař, ani jirchář. Vdova Althwynne mu dala sekeru a on po zbytek odpoledne štípal dříví, za což dostal koláč a kyselé jablko. Ale do domu ho Althwynne nevpustila, ani se na něj neusmála, a prohodila s ním jen pár slov. Za celých svých čtrnáct let neviděl Cormac Daemonsson vnitřek jediného domku z vesnice. Již dávno si zvykl na to, že když prochází kolem, lidé dělají znamení ochranného rohu, a také na to, že jediný Grysstha se mu kdy podíval do očí. Jenomže on byl také Grysstha jiný... Grysstha byl muž, opravdový muž, který se nebál žádného zla. Muž, který v Cormakovi viděl chlapce, ne syna démona. A jediný Grysstha s ním kdy hovořil o tom podivném dni téměř před patnácti lety, kdy do jeskyně Sol Invictus vstoupila skupina lovců a tam našla velké černé psisko se čtyřmi kňučíci štěnaty - a s nimi dítě s vlasy jako plamen ještě mokré po porodu. Fena na lovce zaútočila a byla zabita spolu se štěnaty, ale žádný Sas by se nikdy neodvážil zabít to dítě, protože všichni věděli, že bylo zplozeno démonem, a nikdo si nechtěl vysloužit nenávist pekelných obyvatel, Grysstha vynesl dítě z jeskyně a našel mu mezi zajatými britskými ženami kojnou. Ale ona po čtyřech měsících náhle zemřela a pak se dítěte nikdo nechtěl ani dotknout.

Grysstha je odnesl do své chýše a krmil je kravským mlékem z kožené rukavice propíchnuté jehlou.

Děcko bylo dokonce i předmětem schůze rady, kde se hlasovalo, zda má žít, či zemřít. Jedině Calderův hlas malinkého Cormaka zachránil - a i to pouze po Gryssthově úpěnlivé prosbě.

Po sedm let žil hoch se starým válečníkem, ale Gryssthovo zmrazení znamenalo, že nebyl schopen vydělat dost na to, aby je oba nakrmil, a tak musel chlapec pátrat po vesnici po něčem k jídlu.

Ve třinácti si Cormac uvědomil, že to, jak se o něho Grysstha stará, způsobilo, že se také on stal Vyhnancem, a tak si vystavěl vlastní chýši kus od dědiny. Bylo to ubohoučké obydlí, kromě prostinkého lůžka tu nebyl žádný nábytek, a Cormac v chýši trávil jen málo času, pouze v zimě se tu třásl i přes zapálený oheň a zdálo se mu studené sny.

Této noci, jako obvykle, se v jeho chýši zastavil Grysstha a zaklepal na sloupek u dveří. Cormac ho zavolal dál a nabídl mu hrnek vody. Stařec vděčně přijal a se zkříženými nohama se usadil na podlaze z udusané hlíny.

"Potřeboval bys novou košili, Cormaku, z téhle jsi už vyrostl, A ty nohavice se ti na kolenou brzy prodřou."

"Vydrží až do léta."

"Uvidíme. Jedl jsi dneska něco?"

"Althwynne mi dala kus koláče - našťípal jsem jí dříví."

"Slyšel jsem, že ti Kern rozbil hlavu."

"Ano."

"Bývaly doby, kdy bych ho byl za to zabil. Teď, kdybych ho praštil, jenom by mi zlomil i tu zdravou ruku."

"Nic to nebylo, Grysstho. A jak se vedlo tobě?"

"Kozy i já jsme si náramně užívali. Vykládal jsem jim o taženích, co jsem na nich byl, a ony mi zase vyprávěly o svých. Začaly se nudit mnohem dřív než já!"

"Ty se nikdy neunavíš," řekl Cormac. "Jsi skvělý vypravěč."

"To mi povíš, až uslyšíš vyprávět i někoho jiného. Je snadné být králem, když ve tvé zemi nežije nikdo jiný."

"Kdysi jsem slyšel přednášet básníka. Seděl jsem před Calderovou síní a poslouchal, jak Patrisson zpívá o velké zradě."

"O tom se nikomu nezmiňuj, Cormaku. Ta píseň je zakázaná - trestá se za ni smrtí." Stařec se opřel o stěnu chýše a usmál se. "Ale zpíval ji dobře, vid'?"

"Opravdu má Krvavý král děda, který je bohem?"

"Všichni králové jsou zplozeni bohy - nebo aspoň chtějí, abychom tomu věřili. O Utherovi to nevím jistě. Vím jenom, že jeho ženu chytily s jejím milencem, že oba utekli a on je pronásledoval. Jestli je našli a rozsekali na kusy, jak se zpívá v té písni, nebo jestli unikli, to taky nevím. Mluvil jsem s Patrissonem a on to taky nevěděl. Ale říkal, že královna utekla s královým dědem, což zní jako veselé spojení."

"Proč si král nikdy nevzal jinou ženu?"

"Až mě přistě pozve na večeři, tak se ho zkusím zeptat."

"Jenomže nemá dědice. Nezačala by snad válka, kdyby teď zemřel?"

"Válka bude stejně, Cormaku. Král vládl dlouhých pětadvacet let a nikdy nepoznal mír... vzpoury, nájezdy, zrady. Jeho žena nebyla první, kdo ho zradil. Briganti povstali před šestnácti lety a Uther je rozdrtil u Trimontia. Pak se východem přehnali Ordovikové, a Uther jejich vojsko zničil u Viriconia. Nakonec Jutové, před dvěma lety. Uther dodržel slib a nechal zabít každého muže, ženu i dítě."

"Dokonce i děti?" zašeptal Cormac.

"Všechny do jednoho. Je to tvrdý muž, mazaný chlap. Teď proti němu hned tak někdo nepovstane."

"Chceš ještě vodu?"

"Ne. Musím jít do postele. Zítra bude pršet - cítím to v pahýlu - a já si potřebuju odpočinout, jestli se budu zítra celý den třást."

"Ještě jednu otázku, Grysstho."

"Tak se ptej."

"Opravdu jsem se narodil psovi?"

Grysstha zaklel, "A kdo ti to řekl?"

"Jirchář."

"Už jsem ti vykládal, že jsem tě našel v jeskyni vedle psa. To je všechno. Někdo tě tam nechal a fena se tě pokoušela bránit, jako bránila štěňata. Nebyl jsi na světě ani dvě hodiny, jejím štěňatům bylo několik dní. Pro krev Odínovu! Máme tady muže, co mají místo mozku pomyje. Pochop, Cormaku, ty nejsi žádné dítě démonů, na to ti dávám své slovo. Nevím, proč tě nechali v té jeskyni, ani kdo tě tam nechal. Ale na cestě k útesu leželo šest mrtvých chlapů, a ty žádný démon nezabil."

"A kdo byli ti chlapi?"

"Podle jizev to museli být chabří válečníci. A všechny je zabil jeden muž - jeden strašlivý muž. Lovci, co byli se mnou, když tě uviděli, byli přesvědčeni, že se nějaký pekelník dostal ven, ale to proto, že byli mladí a nikdy neviděli skutečného válečníka v akci. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale strach jim zaslepil oči. Myslím, že ten válečník byl tvůj otec, byl raněn a nakonec svým zraněním podlehl. Proto tě tam nechal."

"A co moje matka?"

"To nevím, chlapče. Ale bohové to vědí. Jednoho dne ti možná sešlou znamení. Do té doby jsi však Cormac člověk a budeš chodit se vzpřímenou hlavou. Ať byl tvůj otec kdokoliv, byl to muž. A ty budeš hoden jeho památky, když už ne mé."

"Přál bych si, abys byl, Grysstho, můj táta."

"Já bych si to přál taky. Dobrou noc, chlapče."

2.Kapitola

KRÁL S GWALCHMAIEM A VICTORINEM PO boku vyšel na ohrazenou louku, aby se podíval na své nové koně. Mladý muž, stojící vedle chromého Prasamacca, si slavného válečníka upřeně prohlížel.

"Myslel jsem, že je větší," špitl a Prasamaccos se usmál.

"Myslel sis, že uvidíš obra o hlavu a ramena vyššího než ostatní muži. Ó, Urse, ty ze všech lidí bys měl znát rozdíl mezi lidmi a bájemi."

Ursus se světle šedýma očima díval na blížícího se krále. Utherovi bylo asi čtyřicet a kráček se sebevědomým půvabem válečníka, který nikdy nepoznal sobě rovna. Vlasy, které mu ve vlnách spadaly na ramena pokrytá kroužkovou zbrojí, měl rusé, i když nakrátko přistříženou bradku měl spíš zlatou a silně prokvetlou. Muži kráčeující po jeho boku byli starší, mohlo jim být tak padesát. Jeden byl očividně Říman, měl orlí nos a ocelově šedé oči, zatímco druhý měl šedé vlasy spletené jako domorodec.

"Hezký den," prohodil král, nevšímaje si mladšího muže a obraceje se jen k Prasamaccovi.

"To je, můj pane, a koně, které jsi koupil, jsou také hezcí."

"Jsou všichni tady?"

"Pětatřicet hřebců a šedesát klisen. Smím ti představit prince Ursa z rodu Merovejců?"

Mladý muž se uklonil. "Je to pro mne čest, můj pane."

Král ho obdařil unaveným úsměvem a prošel kolem něj. Uchopil Prasmacca za ruku a společně se vydali na louku, kde se zastavili u bílého hřebce, který měl asi sedmáct pěstí v kohoutku.

"Sikambrové vědí, jak chovat koně," poznamenal Uther a přejel rukou zvířeti po lesklém boku.

"Vypadáš unaveně, Uthere,"

"Taky se tak cítím. Trinovanté zase napínají svaly, stejně jako Sasové ve Středozemí."

"Kdy vyrazíš?"

"Zítřka, se čtyřmi legiemi. Poslal jsem Patrea s osmou a pátou, ale byli poraženi. Zprávy říkají, že jsme ztratili asi šest set mužů."

"Byl Patreus mezi nimi?" zeptal se Prasmaccos.

"Jestli ne, bude si přát, aby byl," štkl král. "Snažil se zaútočit se štítovou hradbou do příkrého kopce."

"Což jsi ty udělal asi teprve před čtyřmi dny proti Gótům,"

"Jenže já vyhrál!"

"Ty vždycky vyhráváš, můj pane."

Uther se zazubil a na chvíli se objevil onen osamělý mladík, s nímž se Prasmaccos setkal před čtvrt stoletím. Hned to bylo pryč a král měl opět nasazenou masku.

"Pověz mi o Silcambrech," vyzval Briganta král s pohledem upřeným na mladého tmavovlasého prince, celého v černém.

"Zná své koně."

"To jsem tím nemyslel, a ty to dobře víš."

"To nevím, Uthere. Vypadá... inteligentní a poměrně vzdělaný."

"Máš ho rád?"

"Spíš ano. Připomíná mi tebe - před mnoha lety."

"A to je dobré?"

"Je to poklona."

"To jsem se tolik změnil?"

Prasmaccos neřikal vůbec nic. Kdysi velice dávno ho Uther jmenoval královským přítelem a požádal ho, aby mu vždycky poskytl poctivou radu. Za těch dní mladý princ překročil Mlhy, když hledal otcův meč, přivedl zprávy do světa z masa a kostí vojsko duchů a miloval ženu z hor, Laithu.

Starý Brigant pokrčil rameny. "Všichni se měníme, Uthere. Když vloni zemřela moje Helga, měl jsem pocit, že ze světa zmizela všechna krása."

"Muži je líp bez lásky. Ta ho jen oslabuje," prohlásil král a vydal se za koňmi. "Za pár let budeme mít lepší a rychlejší vojsko. Všechna tahle zvířata jsou aspoň o dvě pěsti vyšší než naši koně a jsou chovaní pro rychlost a vytrvalost."

"Ursus přinesl ještě něco, co bys měl vidět," řekl Prasmaccos. "Pojď, bude tě to zajímat." Král se tvářil pochybovačně, nicméně následoval kulhajícího Briganta zpátky k brance v ohradě. Tady se Ursus opět hluboko poklonil a odvedl skupinku za obydlí pastevců. Na dvorku za domky byla vybudována dřevěná konstrukce - zakřivené dřevo bylo připevněné k pevné ose představující koňský hřbet. Přes to Ursus přetáhl kryt z tuhé kůže. K přední části konstrukce byla upevněna další část. Princ kůži utáhl a pak se vrátil k čekajícím válečníkům.

"Co, u Hádá, je tohle?" zeptal se Victorinus. Ursus zvedl krátký luk a založil šíp na tětívu.

Jediným plynutím pohybu střelu vypustil. Šíp zasáhl zadek "koně", ale nedokázal plně proniknout skrz, jen se svěsil dolů.

"Dej mi ten luk," řekl Uther. Natáhl tětívu, co jenom zbraň vydržela, a pustil. Šíp se zarazil do kůže a zůstal v ní trčet.

"Teď se podívej, Milosti," řekl Ursus a došel ke "koni". Utherův šíp prošel jen asi na půl palce. "Dobrého koně to píchne, ale nezchromí."

"Kolik to váží?" zeptal se Victorinus.

"Sikambrijský kůň to unese a bude pracovat celý den jako kterýkoliv britský válečný oř."

Na Gwalchmaie to ale dojem neudělalo. Starý kantijský válečník se předklonil a uplivil si. "Musí to brzdit rychlost útoku - a to je to, co nás dostane přes nepřitele. Ozbrojení koně? Pff!"

"Třeba sám pomýšlíš na to vyjet do boje beze zbroje?" prskl princ.

"Ty drzý štěně!" zařval Gwalchmai.

"Dost!" nařídil král. "Pověz mi, Urse, co děšt? Nezměkne pak kůže a nebude těžší?"

"To ano, pane. Ale každý válečník může mít s sebou trochu vosku a stačí ho každý den vetřít do kůže."

"Teď budeme muset ještě leštit koně jako zbraně," ucedil Gwalchmai posměšně.

"Nechte udělat deset těchhle... koňských kazajek," řekl Uther. "Pak uvidíme."

"Děkuji, sire."

"Neděkuj, dokud nedám rozkaz. Tak tohle jsi hledal?"

"Ano, sire."

"To ty jsi tu zbroj vymyslel?"

"Ano, můj pane, i když můj bratr Balan přišel na to, jak vyřešit potíže s deštěm."

"A on bude mít zisky z vosku, který si objedná?"

"Ano, můj pane," pravil Ursus s úsměvem.

"A kde je teď?"

"Snaží se prodat tenhle nápad v Římě. Bude to těžké, protože císař pořád hodně dá na pěší legie, i když jeho nepřátelé jezdí na koních."

"S Římem je konec," prohlásil Uther. "Měl bys to prodávat Gótům nebo Hunům."

"To bych taky udělal, můj pane, ale Hunové nekupují - oni si berou. A Gótové? Jejich poklad je menší než můj."

"A co vaše vlastní merovejské vojsko?"

"Mého krále - nechť vládně ještě dlouhá léta - vede ve vojenských otázkách první hodnostář královského dvora. A ten není zrovna předvídatý."

"Ale on také není napadán ze všech stran, dokonce i zevnitř," poznamenal Uther. "Bojuješ taky tak dobře, jako mluvíš?"

"Ani ne."

Uther se zazubil. "Změnil jsem rozhodnutí. Nech jich udělat třicet dva a Victorinus tě postaví do velení jedné turmy. Připojíš se ke mně v Petvarii a já pak to tvoje koňské brnění uvidím z té správné strany - v boji s nepřítelem. Pokud bude mít úspěch, budeš bohatý, a navíc, jak si myslím, že po tom toužíš, budou ostatní králové následovat Utherova příkladu."

"Děkuji, sire."

"Jak jsem říkal, ještě mi neděkuj. Ještě jsi neslyšel moji nabídku."

S tím se král otočil a vykročil pryč a Prsamaccos vzal Ursa kolem ramen.

"Myslím, že se králi líbíš, mladý muži. Ať ho nezklameš."

"Přišel bych o svou objednávku?"

"Přišel bys o svůj život," odvětil Prsamaccos.

Cormac nemohl usnout ještě dlouho poté, co se Grysstha vrátil do své chýše postavené ve stínu dlouhé síně, a tak se vydal ven do nočního chládku, kde se posadil pod hvězdami a díval se, jak ve stromoví krouží netopýři.

Všude bylo ticho a chlapec byl opravdu, nádherně, dokonale sám. Tady, ve skvostné kráse úplňku, neexistovalo odcizení, mrzuté pohledy ani hrubá slova. Vlasy mu profukoval noční větřík a on vzhlížel k útesům zvedajícím se nad lesy a myslel na svého otce, onoho bezejmenného válečníka, který tak skvěle bojoval. Grysstha říkal, že zabil šest mužů.

Ale proč nechal maličkého Cormaka samotného v jeskyni? A kde byla žena, která ho porodila? Kdo by opustil malé děcko? Byl ten muž - tak chrabrý v bitvě - tak krutý v životě?

A jaká matka by opustila novorozeně, aby zahynulo v opuštěné jeskyni?

Jako vždy nenašel odpovědi, ale otázky Cormaka poutaly k této nepřátelské vesnici. Nemohl odejít a zaříditi si budoucnost, ne dokud byla jeho minulost takovou záhadou.

Když byl mladší, věřil, že jednoho dne přijde jeho otec, aby se k němu přihlásil, a s mečem po boku a vyleštěnou přilbicí nakráčí do dlouhé síně. Ale teď už mu sny z dětství nestačily. Za čtyři dny se stane mužem... a pak co? Bude žebrať o práci v kovárně nebo ve mlýně, v pekárně či na jatkách?

Vrátil se do chýše a pod oděnou pokrývkou usnul neklidným spánkem. Vstal před svítáním a vydal se s prakem do hor. Zabil tři králíky a odborně je stáhl malým nožem, který mu loni dal Grysstha. V zastíněné úžlabině zapálil malý ohýnek a maso si opekl. Užival si vzácné slasti plného žaludku. Králíčí maso ale nebylo nijak výživné a Grysstha mu kdysi vykládal, že člověk může zemřít hladem, bude-li jíst jen takovouto kořist. Cormac si olízl prsty a otřel si je do vysoké trávy, přičemž si vzpomněl na loňský podzimní Svátek hromů, kdy na veřejné hostině okusil hovězí, když tehdy král Wulfhere navštívil svého bývalého správce Caldera. Cormac se musel držet zpátky, nesměl se připojit ke sběhu lidí kolem saského krále, ale slyšel ho mluvit. Většinou to byly bezvýznamné otřepané fráze pocházející od slabocha. Wulfhere tak i vypadal, měl sice kroužkovou košili a osobní stráž se sekerami, ale obličej měl změkčilý a zženštilý a díval se kamsi nad hlavy shromážděných lidí.

Ale hovězí bylo úžasné. Grysstha mu přinesl tři plátky, šťavnaté a ještě plné volské krve.

"Kdysi," vykládal stařec mezi sousty, "jsme takhle jídávali každý den! Když jsme byli drancíři a naše meče budily strach. Calder nám kdysi sliboval, že takoví budeme zase. Říkal, že se Krvavému králi pomstíme, ale podívej se na něj teď - je tlustý a spokojený vedle toho loutkového králíka."

"Král vypadá jako ženská," poznamenal Cormac.

"A taky tak žije," vyštěkl Grysstha. "Když si pomyslíš, že jeho dědem byl Hengist! Chtěl bys ještě kousek masa?"

A tak té noci hodovali jako císařové.

Teď Cormac udusil oheň a vydal se vysoko do kopců k útesům shlížejícím na klidné moře. Vál tu silný vítr a den byl i přesto, že na jasnou bezmračnou oblohu již vyšlo slunce, dost chladný. Cormac se zastavil pod košatým dubem a vyskočil na silnou větev. Zavěsil se za ruce a stokrát se vytáhl tak, aby se bradou dotkl dřeva. Cítil, jak mu svaly na pažích a ramenou nabíhají a začíná slova. Pak se zlehka spustil na zem a obličej se mu leskl potem.

"Jak jen jsi silný, Cormaku," pronesl posměšný hlásek, a když se Cormac otočil, spatřil v trávě sedět Calderovu dceru Alfrudu s košíkem malin vedle sebe. Cormac se zapýřil a neřikal nic. Měl odejít, ale pohled na dívku, jak tu sedí se zkříženýma nohama, vlněnou suknicí vytaženou, takže bylo vidět mléčně bílé nožky... "To jsi takový stydlín?" zeptala se.

"Tvoje bratříčky by nepotěšilo, že se se mnou bavíš."

"A ty se jich bojíš?"

Cormac tuto otázku zvážil. Calderovi synové ho celá léta trápili, ale on jim většinou dokázal utéci do svých skrýší v lesích. Agwaine z nich byl nejhorší, protože rád způsoboval bolest. Lennox a Bárta byli méně otevřeně krutí, ale ve všem následovali Agwaina. Báł se jich však ještě?

"Možná bojím," řekl. "Ale takový je zákon, že oni mě můžou uhodit, ale kdybych se bránil, znamenalo by to pro mě smrt."

"To je cena, kterou platíš za to, že máš za otce démona, Cormaku. Umíš čarovat?"

"Ne"

"Ani trošku, abys mi udělal radost?"

"Ani trošku,"

"Chtěl bys maliny?"

"Ne, děkuju. Musím se vrátit. Mám práci."

"Děsím tě, Cormaku Daemonsone?" Cormac se zastavil uprostřed kroku a stáhlo se mu hrdlo.

"Necítím se... dobře. Nikdo se mnou nemluví, ale na to jsem zvyklý. Děkuju ti za zdvořilost."

"Myslíš, že jsem hezká?"

"Myslím, že jsi nádherná. Zvlášť tady, v letním světle, když ti vlasy povlávají ve větru. Ale nechci ti způsobit potíže."

Alfruda se ladně zvedla a vydala se k němu a Cormac pudově ustoupil, ale v další cestě mu zabránil dub. Cítil, jak se k němu dívka tiskne, a tak jí položil ruce na záda a přitáhl si ji k sobě.

"Uхни od mé sestry!" zařval Agwaine a Alfruda odskočila s očima plnými strachu.

"Seslal na mě kouzlo!" křičela a utíkala k Agwainovi. Vysoký plavovlasý mladík ji odstrčil a tasil dýku.

"Za tuhle ohavnost zemřeš," sykl a pomalu vykročil ke Cormakovi.

Cormac přelétl očima od čepele k Agwainově rozhněvané tváři a přečetl si v ní záměr ho zabít, uviděl rostoucí touhu po krvi. Odskočil doprava - a narazil do mohutného Lennox, který ho okamžitě popadl opálenými rukama. Agwainovi vítězoslavně zazářily oči, ale Cormac vrazil loket Lennoxovi do břicha a hned nahoru, čímž chlapci rozbil nos. Lennox se zapotácel dozadu a skoro neviděl. Pak z křoví vyběhl Bárta a nad hlavou držel jako kyj silnou sukovici. Cormac po něm skočil nohama napřed, ošklivě dopadl Bártovi na bradu a v bezvědomí ho srazil na zem.

Pak se Cormac překulil na nohy a otočil se, aby mohl čelit Agwainovi. Rukou odrazil ránu dýkou, která mu mřila na srdce. Pěstí praštil Agwaina do tváře a pak mu vrazil levou nohu do slabin. Agwaine vyvířskl a sesul se na kolena, přičemž mu dýka vypadla z prstů. Cormac ji sebral, popadl Agwaina za dlouhé světlé vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu, takže odhalil krk.

"Ne!" ječela Alfruda. Cormac zamrkal a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Pak vstal a dýku zahodil daleko přes vrcholek útesu.

"Ty prolhaná mrcho!" řekl a vydal se k Alfrudě. Dívka s rozšířenými očima plnými hrůzy klesla na kolena.

"Neubližuj mi!"

Cormac se náhle rozesmál. "Ublížit tobě? Já bych se tě ani nedotkl, i kdyby na tom závisel můj život. Před chvilkou jsi byla nádherná. Teď jsi ošklivá, a taková už budeš vždycky."

Alfruda rychle zvedla ruce k obličejí a začala si ohmatávat kůži - pátrala, hledala svou krásu. Cormac zavrtěl hlavou.

"Já nemluvim o kouzle," zašeptal. "Žádná neovládám."

Obrátil se a prohlédl si své nepřátele. Lennox seděl pod dubem a z rozbitého nosu mu pořád ještě tekla krev. Bárta byl stále v bezvědomí a Agwaine byl pryč.

V tomto vítězství nebyla žádná radost.

Protože když se bránil těmito chlapci, Cormac se odsoudil k smrti.

Agwaine se vrátil do vesnice a ohlásil Cormakův útok svému otci, jenž svolal radu starších a dožadoval se spravedlnosti. Za Cormaka se postavil pouze Grysstha.

"Žádáš spravedlnost. Tví synové Cormakovi celá léta ubližovali a on nikde nenašel pomoc. Ale nesl to jako muž. Teď, když ho ti tři nafoukanci napadli, se jenom bránil, a má za to být popraven? Každý muž, který bude pro něco takového hlasovat, by se měl stydět,"

"Napadl mou dceru," vybuchl Calder. "Nebo jsi na to zapomněl?"

"Pokud to udělal," prohlásil Grysstha, "tak šel ve stopách každého schopného mládence na den jízdy kolem."

"Jak se opovažuješ?" burácel Calder.

"Opovažuji? Ty se mnou nemluv o tom, kdo se čeho opovažuje, ty tlustý prase! Já za tebou šel třicet let, a tys pořád jenom něco sliboval. Ale teď konečně vidím, jaký doopravdy jsi - slaboch, chantivec a podlézavý patolízal. Prase, co zplodilo tři ropuchy a říjnou couru!"

Calder se vrhl přes kroužek mužů, ale Grysstha ho zastavil ranou pěstí do brady a srazil ho na podlahu. Následovala šílená vřava, kdy někteří radní popadli Gryssthu a jiní zase drželi rozrušeného vůdce. V tichu, které následovalo, se Calder snažil ovládnout a kývl na muže vedle sebe, aby ho pustili.

"Už tady nejsi vítaný, ty starý zmetku," řekl. "Opustíš tuhle vesnici jako niktoš. Pošlu zprávu do všech vesnic Jižního Saska a nebudeš vítaný nikde. A pokud tě po dnešku ještě někdy uvidím, vezmu na tebe sekeru. Vypadni! Najdi si toho psiho spratka a zůstaň si s ním. Chci, abys byl s ním, až bude chcípat."

Grysstha setřásl ruce, které ho držely, a vyšel ze síně. Ve své chýši posbíral těch pár věcí, které měl, zasunul si sekeru za opasek a vyšel z vesnice. Přistoupil k němu pekař Evrin a vtiskl mu do ruky dva bochníky černého chleba.

"Jdi s Bohem," zašeptal Evrin.

Grysstha kývl a šel dál. Už měl odejít dávno - a Cormaka vzít s sebou. Ale věrnost byla silnější než železné obruče, a Grysstha byl ke Calderovi vázán krvavou přísahou. Nyní svůj slib porušil a v očích zákona se stal niktošem. Nikdo už mu nikdy neuvěří a jeho život nebude mít žádnou cenu.

A přesto v srdci starého válečníka vykvetla radost. Těžké, otupující roky pasení koz už byly za ním, stejně jako spojení s Calderem. Grysstha se zhluboka nadechl čistého, svěžího vzduchu a šplhal do kopců k jeskyni Sol Invictus.

Tam na něj čekal Cormac. Seděl na oltářním kameni a u nohou měl roztroušené kosti své minulosti.

"Slyšel jsi to?" zeptal se Cormac a udělal starci místo, aby se mohl posadit vedle něj na plochý kámen. Grysstha

odtrhl kus tmavého chleba a podal ho chlapci.

"Dostalo se to až dolů," poznamenal. Cormac se zahleděl na svázané pokrývky, které Grysstha hodil vedle kostí válečného psa.

"Odcházíme?"

"Ano, chlapče. Měli jsme to udělat už před lety. Vydáme se k Dubridě a najdeme si práci - aby nám to stačilo na cestu do Gálie. Pak ti ukážu stopy svých tažení."

"Napadli mě, Grysstho. Když mě Alfruda objala."

Starý válečník se zadíval do chlapcových smutných modrých očí. "Další životní lekce, Cormaku. Ženy vždycky přinášejí potíže. Mimochodem, podle toho, jak Agwaine chodil, nějakou dobu na holky nebude mít ani pomyslený. Jak ses ubránil všem třem?"

"Ani nevím. Prostě jsem to udělal."

"To musí být krev tvého otce. Ještě z tebe něco uděláme, mládenče!"

Cormac se rozhlédl po jeskyni "Ještě nikdy jsem tu nebyl. Vždycky jsem se bál. Teď by mě zajímalo, proč vlastně. Jsou to jenom staré kosti." Zašoupal nohama v prachu a zahlédl záblesk světla. Sklonil se a zaryl prsty do prachu. Zvedl zlatý řetízek, na němž visel oblázek jako valoun zlata s tenoučkými černými žilkami.

"No, to je dobré znamení," zamumlal Grysstha. "Teprve hodinu jsme svobodní a už jsi našel poklad."

"Mohlo by to patřit mé matce?"

"Všechno je možné."

Cormac si přetáhl řetízek přes hlavu a zastrčil zlatý kamínek za košili. Kamínek byl na dotek teplý.

"Ty máš taky potíže, Grysstho?"

Stařec se zakřivil. "Možná jsem řekl jedno nebo dvě slovíčka navíc, ale sedly jako facka!"

"Takže teď půjdou po nás obou?"

"No jo, hned ráno. Tak proč si lámat hlavu už teď. Trochu si odpočineme, chlapče."

Cormac došel k protější stěně, uložil se na špinavou podlahu a hlavu si položil na ruce. Grysstha se natáhl na oltář a ve chvíli usnul.

Chlapec ležel a naslouchal, jak válečník hlasitě chrápe. Po chvíli upadl do zvláštního snu. Zdálo se mu, že otevírá oči a sedá si. U oltáře ležel černý válečný pes a pět štěňat a za fenou byla mladá žena s vlasy jako utkanými ze zlata. Vedle ní klečel muž a měl její hlavu položenou v klíně.

"Mrzí mě, že jsem tě do toho přivedl," říkal ten muž a hladil ženu po zlatých vlasech. Měl pevné rysy, tmavé vlasy lesklé jako havraní křídlo a oči modré jako zimní obloha.

Žena zvedla ruku a pohladila ho po lici, přičemž se i přes bolesti usmívala.

"Miluji tě. Vždycky jsem tě milovala..."

Zvenku se sem ranním vzduchem donesl břeský zvuk rohu. Muž tiše zaklel, vstal a tasil meč. "Našli nás!"

Žena zasténala, jak začaly další stahy, a Cormac se přesunul k ní, ale ona ho neviděla. Cormac se jí snažil dotknout, ale ruka mu prošla jejím tělem, jako by to byl dým.

"Neopouštěj mě!" prosila zlatovláska. Muži se z tváře dala vyčíst obrovská bolest, ale znovu se ozvalo troubení, a on se obrátil a zmizel z dohledu. Žena vykřikla a Cormac musel jen bezmocně přihlížet, jak se snaží porodit dítě. Konečně děťátko vyšlo ven, celé pokryté krví a podivně tiché.

"Ó, to ne! Dobrý Kriste!" zaúpěla žena zvedajíc dítě a plácla ho po hubeném zadečku. Novorozeně se ani nehnuło. Žena si položila dítě do klína, sundala si z krku zlatý řetízek a sevřela ručičku děťátka kolem kamínku na řetízku zavěšeném. "Žij!" šeptala. "Prosím, žij!"

Dítě se však nehýbalo... nejevilo známky života.

Ze sluncem zalitého světa venku sem dolehlo zvonění čepelí, křik raněných a hněvivé volání bojujících. Pak bylo ticho, jenom v lese zpívali ptáci. Ve vchodu se objevil stín a dovnitř se vpotácel onen vysoký muž, jemuž z rány na boku a další na prsou prýštila krev.

"Dítě?" zašeptal.

"Je mrtvý," řekla žena.

Muž zaslechl cosi zvenčí a obrátil se. "Je jich tam víc. Viděl jsem, jak se jim od hlavic oštěpů odráží slunce. Můžeš jít?" Žena se pokusila vstát, ale upadla. Tehdy k ní bojovník přistoupil a vzal ji do náručí.

"On je živý!" vykřikl Cormac se slzami v očích. "Já jsem živý! Neopouštějte mě!"

Sledoval je ven do slunečního svitu a díval se, jak se raněný muž snaží vylézt na útes, než padl na kolena a žena mu vypadla z náručí. Na dohled se objevil jezdec na koni a válečník tasil meč, ale muž přitáhl koni otěže a čekal.

Z lesa vykulhal na dohled další muž s pokřivenou levou nohou. Vysoký válečník vytáhl meč a zahodil ho do lesa, kde se meč zabodl do břečťanem obrostlého kmene stromu. Pak muž opět zvedl ženu do náručí, obrátil se a zahleděl se na moře, které se mu pěnilo asi sto stop pod nohama.

"Ne!" vykřikl ten chromec. Válečník se ohlédl k jezdcovi, který se nehýbal, tvářil se zachmuřeně a ruce měl položené na sedlové hrušce.

Válečník udělal krok z útesu a zmizel z dohledu, bera zlatovlasou ženu s sebou.

Cormac se díval, jak mrzák se slzami v očích padá na zem, ale jezdec jenom obrátil koně a odjel zpátky do lesa. Dál na stezce Cormac zahlédl, jak se k jeskyni blíží oddíl lovců. Rozběhl se rychle jako vítr a viděl, že kámen v dětských ručkách září jako hořící svíčka a kolem dětského tělíčka se vznáší aura bílého světla. Pak se ozval první bujarý pláč. Do jeskyně vstoupili lovci a černá fena na ně skočila, ale oni ji sekerami a noži rozsekali na kusy.

"Odinova krev!" vyjekl jeden z nich. "Ta fena porodila dítě."

"Zabijte je!" zvolal další.

"Vy hlupáci!" řekl Grysstha. "Myslíte, že ty Římany zabil pes?"

Cormac se už nedokázal dál dívat, a když se Grysstha natáhl pro dítě, zavřel oči...

Když je otevřel, viděl, že do jeskyně proniká ranní slunce a Grysstha pořád ještě spí na oltáři. Cormac vstal, došel ke starci a zatřásl jím, aby ho probudil.

"Už svítá," řekl, "a viděl jsem svou matku a otce."

"Dej mi čas, chlapče," zamumlal starý válečník. "Musím se vzpamatovat." Grysstha se protáhl a posadil se, přičemž si mnul oči a zaúpěl, protože měl ztuhlé svaly na krku. "Podej mi meč s vodou,"

Cormac mu jej podal a Grysstha vytáhl zátku a zhluboka se napil. "A teď, co jsi to povídal o své matce?"

Chlapec mu povyprávěl svůj sen, ale Grysstha se začal tvářit zaujatě teprve ve chvíli, kdy se Cormac zmínil o chromém muži.

"Pověz mi, jak vypadal."

"Měl světlé vlasy a řídkou bradku. A smutné oči."

"A ten jezdec?"

"Válečník, vysoký a silný. Chladný, tvrdý muž s rusými vlasy a s bradkou. Měl bronzovou přilbu se železným kroužkem."

"Měli bychom vyrazit, Cormaku," řekl stařec náhle.

"Byl ten můj sen pravdivý, co myslíš?"

"Kdo ví, chlapče? Promluvíme si později."

Grysstha si přehodil vak s pokrývkami přes rameno a vyšel z jeskyně. Náhle se zastavil a shodil vak na zem.

"Co se to děje?" zeptal se Cormac a vyšel do světla. Grysstha mu pokynul, aby mlčel, a prohlížel si podrost pod stromy.

Cormac nic neviděl, ale náhle se za hustým keřem zvedl jakýsi muž s nasazeným šípem a natáhl tětivu. Cormac ztuhl. Grysstha chlapce uhodil do prsou a odhodil ho stranou ve chvíli, kdy lučištník vypustil štelu. Šíp prorazil Gryssthovi hrudník i plíci. Následoval další. Stařec chránil Cormaka svým tělem a v ústech mu bublala krev.

"Utikej!" sykl a zhroutil se na zem.

Cormakovi proletěl kolem hlavy šíp a on se vrhl doleva, a jak kolem něj hvízdaly další střely, překulil se a rozběhl se pryč. Muži skrytí v houští začali pokřikovat a dusot pádících nohou přiměl Cormaka ještě zrychlit. Přeskočil kmen ležícího stromu a hnál se k vrcholku útesu. Kolem něj hvízdaly šípy a on uskakoval napravo nalevo a hnál se lesní stezkou, hledaje nějaký úkryt.

Bylo tu několik dutých stromů, kde se již schovával před Agwainem a jeho bratry. Jak se vzdálenost mezi ním a pronásledovateli zvětšovala, cítil se Cormac jistěji.

Ale štěkot válečných psů v něm vzbudil nový strach. Stromy mu teď žádné útočiště neposkytnou.

Vynořil se na vrcholku útesu a otočil se v očekávání rychle se blížících Calderových tmavých psísek, která mu s vyceněnými tesáky skočí po krku. Stezka však byla zatím prázdná. Cormac vytáhl tenký stahovací nůž a prohlížel si stromy.

Na dohled se přiblížil mohutný černý pes. Když skočil, Cormac klesl na kolena a vrazil mu nůž do břicha, a jak se pes skokem přenášel přes něj, úplně ho rozpáral. Raněný pes neohrabaně dopadl a tlapy se mu zapletly do vyhrzlých střev. Cormac si ho nevšímal a rozběhl se zpátky k lesu, kde se vyhnul stezce a dral se rovnou podrostem.

Náhle se zastavil, protože tam, zaražen do brečťanem obrostlého košatého dubu, vězel meč z jeho snu. Cormac vrátil nůž do pochvy, uchopil slonovinou vykládaný jílec a vytáhl čepel ze dřeva. Čepel meče byla dlouhá jako mužská paže a po patnácti letech, co tu byl meč skryt, na něm nebyla ani stopa rzi.

Cormac zavřel oči. "Děkuji ti, otče," zašeptal.

Jílec byl dost dlouhý, aby ho bylo možné uchopit oběma rukama, a chlapec mečem několikrát máchl, aby vyzkoušel, jak je vyvážený.

Když k němu zamířil druhý pes, Cormac vystoupil na otevřené prostranství a vrhl se na štíhlé zvíře před sebou. Vrazil mu čepel do krku a málem mu oddělil hlavu od těla. Oči mu plály hněvem a on se rozběhl po stezce vstříc blízkým se lovcům.

Nedaleko jilmového hájku k němu dolehl zvuk jejich kroků a Cormac ustoupil z cestičky a schoval se za silným kmenem. Na dohled vyběhli čtyři muži - Agwaine byl v čele, za ním šli jeho bratři a v zadu kovář Kern, jemuž se holá leb leskla potem.

Když proběhli kolem Cormakovy skrýše, jinoch se zhluboka nadechl a vyskočil na cestu proti ohromnému Kernovi. Kovář držel krátkou dvoubřitou sekeru, ale neměl čas ji použít, protože Cormac švihl mečem a proťal mu krční tepnu. Kern se zapotácel dozadu, pustil sekeru a snažil se nahnánout ránu a zastavit proud krve, s níž mu z těla unikal život.

Cormac odběhl zpátky do lesa za těmi třemi. Agwaine s Lennoxem mu zmizeli z dohledu, ale Bárta klopytal daleko za nimi. Cormac se za ním vrhl, poklepal ho po rameni a plavý mládenec se obrátil.

Cormakova čepel mladíkovi projela vlněným kabátkem do břicha a nahoru a cestou protla plíci i srdce. Cormac zuřivě otočil mečem v ráně, aby ho snadněji uvolnil, a pak ho vytáhl. Bárta zemřel, aniž vydal hlásku.

Cormac se pohyboval jako duch. Zmizel ve stínu mezi stromy, hledaje poslední z lovců.

Na vrcholku kopce našel Agwaine ubité psy. Obrátil se a rozběhl se zpátky, aby upozornil své bratry, že je teď Cormac ozbrojen. Poté se s Lennoxem vrátili po stopě a našli další těla.

Potom oba prchali z lesa. Cormac se vynořil mezi stromy a viděl, jak utíkají zpátky do údolí.

Nejdřív ho napadlo, že je bude pronásledovat až do samotné velké sině, ale převážil zdravý rozum. Jeho hněv pohasl a Cormac se vrátil do jeskyně. Grysstha se opíral o západní stěnu. Bílý vous měl potřísněný krví a tvář popelavou.

Když vedle něho Cormac poklekl a vzal ho za ruku, stařec otevřel oči.

"Vidím valkýry, Cormaku," zašeptal, "ale ony si mě nevšímají, protože nemám meč."
"Na," řekl chlapec a vtiskl válečníkovi jilec meče do levé dlaně.
"Neříkej... neříkej... vůbec nikomu... o svém narození." Grysstha se svezl na bok na zem a meč mu vyklouzl z prstů.
Cormac chvíli mlčky seděl u těla svého jediného přítele. Pak vstal, vyšel ven a zahleděl se na vesnici hluboko dole.
Chtěl vykřičet svou zlobu do nebes, ale neudělal to. Napadlo ho jedno Gryssthovo staré rčení. Pomsta je nejlepším, když se podává studená.
Zastrčil si meč za opasek, posbíral Gryssthovy věci a vydal se k východu. Na vrcholku posledního pahorku se ještě jednou ohlédl.
"Já se vrátím," pravil tiše. "A pak uvidíte skutečného démona, to přísahám!"

3.Kapitola

PRASAMACCOS SI NATÁHL NOHY PŘED ohněm v krbu a uskrával víno s medem. Jeho dcera Adriana nabídla pohár Ursovi, který jej přijal s ošklivým úsměvem.
"Jen neplýtvěj svým šarmem," prohodil Prsamaccos. "Adriana je zasnoubená s Gryllem, synem pastýře."
"A milují se?"
"Proč se ptáš mě? Adriana stojí tuhle."
"Jistě. Omlouvám se, má paní."
"Musíš mého otce omluvit," řekla Adriana hlubokým, zastřeným hlasem. "Zapomíná, že zvyky jeho hostů jsou málokdy stejné jako jeho. Pořád ještě Sikambrové prodávají a kupují ženy?"
"To je trochu drsné. Vhodným manželům je vypláceno věno - ale to se pořád děje i v Utherově Británii, ne? A žena má svému muži sloužit. V tom spolu souhlasí všechna náboženství,"
"Můj otec Gryllovi řekl, že žádné věno nedostane. A budeme oddáni při oslavě zimního slunovratu,"
"Milujete se?"
"Ano, velice."
"Ale žádné věno?"
"Myslím, že si to otec rozmyslí. Už tak má peněz až moc. A teď, jestli mě omluvíte, jsem velice unavená."
Ursus vstal, uklonil se a Adriana Prsamacca políbila na zarostlou tvář a odešla z místnosti.
"Je to hodná holka, ale musí si myslet, že začínám senilnět! Teď vyklouzne na dvůr a u stájí se sejde s Gryllem.
Chutná ti to víno?"
"Na můj vkus je trochu moc sladké."
Prsamaccos se předklonil a přihodil polínko do krbu. "Med pomáhá myslet a čistí žaludek. Taky zahání zlé duchy."
Ursus se uchechtl, "Myslel jsem, že to dělá cibule."
"Ta taky," přitakal Brigant. "A jmelí a černí psi s bílým nosem."
"Myslím, že jsi toho vína vypil trochu víc, než bys měl, příteli."
"Za osamělých večerů je to můj hříšek. Víš, byl jsem s králem předtím, než se stal králem - když to ještě byl jenom pronásledovaný kluk v horách a prošel Údolím smrti do jiného světa. Byl jsem tehdy mladý. Díval jsem se, jak se z něj stává muž. Díval jsem se, jak se zamilovává, a díval jsem se, jak jeho velká láska pomalu odumírá. Byl vždycky mužem se železnou vůlí. Ale teď už mu nic jiného nezůstalo. Jen to železo. Láska je mrtvá."
"Myslíš jeho ženu?"
"Rozmilou Laithu. Gian Avur, Laňku z lesa."
"Pochopil jsem, že ta píseň je tu zakázaná. Hádám, že je to pochopitelné. Král, kterému příbuzný nasadil parohy a přítel ho zradil."
"Je toho víc, Urse. Mnohem víc. Vždycky to tak bývá. Culain lach Feragh byl válečník, který neměl sobě rovného, a velice čestný muž. Jenže jeho slabostí bylo, že žil bez lásky. Laithu vychoval a ona ho od dětství milovala, ale byli odsouzeni k záhubě."
"Mluvíš, jako by člověk neměl na vybranou."
"Někdy nemá. Culain by byl raději zemřel, než by byl Utherovi nebo Gian ublížil, ale král věděl, že jeho žena vždycky milovala Culaina, a hlavou se mu honily zlé myšlenky jako oheň v suché trávě. Pořád byl na nějakém válečném tažení. S Gian skoro nemluvil a Culaina ustanovil jejím rytířem. Dotlačil je k sobě, a oni se nakonec poddali své touze."
"Jak to zjistil?"
"Bylo to veřejné tajemství, a milenci začali být neopatrní. Nechali se vidět, jak se drží za ruce, jak se spolu vodí zahradami. A Culain také často přicházel do královských komnat pozdě v noci a odcházel nad ránem. Jedné noci do královny ložnice vrazili královi gardisté a Culain tam byl. Přivlekli je před krále, který je oba odsoudil k smrti. Ale Culain utekl... a o tři dny později napadl oddíl, který vedl královnu na popraviště, a spolu se jim podařilo uprchnout."
"Ale tím ten příběh ještě nekončí, že ne?"
"Ne. Kéž by končil." Prsamaccos se odmlčel a opřel si hlavu o opěrkou křesla. Pohár mu vypadl z prstů na předložku a Ursus ho sebral dřív, než mohlo víno kozinku zamazat. Pak se princ usmál a vstal. Přes stoličku u dveří do ložnice byla přehozená pokrývka a Ursus ji přetáhl přes Prsamacca, načež se odebral do vlastního pokoje.
Adriana se usmála a odhrnula pokrývku. Ursus vyklouzl ze šatů a připojil se k ní, přičemž jí rukou shrnul zlaté vlasy z obličeje.
Adriana ho objala kolem krku a přitáhla si ho k sobě.

Ursus se umyl ve džberu se studenou vodou v zadní části chaty a těšil se z dotyku svěžího ranního vzduchu na kůži. Spal klidně spánkem beze snů a budoucnost mu kynula příslibem zlata. Pokud slavný král přijme jeho koňské brnění, všichni ostatní vladaři ho budou následovat, takže se Ursus vrátí do paláce v údolí Velké řeky s desítkami milenek.

Ve dvaceti měl Ursus svou budoucnost jasně naplánovanou. Byť pocházel z rodu Merovejců, byli s Balanem jen vzdálenými příbuznými Merovecha a na korunu Dlouhovlasých králů neměl nejmenší právo. A vojenský život nenabízěl muži, který strávil své mládí v tingiských palácích, potěšení ani radovánky.

Ursus se celý vytřel dosucha měkkou vlněnou osuškou a pod olejem napuštěný kožený kabátec si natáhl čistou černou košili. Z malé kožené lahvice si do dlaně nalil pár kapek voňavky a tu si vetřel do dlouhých tmavých vlasů. Stáje mu ostře zapáchaly a Ursus se vydal do polí a nadšeně vdechoval vůni planých růží, které rostly kolem starobylého kruhu stojících kamenů.

Připojil se k němu Prsamaccos. Starší muž vypadal vyvedený z míry.

"Co se děje, příteli?" zeptal se Ursus a sedl si na plochý oltářní kámen.

"Pil jsem jako starý hlupák a teď mi v hlavě buší kovářské kladivo."

"Moc mědu," poznamenal Ursus a snažil se neusmát.

"A taky jsem si příliš pustil pusu na špacír. Neměl jsem mluvit o králi a jeho záležitostech."

"Uklidni se, Prsamaccu. Já se na nic z toho nepamatuji. To víno se mi taky vrazilo rovnou do hlavy. Pokud se pamatuji, mluvil jsi o lordu Utherovi jako o nejlepším králi v celém křesťanstvu."

Prsamaccos se zazubil. "Což taky je. Děkuju, Urse."

Ursus neříkal nic. Díval se na nerovnou řadu ozbrojených mužů, objevivší se v dálce na kopci.

"Doufám, že to jsou naši," zašeptal.

Prsamaccos si zaclonil oči a hrubě zaklel. Zvedl se na nohy a kulhal k domku, přičemž křičel, co měl sil, a ukazoval na nyní útočící muže. Ze stájí vybíhali pastýři a obchodníci s koňmi s luky v rukou, a asi dvacet legionářů, ozbrojených meči a štíty, vytvořilo na dvoře před domem bojovou řadu. Ursus se rozběhl zpátky do svého pokoje, aby sebral luk a toulec. Pod velkým oknem se krčila Adriana.

"Kdo je to?" zeptal se Ursus, když se jezdci přiblížili.

"Trinovantští válečníci," odpověděla dívka.

Otevřeným oknem proletěl šíp a narazil do rámu dveří proti oknu. Ursus ukročil z dohledu a nasadil vlastní šíp na tětivu.

Jezdci s dusotem dorazili na dvůr, seskákali z koní a vrhli se na legionáře. Řada se proti přesile čtyři na jednoho rozpadla a křiklavě oděni Trinovanté si prosekávali cestu k domu.

Ursus se odvážil vyhlédnout z okna právě ve chvíli, kdy jeden z vousatých válečníků přiskočil k otvoru. Ursus natáhl tětivu a vypustil střelu, která útočnickovi proletěla krkem, a on se zhroutl dozadu.

"Myslím, že bychom měli odejít," navrhl Ursus, popadl Adrianu za ruku a vytáhl ji na nohy. Dveře se rozlétly a do místnosti se vříteli tři válečníci, meče zrudlé krví padlých legionářů.

"Doufám, že vás napadla možnost získat výkupné," řekl Ursus, pustil luk a rozhodil ruce.

"Zabij ho!" nařídil vysoký tmavovlasý bojovník s mizející jizvou na skrání.

"Mám velkou cenu... ve zlatě!" řekl princ a couval.

Válečníci vykořčili dopředu. Ursus nakročil, otočil se na špičce a vyskočil, přičemž pravou nohou kopl jednoho válečníka do brady a srazil ho na jeho společníka. Princ přistál lehce a okamžitě se vrhl doprava, aby se vyhnul svištícímu meči. Překulil se na nohy, sehnul se pod Jizvovým druhým sekem a vrazil mu prsty pod prsní kost. Muž zalapal po dechu, zrudl v obličeji... a spadl na zem. Ursus mu sebral meč a prohnal ho hrudí prvního válečníka, který se právě začínal zvedat. Třetího muže praštila Adriana stoličkou a srazila ho na zem.

Zvenčí se ozvalo zatroubení a následovalo dunění kopyt. Ursus, který se rozběhl k oknu, spatřil Uthera, Victorina a celou centurii legionářů na koních, jak vráží do zmatených válečníků. Mnoho Trinovantů odhodilo zbraně, ale byli bez váhání pobiti.

Ve chvíli bylo po bitvě a všechny mrtvoly byly odtahány ze dvora.

Král vešel do domu, světlé oči mu zářily a veškerá únava z něj spadla.

"Kde je Prsamaccos?" zeptal se, překračuje těla padlých. Bojovník, kterého Adriana udeřila stoličkou, zasténal a snažil se vstát. Uther se otočil a svůj velký meč zaťal muži do krku. Hlava, oddělená od trupu, se skulila ke stěně a tělo se v záplavě krve sesulo na podlahu. Adriana odvrátila zrak.

"Ptal jsem se, kde je Prsamaccos?"

"Tady, můj pane," ozval se mrzák a vynořil se ze zadní místnosti. "Nic mi není."

Král se uvolnil a chlapecky se zakřenil. "Mrzí mě, že jsme sem nedorazili dříve." Přistoupil k oknu. "Victorine! Tady jsou ještě tři další!"

Do chaty vstoupilo několik legionářů a vytáhli mrtvé ven na slunce.

Uther vrátil meč do pochvy a posadil se. "Vedl sis dobře, Urse. Bojuješ stejně dobře, jako mluvíš."

"Štěstěna mi přála, sire, a Adriana jednoho srazila stoličkou."

"To mě vůbec nepřekvapuje. Pochází přece ze skvělé rodiny."

Adriana udělala pukrle a pak došla k příborníku, podala králi pohár a nalila mu do něj jablečný mošt z kameninového džbánu. Uther se zhluboka napil, "Teď budete v bezpečí. Gwalchmai obklíčil hlavní tlupu a po dnešní noci nezůstane odsud až do Combretovia než živý jediný trinovantský rebel."

"To jsou tvoji poddaní vždycky tak vzpurní?" zeptal se Ursus a králi se obličejem mihl podrážděný mrak.

"Z nás Britů nikdy nejsou dobří poddaní," vložil se do hovoru rychle Prsamaccos. "To je tou zemí, Urse. Každý kmen uctívá své vlastní krále, vlastní válečné náčelníky a svaté muže. Římané sice většinu druidů pobili, ale ti zbylí se

ted' vrátili a římskou autoritu neuznávají,"

"Ale Řím už Británii nevládne," namítl princ. "Tomu nerozumím."

"Pro kmeny je Uther Římanem. Jim je jedno, že Řím už padl."

"Já jsem nejvyšší král," prohlásil Uther, "podle práva rodového i práva silnějšího. Kmeny to uznávají, ale druidové ne. Ani Sasové, Jutové, Anglové nebo Gótové, a teprve v posledních letech se Sikambrové stali našimi přáteli."

"Nedostatkem nepřátel rozhodně netrpíš, lorde Uthere. Necht' máš věrné, silné přátele! A jak se vyrovnáš s druidy?"

"Tak jako Římané, chlapče. Kdykoliv nějakého najdu, nechám ho ukřižovat."

"Proč k sobě nepovoláš své vlastní druidy?"

"To bych si raději vzal do postele zmijí."

"Co koneckonců chtějí, kromě toho, co chtějí všichni ostatní lidé - moc, bohatství, poddajné ženy? Musí mezi nimi být i tací, které lze koupit. Přinejmenším by to mezi tvoje nepřátele vrazilo klín."

"Máš bystrou hlavu, Urse."

"A taky zvědavou, sire. Jak jste mohli vědět dopředu, že zaútočí tady?"

"Země to věděla, a já jsem země," odpověděl Uther s úsměvem.

Ursus se dál raději neptal.

Cormac běžel, až ho pálily nohy a namáhavě lapal po dechu, ale věděl, že jezdcům na koních, kteří ho sledovali úzkou stezkou, utéci nedokáže, ani nedokáže přeprat ty, kteří mu odřízli cestu přes potok nalevo a nyní se ho snažili obklíčit. Snažil se dostat do vyšších poloh, kde by mohl aspoň jednoho dva z lovců zabít. Modlil se, aby tím jedním byl Agwaine.

Pokusil se přeskočit oblý balvan, jež mu stál v cestě, ale byl unavený a zakopl. Svalil se do trávy a meč mu vypadl z prstů. Snažil se ho znovu sebrat... když tu jilec sevřela cizí ruka.

"Zajímavá čepel," podotkl vysoký muž v kápi a Cormac vytáhl nůž a připravil se k útoku. Jenže cizinec meč obrátil a jilcem napřed ho podal překvapenému chlapci. "Pojď za mnou."

Muž v kápi se vrhl do podrostu, a když odhrnul husté křoví, objevilo se ústí mělké jeskyně. Cormac vlezl dovnitř a muž přetáhl větev přes otvor. Ani ne o minutu později se kolem skrýše přehnali šaští lovci. Cizinec si shodil kápi z hlavy a prohrábl si husté černé vlasy prokvetlé stříbrem, které mu spadaly na široká ramena. Šedé oči měl zasazené hluboko pod klenutým obočím a plnovous se mu ježil jako lví hřiva. Zazubil se.

"Řekl bych, že byli v dost velké přesile, mladý muži."

"Proč jsi mi pomohl?"

"Copak nejsi jedním z Božích stvoření?"

"Ty jsi svatý muž?"

"Rozumím mystériím. Jak ti říkají?"

"Cormac. A tobě?"

"Já jsem Zjeven. Máš hlad?"

"Oni se vrátí. Musím jít."

"Myslím, že jsi chytrý, kluk, který má něco v hlavě. Jestli ted' odejdeš, co se asi stane?"

"Nejsem hlupák, pane Zjevene. Ale co se má stát, stane se třeba za hodinu nebo za den. Nemůžu přejít celé Jižní Sasko, aby mě nikdo nezahldl. A nechci, aby tebe zabili spolu se mnou. Nicméně děkuji ti za laskavost."

"Jak si přeješ, ale předtím se najež! To je první pravidlo vojáka."

Cormac se opřel o stěnu jeskyně a přijal chléb a sýr, které mu Zjeven nabídl. Jídlo mu přišlo k chuti, stejně jako studená voda z cizincovy kůží potažené lahvice.

"Jak to, že ty, Sas, máš takový meč?"

"Je můj."

"Já přece netvrdím, že není. Ptal jsem se, jak jsi k němu přišel,"

"Patřil mému otci."

"Chápu. Očividně to byl skvělý válečník. Ta čepel je z oceli, která může pocházet jedině z Hispánie."

"Byl to veliký válečník. V den, kdy jsem se narodil, zabil šest mužů."

"Šest? Tak to byl opravdu dobrý. A byl to Sas?"

"To nevím. Toho dne zemřel, a mě vychoval... přítel," Cormakovi se hlavou mihla Gryssthova tvář, a poprvé od přítelovy smrti mu vhrkly do očí slzy. Chlapec si odkašlal a odvrátil zrak. "Odpusť, já... Odpusť." Potlačované vzlyky si však našly cestu ven i proti Cormakově vůli. Pak hoch na rameni ucítil silnou ruku.

"V životě, pokud má člověk štěstí, najde mnoho přátel. A ty máš štěstí, Cormaku. Protože jsi našel mne."

"Je mrtvý. Zabili ho, protože se za mě postavil."

Muž sáhl Cormakovi na čelo. "Ted' se vyspi, promluvíme si později, až nebezpečí pomine."

Jak se Zjevenovy prsty dotkly jeho čela, zavalila Cormaka převeliká únava jako teplá pokrývka... A on usnul spánkem beze snů.

Probudil se až v noci a zjistil, že je přikrytý silnou vlněnou pokrývkou a hlavu má položenou na složeném pláští. Překulil se na bok a viděl, že Zjeven sedí u malého ohýnku, očividně ztracený v myšlenkách.

"Děkuji," řekl Cormac.

"Bylo mi potěšením. Jak se cítíš?"

"Odpočatý. A lovci?"

"Vzdali to a vrátili se domů. Myslím, že zítra se vrátí se psy. Nemáš hlad?" Zjeven zvedl měděný kotlík z ohně a klacikem zamíchal obsah. "Mám trochu kaše, čerstvého králíka, sušené hovězí a bylinky," Nandal z kotlíku do dřevěné

misky velkodušnou porci a podal ji chlapci. Cormac misku vděčně přijal.

"Jsi na pouti?" zeptal se mezi sousty.

"Jistým způsobem. Jdu domů."

"Ty jsi Brit?"

"Ne. Jaká je kaše?"

"Výborná."

"Pověz mi o Gryssthovi."

"Odkud znáš jeho jméno?"

Vousáč se usmál. "Zmínil ses o něm ze spánku. Byl to tvůj přítel?"

"Ano. V boji s Krvavým králem ztratil pravou ruku. Pak začal pást kozy. Vychoval mě jako svého syna."

"Takže jsi byl jeho synem. Na tom být rodičem je víc než jen pokrevní pouto. Proč tě tak nenávidí?"

"To nevím," odvětil Cormac vzpomínaje na Gryssthova poslední slova. "Ty jsi kněz?"

"Proč si to myslíš?"

"Jednou jsem viděl kněze Bílého Krista. Měl stejné roucho jako ty a sandály. Ale na krku měl dřevěný kříž."

"Nejsem kněz."

"Takže válečník?" vyptával se Cormac pochybovačně, protože Zjeven neměl kromě dlouhé hole, která nyní ležela vedle něj, žádnou zbraň.

"Ani válečník. Jsem prostě muž. Kam jsi chtěl jít?"

"Do města zvaného Dubris, Mohl bych tam snad najít práci."

"A co umíš?"

"Pracoval jsem v kovárně, ve mlýně a v hrnčířské dílně. V pekárně mě nic dělat nenechali."

"Proč?"

"Nedovolili mi dotknout se jejich jídla, ale občas mě pekař nechal poklízet. Ty jdeš taky do Dubridy?"

"Ne. Do Noviomaga na západě."

"Aha,"

"Co kdybys šel se mnou? Je to příjemná cesta a společnost by mi udělala radost."

"Na západě mám nepřátele."

"S nepřáteli si starosti dělat nemusíš, Cormaku. Ti ti neublíží,"

"Ty je neznáš."

"Oni nepoznají tebe. Podívej!" Z vaku muž vytáhl zrcadlo z leštěné mosazi. Cormac si ho vzal a zalpal po dechu, protože ze zrcadla na něj hleděl tmavovlasý jinoch s tenkými rty a kulatým obličejem.

"Ty jsi černokněžník?" zašeptal polekaně.

"Ne," odtušil muž tiše. "Já jsem Zjeven,"

Přes šok, který mu to způsobilo, se Cormac snažil promyslet, jaké má vlastně možnosti. Cizinec mu neublížil, nechal mu meč a choval se k němu přátelsky. Ale byl to čaroděj, a to samo stačilo chlapce vyděsit k smrti. Co kdyby Cormaka potřeboval pro nějaký příšerný krvavý obřad, kdy by třeba předhodil jeho srdce démonu. Nebo ho chtěl jako otroka?

A přesto, jestli se Cormac pokusí dostat do Dubridy sám, uštvou ho a zabijí jako vzteklého psa.

A pokud měl čaroděj s Cormakem nějaké nekalé úmysly, aspoň nic nehodlal provádět dneska.

"Pojeď s tebou do Noviomaga," řekl tedy Cormac.

"Moudré rozhodnutí, Cormaku, chlapče," řekl Zjeven, zvedl se a posbíral si věci. Hrstí trávy vyčistil misku a kotlík a vrátil je do vaku, který nosil na zádech. Pak se bez ohlednutí vydal na cestu měsícem prozářenou temnotou k západu.

Cormac se k němu připojil a snažil se s ním udržet krok. Procházeli zalesněnými vršky a dolinami Jižního Saska. O půlnoci se Zjeven zastavil v zastíněném údolíčku a zapálil oheň, přičemž použil zdobenou krabičku na troud, která přitáhla Cormakovu pozornost. Byla ze stříbra, s vytačeným drakem chrlicím oheň. Zjeven pak krabičku hodil chlapci a k malým plamínkům přiložil tenké větvičky, aby ohýnek nabral sílu.

"Vyrobil ji v Tingisu v severní Africe jeden starý Řek. Jmenuje se Melchiadés. Hrozně rád vytváří umělecké předměty z věci každodenní potřeby. Je tím přímo posedlý, ale mně se jeho práce velice líbí." Cormac krabičku opatrně otevřel. Uvnitř byla na pružině dračí hlava, která měla v tlamě naostřený křesadlový kamínek. Když člověk stiskl pružinu, kamínek škrtl o zubatou železnou mřížku a hned vylétla sprška jisker.

"Je to nádherné."

"Ano. Teď taky něco udělej a nasbírej dřevo." Cormac vrátil Zjevenovi krabičku a vydal se mezi stromy, kde nasbíral náruč suchých větví. Když se vrátil. Zjeven už rozprostřel mech na zem u ohně a vytvořil tak měkké lůžko. Vysoký poutník pak ještě přiložil na oheň a uložil se do pokrývek. Ve chvílce usnul. Cormac chvíli seděl vedle něj a naslouchal zvukům noci.

Pak také usnul.

Brzy po východu slunce poutníci posnídali čerstvý chléb a sýr a znovu se vydali na cestu. S tím, že je chléb úplně čerstvý, si už Cormac hlavu nelámá, protože věděl, že jeho společník ovládá kouzla a čary. Někdo, kdo dokáže změnit obličej a vlasy jiného člověka, přece nemůže mít potíže s výrobou chutného bochníku!

Jezdci se objevili těsně před polednem. Jeli za psovodem, který na řemenu vedl šest vlkodavů. Když psi spatřili poutníky, vyrazili kupředu a zuřivě se rozštěkali. Strhli psovoda na zem a on musel pustit řemeny, jak se psi hnali dopředu.

"Stůj klidně," přikazoval Zjeven. Zvedl hůl a počkal, dokud se psi s vyceněnými zuby nepřiblížili na dosah.

"Lehni!" zařval, a psi přestali vrčet a zastavili se před ním. "Lehni, povídám!" Psi se poslušně položili a zatím k nim

docvála pětice jezdců. Vedl je Agwaine s bratrem Lennoxem těsně za sebou. Ostatní tři byli rabové z Calderova domu, zachmuření muži ozbrojení sekerami.

Rudolící zablácený psovod zvedl ze země vodící řemeny a odtáhl psy zpátky do řady.

"Dobrý den," pozdravil Zjeven a opřel se o hůl. "Jste na lovu?"

Agwaine pobídl koně a přiblížil se ke Cormakovi. "Hledáme kluka asi jeho věku, co má stejnou halenu."

"Rusovlasého chlapce?"

"Viděli jste ho?"

"Ano. On vám utekl?"

"Co udělal, do toho ti nic není," odsekl Agwaine.

"Pojď, chlapče," vyzval Cormaka Zjeven a vykročil. Prošel mezi jezdci a Cormac ho rychle následoval.

"Kam si myslíte, že jdete?" vyjel Agwaine, přitáhl koni otěže a otočil ho, aby mohl klusem zastoupit Zjevenovi cestu.

"Začínáš mě rozčilovat, štěně. Uхни mi z cesty."

"Kde je ten kluk?"

Zjeven náhle zvedl ruku a Agwainův kůň se vzepjal a shodil mládence do trávy. Zjeven šel dál.

"Chyťte ho!" vyvriskl Agwaine a tři saští rabové sesedli a rozběhli se za poutníky.

Zjeven se k nim rychle obrátil čelem a znovu se opřel o hůl.

Muži se opatrně blížili. Hůl vyletěla nahoru a nejbližšího muže zasáhla do slabin. Ten s přidušeným výkřikem pustil sekeru a padl na kolena. Zjeven odrazil zuřivý výpad a holí udeřil útočníka do vousaté tváře a omráčil ho. Třetí muž se ohlédl po Agwainovi, co má dělat.

"Já bych si to dvakrát rozmyslel, než bych se vydal po tom chlapci," poznamenal Zjeven. "Podle toho, co jsem zatím viděl, byste měli potíže dostat zraněného koloucha."

"Deset zlatáků," řekl Agwaine, vytáhl kožený měšec a vysypal si mince do dlaně.

"Aha, tak to je něco jiného, mladý pane. Ten hoch říkal, že míří do Dubridy. Naposledy jsem ho viděl včera nahoře v kopcích."

Agwaine vrátil mince zpátky do váčku a odjel. "Od Sasa bych nic jiného ani nečekal," podotkl s úsměvem Zjeven. Zvedl svůj vak a vykročil k západu s Cormakem v patách.

"Myslel jsem, že jsi říkal, že nejsi válečník."

"To bylo včera. Kdo byl ten mladý muž?"

"Agwaine, Calderův syn."

"Rozhodně se mi nelíbí,"

"Mně taky ne. Nebýt jeho, Grysstha by ještě žil."

"Jak to?"

"Má sestru, jmenuje se Alfruda. Ona mě držela, aby mě mohl Agwaine a jeho bratři napadnout. Proto."

"Dětské rozmišky? Jak to může způsobit smrt muže?"

"Je to zákon. Já nesmím uhodit žádného vesničana, dokonce ani v obraně."

"To je zvláštní zákon, Cormaku. To se vztahuje pouze na tebe?"

"No ano. Jak daleko leží Noviomagus?"

"Je to tři dny cesty. Už jsi někdy viděl římské město?"

"Ne. Jsou tam paláce?"

"Myslím, že pro tebe tam budou. A jakmile se tam dostaneme, koupím ti nějaké šaty a pochvu na meč tvého otce."

Cormac vzhledl k šedovlasému poutníkovi. "Proč jsi na mě tak milý?"

Zjeven se zazubil. "Možná je to proto, že se mi tolik nelíbí Agwaine. A možná se mi ty líbíš. Vyber si."

"Nepoužiješ mě na čarování? Nezradíš mě?"

Zjeven se zastavil a položil Cormakovi ruku na rameno.

"V životě jsem vykonal věci, které mi nikdy nebudou zapomenuty, ani odpuštěny. Zabíjel jsem. Lhal jsem. Podváděl jsem. Jednou jsem dokonce zabil přítele. Kdysi bývalo moje slovo jako ze železa... ale i to jsem porušil. Takže jak tě mám přesvědčit, že ti nechci ublížit?"

"Prostě mi to řekni," odvětil Cormac prostě.

Zjeven mu podal ruku a Cormac ji přijal. "Nezradím tě, protože jsem tvůj přítel."

"To mi stačí," prohlásil chlapec. "Kdy budu moct zase vypadat jako já?"

"Jakmile dorazíme do Noviomaga."

"Ty tam bydlíš?"

"Ne, ale mám se tam s někým sejít. Myslím, že se ti má přítelkyně bude líbit."

"Holka!" vyjel Cormac schlíple.

"Obávám se, že ano. Ale zklamání si schovej, dokud se s ní nesetkáš."

4. Kapitola

NOVIOMAGUS BYLO VZKVÉTAJÍCÍ MĚSTO vybudované v ústí řeky, které bohatě z obchodu se Sikambry z Gálie, Berbery z Afriky a obchodníky z Itálie, Řecka, Thrákie a Kappadokie. Byla to směsice starých bytelně postavených římských obydlí a jejich špatných kopií postavených z pískovcových kvádrů a dřevěných klád. V Noviomagu žilo přes šest tisíc lidí.

Cormac ještě nikdy neviděl tolik lidí pohromadě na jednom místě, jako když se se Zjevenem proplétali ucpanými

ulicemi, kolem bazarů a tržnic, krámků a obchodních stanic. Pro mládence byli lidé ve svých červených, zelených, modrých, oranžových a žlutých pláštích okázali jako králové. Do látky na halenách, košilích a pláštěnkách měli vetkané barvitě vzory z puntíků, proužků, kroužků či výjevy z lovu. Cormac byl hojností kolem sebe jako omámený.

Ke Zjevenovi přistoupila jakási žena s plným poprsím a vlasy obarvenými na červeně. "Pojď a uvolni se s Helcií," šeptala. "Jenom za deset denárů."

"Děkuji, ale nemám čas."

"Opravdový chlap má vždycky čas," namítla červenovláška s mizejícím úsměvem.

"Tak si najdi opravdového chlapa," odušil Zjeven a šel dál.

K poutníkům postupně přistoupily ještě tři další ženy, a jedna dokonce přejela Cormakovi rukou dolů po haleně, až ten odskočil celý rudý a zahanbený.

"Nevšímej si jich, Cormaku," radil mu Zjeven a zabočil z hlavní ulice do boční uličky tak úzké, že tudy nemohli jít vedle sebe.

"Kam jdeme?" vyzvídal mladík.

"Už jsme tady," řekl Zjeven, strčil do dveří a vstoupil do dlouhé místnosti vybavené tuctem stolů a židlemi.

Vzduch tu byl zatuchlý a nebyla tu žádná okna. Poutníci se usadili u stolu v rohu a ostatních pěti zákazníků si nevšímali. Přistoupil k nim hubený muž s ostře řezanými rysy a utíral si ruce do umaštěného hadru.

"Chcete jíst?"

"Pivo," objednal Zjeven, "a ovoce pro chlapce."

"Máme pomeranče, ale jsou dost drahý," opáčil krčmář. Zjeven otevřel dlaň a ukázal zářící stříbrnou pŕpenci. "Bude to všechno? Hned bude hotová pečené."

"Tak kousek pro mého společníka."

"A co žena? Máme tu tři a jsou lepší než cokoli, cos kdy viděl. Budeš se cítit jako král."

"Možná později. Teď dones pivo a ovoce."

Muž se vrátil s kůží potaženým korbelem a miskou se třemi zlatožlutými koulemi o velikosti mužské pěsti.

"Oloupej kůru a sněz dílky uvnitř," poradil Cormakovi Zjeven.

Cormac se zařídil podle jeho rady, a když okusil sladkokyselou šťávu, málem se zakuckal. Shltl plod a olízal si prsty.

"Chutná?"

"Je to úžasné. Pomeranče! Až budu mužem, zasadím si vlastní a budu je jíst každý den."

"Tak to se budeš muset přestěhovat za moře do Afriky, kde slunce spálí člověku kůži tak, že je černější než temná noc."

"Copak tady by nerostly?"

"Tady jsou na ně moc třeskuté zimy. Co si myslíš o Noviomagu?"

"Je tu hrozný hluk. Nechtěl bych tu žít. Lidi se mě pořád dotýkají, a to je hrubé. A ty ženy - jestli tolik touží po lásce, proč se nevdat?"

"Dobrá otázka, Cormaku. Mnoho z nich je vdaných - a po lásce netouží, ty touží po penězích. Ve městech, jako je tohle, jsou peníze jediným bohem. Bez nich nejsi nic."

Plátek pečené byl tenký a tuhý, ale Cormakovi maso nesmírně chutnalo, a dojedl tak rychle, že to překvapilo i hostinského.

"Bylo to v pořádku, pane?"

"Skvělé!" vydechl Cormac.

"Dobrá," prohlásil krčmář a prohlížel si přitom Cormakovu obličej, zda nezahledne nějakou stopu jedovatosti. "Chtěl bys ještě ovoce?"

"Pomeranče," poručil si Cormac a kývl.

Druhá miska ovoce následovala první. Krčma se začala plnit hosty a oba poutníci seděli mlčky a naslouchali změní hlasů kolem sebe.

Většinou se hovor točil kolem válek a jejich následného - či vymyšleného - dopadu na obchod. Cormac se dozvěděl, že severní Trinovanté se vzburili proti nejvyššímu králi. Na jihovýchodě připlul k Londiniu oddíl Juty a vyplenil město, než ho v galských vodách rozdrtila Utherova flotila. Byly potopeny tři lodě a dvě další shořely.

"Zdá se, že tady se útoku nebojí," poznamenal Cormac a naklonil se nad stůl.

Zjeven kývl, "To je dáno temnou stránkou obchodu, Cormaku. Noviomagus, jak jsem říkal, chová peníze v účtě jako boha. Proto obchodují s každým, kdo zaplatí. Posílají železné zboží z anderitských dolů, meče, sekery, hlavice oštěpů a šípů Gótům, Jutům a Angliím. Zbraně pro válku se nakupují tady."

"A král to dovolí?"

"On nemůže udělat nic, aby to zarazil, a oni ho taky zásobují zbraněmi a zbrojí. Ty nejlepší kožené náprsníky se vyrábějí v Noviomagu, stejně jako kvalitní meče a bronzové štíty."

"To není správné, obchodovat s nepřítelem."

"Život je velice prostý, když je člověk mladý."

"Jak se dokáže král udržet, když dokonce i jeho vlastní lidi podporují nepřítele?"

"Udrží se, protože je to velký král. Ale vezmi to takhle: Tito obchodníci zásobují Juty a získávají tak spousty peněz. Král jim uloží daň, která převede získané zlato do jeho pokladnice. Za toto zlato nakoupí zbraně, aby mohl bojovat s Juty. Takže bez Jutů by Uther měl mň zlata pro boj s nimi."

"Ale kdyby ho Jutové - a ti ostatní - nenapadali, nepotřeboval by tolik zlata," poukázal Cormac.

"Dobře! Je v tobě zárodek velkého řečníka. Ale kdyby neměl žádné nepřátele, nepotřeboval by vojsko, a bez vojska bychom nepotřebovali krále. Takže bez Jutů by Uther neměl svou korunu."

"Úplně se mi z tebe točí hlava. Nepůjdeme už? Začíná to tady páchnout."

"Ještě chvíli. Máme se tu s někým sejít. Ty běž ven - ale nechod' daleko."

Cormac se protáhl do uličky a tam spatřil dívku zápasící se statným válečníkem v přilbě s rohy. Na zemi opodál ležel postarší muž, jemůž z rány na hlavě crčela krev. Válečník zvedl vzpírající se dívku ze země a pravou ruku jí přitiskl na ústa.

"Přestaň!" zařval Cormac a vytáhl od pasu meč. Válečník zaklel a odhodil dívku na zem. Cormac se rozběhl dopředu a útočník se, k jeho překvapení a úlevě, otočil a utekl. Jinoch přistoupil k dívce a pomohl jí na nohy. Byla útlá, tmavovlasá, s oválným obličejem a pletí barvy slonové kosti. Cormac ztěžka polkl a poklekl vedle starce. Muž byl hladce oholen a na sobě měl dlouhou modrou tógu. Mladík mu zvedl zápěstí a snažil se nahmatat tep.

"Mrzí mě to, paní, ale je mrtvý."

"Ubohý Cotta," zašeptala.

"Proč vás napadl?"

"Není tady někde krčma zvaná U znamení býka?" zeptala se dívka a obrátila se ke Cormakovi. Ten pohlédl do jejích světle šedých očí a poznal, že je slepá.

"Ano, vezmu tě tam," řekl a natáhl ruku. Děvče se nepohnulo, a tak je Cormac vzal za loket.

"Nemůžeme ho tu takhle nechat," namítala dívka. "To se nesluší."

"Mám tady přítele. On bude vědět, co dělat."

Zavedl děvče do hostince a opatrně ji vedl kolem stolů. Hlučný šenk dívku poplašil a ona mu pevně stiskla ruku, ale Cormac ji poplácal po paži a dovedl ji ke Zjevenovi, který rychle vstal.

"Anduine, kde je Cotta?"

"Někdo ho zabil, můj pane."

Zjeven zaklel, hodil čekajícímu krčmáři stříbrňák, pak vzal dívku za ruku a odvedl ji ven. Cormac je následoval, a teď, když už neměl svůj osud v rukou, pocítil zvláštní prázdnotu.

Venku Zjeven poklekl u starce. Zavřel mrtvému oči a vstal. "Musíme ho tu nechat. Honem."

"Ale Cotta..."

"Kdyby mohl mluvit, trval by na tom. Co jsi viděl, Cormaku?"

"Nějaký cizinec v rohaté přilbě ji tahal pryč. Rozběhl jsem se k němu a on utekl."

"To bylo velmi odvážné, mládenče," řekl Zjeven. "Díky Prameni, že jsi se potřeboval nadýchat čerstvého vzduchu." Zalovil v kapse hrubého vlněného hábitu a vylovil malý zlatý kámen, který podržel nad dívkou. Vlasy jí zesvětlaly do barvy zrající pšenice a její prosté světle zelené vlněné šaty se změnily v rezavě hnědou a bezovou halenu a spodky.

Do uličky vstoupili tři muži. Dva měli bronzové přilby zdobené krkavčími křídly, třetí byl celý v černém a byl beze zbraně.

"Je pryč," poznamenal jeden z trojice a proběhl kolem Cormaka. Druzí dva zatím vešli do krčmy. Zjeven vedl Anduine uličkou a Vikingové se zatím vynořili z budovy.

"Vy tam! Počkat!" ozval se výkřik.

Zjeven se otočil. "Obejmi ji a chovej se k ní jako ke své milence," nařídil šeptem Cormakovi. Pak: "Můžu vám být nějak nápomocen, bratři? Nemám žádné peníze."

"Toho kluka přece viděli s holkou v zelených šatech. Kde je?"

"Ta slepá děvka? Přišel si pro ni nějaký chlap. Vypadal velice podrážděně. Myslím, že to je jeho přítel, co támhle leží."

Za nimi se Cormac naklonil k Anduine a objal ji kolem ramen. Nevěděl, co má dělat, ale viděl vesnické chlapce s pannami. Zlehka ji políbil na líčko a sklonil se tak, aby jí ozbrojení muži neviděli do obličeje.

"Jsme mrtví muži!" sykl jeden z válečníků.

"Mlč, Atho! Holka, pojd' sem," nařídil vůdce.

V té chvíli do uličky zabočila skupinka ozbrojených mužů z domobrany, vedená důstojníkem středního věku.

"Co se to tu děje?" ptal se hned a dva ze svých mužů poslal zkontrolovat tělo.

"Toho starce oloupili," vysvětloval Zjeven. "To je v takovém civilizovaném městě strašná věc."

"Tys to přepadení viděl?"

"Ne," připustil Zjeven, "byl jsem právě v krčmě na obědě se synem a jeho ženou. Třeba by vám mohli pomoci tito dobří muži."

"Máte nějaké peníze?" zeptal se důstojník.

"Ne," smutně se usmál Zjeven a nechal se prohledat. Voják to provedl rychle a důkladně.

"Máte v Noviomagu nějaké přátele?"

"Obávám se, že ne."

"Práci?"

"Zatím ne, ale doufám v to."

"Mervare!" zavolal důstojník a přiběhl k nim mladý voják, "Vyprovoď tyhle... poutníky z města. Je mi líto, ale nikdo, kdo nemá nějaké zabezpečení, nemůže zůstat ve městě."

"Chápu," řekl Zjeven, vzal Anduine za ruku a odváděl ji z uličky. Dívka klopýtla a málem upadla a černě oděný vůdce Vikingů hlasitě zaklel, "Je slepá! To je ona!" Pokusil se trojici následovat, ale cestu mu zahradil důstojník.

"Ještě chvíli, pane. Měl bych pár otázek."

"Jsme obchodníci z Raetie - mám na to papíry."

"Tak mi je ukaž, pane."

Na ulici zatím voják Melvar vedl trojici k západnímu okraji Noviomagu. "Nějakou práci byste mohli sehnat na některém statku severně od města," poradil jim. "Jinak bych vám navrhol Ventu,"

"Děkuji," řekl Zjeven. "Byl jsi velice laskav."
"Co se stalo?" chtěl vědět Cormac, když voják odešel. "Kdo byli ti válečníci?"
"Wotanovi lovci - a hledají Anduine."
"Proč?"

"Protože ona je jeho nevěsta a on ji chce."
"Ale on je přece bůh... ne?"
"On je ďábel, Cormaku - a nesmí ji dostat. A teď půjdeme, protože štvance právě začala."
"Copak nemůžeš použít další kouzlo?"

Zjeven se usmál. "Ano, ale teď na to není ta správná chvíle. Nedaleko je kruh stojících kamenů. Do setmění tam musíme dorazit... pak budeš potřebovat víc odvahy, než jí má většina mužů."

"Proč?" chtěl vědět Cormac.
"Protože se začínají scházet démoni," odpověděl Zjeven.

Kameny tvořily kruh zhruba šedesát stop v průměru na plochem vrcholku kopce, vzdáleném asi osm mil od Noviomaga. Cormac zavedl unavenou Anduine doprostřed kruhu, kde na zem rozprostřel pokrývku a přisedl si k dívce. Slepé děvče cestu zvládlo dobře, drželo se u Cormaka, který je opatrně vedl mezi vyčnívajícími kořeny stromů a kameny.

Zjeven je o dost předběhl, a když utahaní mladí lidé dorazili na kopec, on již klečel u oltářního kamene a pečlivě odkládal hůl vedle sebe. Cormac k němu přistoupil, ale Zjeven chlapce mávnutím ruky zahnal a potom začal přeměřovat vzdálenost od oltáře k prvnímu stojícímu kameni - masivnímu šedočernému monolitu, dvakrát vyššímu, než byl sám. Cormac se vrátil k Anduine, dal jí napít vody a pak se vydal na druhý konec kruhu. Veliké kameny tady byly zubatější. Jeden dokonce spadl a jeho základna připomínala vykotlanou stoličku. Cormac u kamene poklekl. Do kamene bylo vyryto srdce a v něm nějaká písmena psaná latinkou. Chlapec latinský číst neuměl, ale už takové nápisy viděl předtím. Tady seděli dva milenci a s nadějí a radostí hleděli vstříc budoucnosti. Byly tu další řezby, některé docela čerstvého data, a Cormac si přál, aby je dokázal přečíst.

"Kde je Zjeven?" zeptala se Anduine. Cormac vstal, vzal dívku za ruku a zavedl ji k vyvrácenému kameni, kde se oba posadili ve skomírající záři slunce.

"Je blízko, maluje na zem křídou a měří vzdálenosti mezi kameny."

"Vytváří duchovní pevnost," odušila Anduine, "uzavírá kruh."

"To udrží demony venku?"

"To záleží na tom, kolik kouzel má. Když mě přišel navštívit do Austrasie, jeho mocný kámen byl skoro vyčerpaný."

"Mocný kámen?"

"Říká se jim Sipstrassi. Nosí je všichni lordové. Můj děd měl tři."

Cormac neřikal nic, ale díval se, jak Zjeven pokračuje ve své esoterické práci s křídou a spojuje na první pohled náhodné čáry, půlkruhy a šesticípé hvězdy.

"Proč tě pronásledují?" zeptal se Anduine. "Přece musejí existovat také jiné nevěsty, s kterými by neměli tolik práce."

Anduine se usmála a vzala Cormaka za ruku. "Ty ses narodil v jeskyni a vedl jsi velice smutný život. Věrného přítele ti zabili a tvůj žal je hluboký jako moře. Jsi silný na těle i na duchu a máš malou ranku - jako říznutí - na pravé paži od toho, jak jsi spadl, když tě pronásledovali lovci." Natáhla ruku, vzala ho za pravicí a prsty mu jemně přejela po paži, až škrábanec nahmátla. "A teď," dodala, "je pryč."

Cormac se podíval dolů. Všechny známky porušené kůže zmizely.

"Ty jsi taky čarodějnice?"

"A proto mě chtějí. Zabili mi otce, ale Cotta a lord Zjeven mě zachránili. Mysleli si, že v Británii budu v bezpečí, ale pro mne nikde bezpečné místo neexistuje. Brány jsou otevřené."

Připojil se k nim Zjeven s obličejem zlitým potem a špinavým od prachu a v jeho šedých očích bylo vidět stopy únavy. "Síla kamene je využita," pravil. "Teď počkáme."

"Proč Wotan opustil síně Asgardu?" zeptal se Cormac. "Copak nadešel Ragnarok? Nastal snad konec světa?"

Zjeven se uchechtl. "To jsou tři dobré otázky, Cormaku! Nejdůležitější je ale ta poslední. Jestli budeme zítra ještě všichni naživu, odpovím ti na ni. Prozatím se musíme připravit. Odved' Anduine k oltáři a přenes ji přes ty křídové značky. Žádná se nesmí porušit."

Mládenec udělal, jak mu bylo nakázáno, a pak tasil meč a vrazil ho do země vedle sebe. Slunce se nořilo do moře rudého ohně a obloha byla pruhovaná zářícími mraky.

"Pojď sem," zavolal Zjeven, a Cormac si dřepel vedle něho.

"Dneska v noci projdeš zkouškou. Chci, abys věděl, že začne klamem a oni budou chtít, abys opustil kruh. Ale musíš být silný - bez ohledu na to, co se stane. Rozumíš?"

"Musím zůstat v kruhu. Ano, rozumím."

"Jestli se dostanou dovnitř, jeden z nás musí zabít Anduine."

"Ne!"

"Ano. Oni nesmějí získat její sílu. Moc rád bych ti ještě spoustu věcí vysvětlil, Cormaku. Ptal ses na Ragnarok. Jestli ji dostanou do spárů, tak nastane brzy - později, jestli ji nedostanou. Ale věř mi, pro ni bude lepší, jestli zemře našima rukama, než jejich."

"Jak můžeme bojovat proti démonům?"

"Ty nemůžeš. Já mohu. Ale jestli neuspějí démoni, za nimi přijdou lidé. Rád bych věděl, kolik. Pak budeš bojovat i ty. Doufám, že tě to Grysstha naučil dobře!"

"To naučil," pochlubil se Cormac. "Ale teď mám docela strach."

"Já taky. To není žádná hanba. Vezmi si svůj meč."

Cormac se obrátil, a když vstal, uviděl pannu Anduine klečet vedle svého meče. Rukama pomalu přejížděla po čepeli.

"Co to děláš?" zeptal se.

"Nic, co by ti ublížilo, Cormaku," odvětila, vytáhla meč ze země a jílcem napřed mu ho podala.

Slunce zapadlo a ze západní oblohy mizely poslední záchvěvy světla. Zvedl se studený vítr a šustil vysokou travou. Cormac se otřásl, vzal si meč a vrátil se k čekajícímu Zjevení.

"Sedni si a dívej se na čepel," řekl mu Zjeven. "Teď je tvou součástí. Tvoje vyrovnanost, tvůj duch i tvůj život nyní protékají i tou zbraní. Válečník musí porozumět těmto třem záhadám: životu, vyrovnanosti a duchu. První je život, občas se mu říká danajský dar, protože ti ho každý den ubývá. Co to vlastně je? Je to dech, je to smích, je to radost. Je to svíčka, jejíž plamen se směrem k hrobu zmenšuje. Čím jasněji svítí, tím kratší dobu pak hoří. Ale jedna věc je jistá - a tu válečník zná. Každý život jednou skončí. Člověk se může celý život skrývat v jeskyni, vyhýbat se válce, vyhýbat se morovým ránům, a stejně jednoho dne zemře. Lepší je jasný plamen a velká radost. Člověk, který nikdy nepoznal zármutek, nikdy nedokáže ocenit radost. Takže člověk, který nikdy nečelil smrti, nemůže nikdy pochopit život."

Vyrovnanost, Cormaku, je druhá záhada. Stromy znají vyrovnanost, zná ji vítr i mlčenlivé hvězdy. Ale člověk ji nalezne jen zřídka. Najdi ji teď, tady, na tomhle osamělém kopci. Zaposlouchej se do tlukotu svého srdce, vychutnávej vzduch v plicích, povšimni si vznešené krásy měsíce. Staň se nocí. Staň se jedním z těch kamenů. Staň se svým mečem a sám sebou. Protože ve vyrovnanosti je síla a v síle je život."

Nakonec přichází duch. Dnes v noci budeš chtít útkat... skrýt se... uniknout. Ale duch ti řekne, abys zůstal. Bude to slabý hlásek a snadno ho umlčíš. Jenže ty musíš poslechnout. Protože duch je to jediné, co člověk proti Temnotě má. A jedině tak, že naslouchá hlasu ducha, se může člověk stát silným. Odvaha, věrnost, přátelství a láska, to všechno jsou dary ducha."

Vím, že tomu všemu, co ti tu vykládám, teď ještě nemůžeš rozumět, ale musíš ta slova dostat do hlavy. Protože dneska v noci uvidíš zlo a poznáš zoufalství."

"Já neuteču. Neschovám se," prohlásil chlapec odhodlaně.

Zjeven mu položil ruku na rameno. "Já vím."

Kolem nich náhle zavířila mlha jako kouř stoupající z velkého ohně, převalující se mlžná chapadla zkoumala kruh, a když se dotkla křídou namalovaných čar, ucukla. Mlha se zvedala do stále větší výše, až se jim uzavřela nad hlavou jako šedá bář. Cormakovi vyschlo v ústech, ale do očí mu stékal pot. Jinoch si vytřel oči a s mečem připraveným v rukou se rozkročil.

"Jen klid," pravil tichým hlasem Zjeven.

Z mlhy se ozval syčivý šepot a Cormac slyšel stále dokola opakovat své jméno. Pak se šedá stěna rozdělila a on spatřil Gryssthu, jak klečí na okraji kruhu a z prsou mu stále trčí dva šípy.

"Pomoz mi, chlapče," sténal stařec.

"Grysstho!" vyjekl Cormac a vykročil k němu, ale za loket ho pevně uchopil Zjeven.

"To je lež, Cormaku. Tohle není tvůj přítel,"

"Je to on! Zná ho."

"Tak jak může být tady - čtyřicet mil od místa, kde leží jeho tělo? Ne, je to klam."

"Pomoz mi, Cormaku. Proč mi nepomůžeš? Já ti pomáhal celé roky."

"Buď silný, chlapče," zašeptal Zjeven, "a zamysli se nad tímhle: Jestli tě miloval, proč by tě volal tam, kde tě mohou zabít démoni? To není on."

Cormac ztěžka polkl a odtrhl zrak od klečícího muže. Postava se zvedla a maso jí odpadávalo od kostí, jako když se had svléká z kůže. Stvoření se nafouklo a z čela mu vyrazily zakřivené tmavé rohy a z úst dlouhé lesklé tesáky.

"Vidím tě!" zasyčelo to stvoření a prstem zakončeným drápem ukázalo na Zjevena. "Znáš mě!" V ruce se mu objevil černý meč a tvor se vrhl ke křídové čáře. Ze značky vyletěl bílý oheň a obludu popálil. Tvor s řevem ustoupil a pak znovu zaútočil. Teď se za ním objevily další příšery, vriskaly a řvaly. Cormac potěžkal meč a čepel bíle zazářila, jako by zachytila měsíční světlo. Tlupa vně kruhu zaútočila a zemi rozechvělo ohromné zahřmění. Mnoho démonů upadlo na zem. Svíjeli se a byli celí obalení plameny, ale tři se dostali až do kruhu. Zjeven zvedl hůl nad hlavu a okamžitě byl celý pokrytý černostříbrnou zbrojí. Hůl se změnila ve stříbrnou lanceu, která se rozdělila ve dva oslnivé lesklé meče. Zjeven se vrhl na útočníky a Cormac se mu s divokým řevem rozběhl na pomoc.

Vrhl se na něj démon s hadí hlavou a zaútočil tmavým mečem. Cormac však jeho výpad odrazil, otočil zápěstím a vlastní čepel se zasyčením vrazil nepříteli do krku. Do vzduchu vylétla sprška zelené krve a smrtelně zraněná bestie spadla na zem.

"Dívka! Hlídej to děvče!" křikl Zjeven. Cormac odtrhl oči od Zjevenova souboje se dvěma démony právě včas, aby viděl, jak dva muži táhnou Anduine od oltáře. Bez přemýšlení se k nim rozběhl. První z mužů se na něj vyřítal a chlapec si všiml, že útočnick má oči rudé jako krev. Když otevřel ústa a odhalil dlouhé zakřivené tesáky, Cormaka zasáhl strach jako fyzická rána, a on klopýtl. Ale právě když se na něj tvor hrozivě rychle vrhl, chlapci se navrátila odvaha. Švihl mečem nahoru, aby odrazil stíhlou dýku, a pak dolů, takže démonovi přeřezal klíční kost a špička meče skončila obludě v břiše. Bestie zemřela s příšerným řevem. Cormac odhodil tělo stranou a tvor, který držel Anduine, ji odstrčil a tasil šedý meč.

"Tvoje krev patří mně," sykl a vycenil tesáky. Jejich meče se střetly v blyštivých obloucích a Cormac musel couvat přes celý kruh v zoufalé snaze odrazit démonův útok. Ve chvíli poznal, že je beznadějně horší. Třikrát vykryl nepřítelův výpad jen pár palců od svého krku, a každá jeho rána byla s opovržlivou lehkostí odražena stranou.

Cormac náhle zakopl o vyčnívající kámen a upadl na záda. Démon po něm skočil, máchl mečem... jenom aby ho odrazil

Zjeven. Válečník ve stříbrné zbroji srazil stranou i druhý výpad, otočil se na patě a svému protivníkovi srazil hlavu.

Mlha, stejně náhle, jako se objevila, zmizela a hvězdy a měsíc vrhaly na kameny své čisté světlo.

"Jsme v bezpečí?" vydechl Cormac, když mu Zjeven pomáhal na nohy. Vně kruhu stálo sedm vikingských válečníků.

"Ještě ne," odušil Zjeven.

Dopředu pokročil černě oděný muž, kterého viděli už v Noviomagu. "Pusťte to děvče a zůstanete naživu."

"Pojďte a vezměte si ji," vybídl ho Zjeven a válečníci vykročili v ponuré řadě. Někteří svírali meče, jiní sekery. Cormac stál jako vrostlý do země a čekal, až mu dá Zjeven znamení. Když přišlo, překvapilo stejně tak Vikingy, jako ohromilo Cormaka.

Zjeven zaútočil.

Ťal mečem po prvních mužích v řadě a dva okamžitě zemřeli. Ve zmatené pranici, která následovala, Cormac vyrazil divoký bojový pokřik a vrhl se na Vikingy po Zjevenově pravici, přičemž jednoho z nich sekl do ruky, až mu ji málem ut'al. Útočník vyjekl bolestí a odskočil doleva, čímž zabránil svým druhům, aby na Cormaka dosáhli. Chlapec vrazil meč do mužova náhle nekrytého břicha a vzápětí se prodral mezi válečníky.

Na rameni ho škrábl meč, ale Cormac se vrhl na zem, překulil se pod napřaženou sekerou a jejímu nositeli vrazil do nohou. Viking se zřítíl na zem a Cormac mu zuřivě zarazil meč do krku. Po čepeli se rozlila krev. Chlapec se zvedl a viděl, že Zjeven zatím dobil posledního válečníka a černě oděný vůdce utíká na druhou stranu kruhu. Zjeven zvedl sekeru, kterou kdosi upustil, a se strašlivou silou jí mrštil po vůdci, kterého zbraň zasáhla do šíje a málem mu oddělila hlavu od těla. Cormac se rozhlédl po kruhu, ale neviděl žádné další nepřátele. Pak se podíval na Zjevena a ztuhl. Meč mu vypadl z ochablých prstů.

Pryč byl plnovous i lví hřiva stříbrných vlasů. Místo toho tu stál tmavovlasý válečník z Connakova snu, muž, který v den, kdy se Cormac narodil, seskočil z útesu.

"Co se děje, chlapče? To je můj skutečný obličej tak strašný?"

"Pro mě je," řekl Cormac. "Prozrad' mi svoje jméno - svoje skutečné jméno."

"Jsem Culain lach Feragh. Kdysi dávno mi říkali Lancea lord."

"Velký zrádce."

Culain upřel oči do Cormakových. "Tak mi taky říkali - a ne neoprávněně. Ale co to má společného s tebou?"

"Já jsem to děcko, které jsi opustil v jeskyni. Syn, kterého jsi nechal shnit."

Culain zavřel oči a na okamžik se odvrátil. Pak se zhluboka nadechl a podíval se na Cormaka.

"Můžeš to dokázat?"

"Nemusím. Vím, kdo jsem. Ten den, kdy jsi... chtěl jsem říct, kdy jsi umřel... ale to očividně není pravda, mě našel Grysstha. Pomohl jsi mě matce do jeskyně Sol Invictus. Řekl jsi jí, jak tě mrzí, že jsi ji do toho zatáhl. Pak jsi pobil ty muže a vydal ses na vrchol útesu. Tam jsi zahodil meč mezi stromy. Při tom tě pozoroval nějaký jezdec a mrzák."

"I kdybys byl to dítě, byl bys tenkrát příliš malý, abys to mohl všechno vidět," namítl Culain.

Cormac zvedl kámen, který měl kolem krku, a hodil ho válečníkovi. "Nevěděl jsem o tom, až do toho dne, kdy jsem utekl a usnul v té jeskyni a měl vidění. Ale v té jeskyni mě našli vedle feny a jejich štěnat a celý život mě pak nazývali synem démona. Kdyby nebylo Gryssthy, byli by mě tehdy hned zabili."

"Mysleli jsme, že jsi mrtvý," zašeptal Culain.

"Celá léta jsem snil o tom, že si pro mě přijdeš... a to mi dávalo sílu a naději. Ale tys nikdy nepřišel. Proč ses nevrátil - i kdyby jenom proto, abys pohřbil svého syna?"

"Ty nejsi můj syn, Cormaku. Kéž bys byl!"

"Ale přece jsi byl s ní!"

"Miloval jsem ji, ale nejsem tvůj otec. Ta čest patří jejímu manželovi, Utherovi, nejvyššímu králi Británie."

Cormac zíral na silný hranatý obličej válečníka, který býval Zjevenem, a ve vlastním srdci hledal nenávist. Nebyla tam. V té chvíli poznání v chlapci cosi zemřelo, ale ten okamžik překryl hněv. Teď byl hněv pryč a Cormac byl mnohem osamělejší než kdy předtím.

"Je mi líto, chlapče," řekl Culain. "Vezmi si ten meč. Musíme jít."

"Jít?" zašeptal Cormac. "Já s tebou nepůjdu." Zvedl meč, obrátil se ke Culainovi a Anduine zády a vydal se směrem na jih k Noviomaga. Těsně předtím, než dorazil na okraj kruhu, vyletěl ze země před ním oslepující záblesk světla a Cormac chvíli viděl rozmazaně. Jas stejně rychle, jako se objevil, také zmizel a Cormac zamrkal.

Před sebou neměl to, co si pamatoval, temně se lesknoucí moře za bílými hradbami Noviomagu. Místo toho se na obzoru proti obloze tyčily hory se sněhovými čepičkami na vrcholcích, majestátní, zahalené porostem borovic a jerabin.

"Musíme si promluvit," prohlásil Culain. "A tady jsi v bezpečí."

Cormac se náhle znovu rozzlobil, tentokrát to byla slepá zuřivost berserkra. Beze slova po Culainovi skočil a napřáhl se mečem na válečnickovu hlavu. Culain ránu s oslepující rychlostí vykryl, ale zuřivý výpad ho přinutil couvnout. Cormac se znovu a znovu dostával na pár palců od smrtící rány, ale pokaždé byl jeho útok odražen s ohromující zručností. V pozadí, neschopna vidět, co se děje, Anduine s napřaženými rukama klopýtala k oběma mužům a volala je jménem. Cormac si, jak byl v ráži, slepé dívky nevšiml a máchl mečem širokým obloukem, přičemž minul Culaina a mířil na dívku. Culain na chlapce skočil nohama napřed a srazil ho na zem. Meč Anduine zasáhl na rameni. Z rozseknutého masa vytryskla krev a Anduine vyjekla, ale to už k ní běžel Culain a na ráně podržel Cormakov kámen. Rána se okamžitě zacelila.

Cormac s hrůzou celou scénu sledoval ze země a strašně se styděl. Zvedl se, meč nechal, kde byl, a přistoupil k ostatním.

"Mrzí mě to, Anduine. Neviděl jsem tě."

Dívka natáhla ruku a on ji přijal. Její úsměv byl jako když po bouři znovu vysvitne slunce.

"Jsme zase přátelé?" zeptala se. Cormac nedokázal odpovědět a Culain jenom zachmuřeně mlčel, "To je smutné," řekla Anduine a úsměv jí zmizel ze rtů.

"Najdu nějaké dřevo na oheň," řekl Culain. "Dneska se utáboříme tady a zítra vyrazíme k horám. Kdysi jsem tu žil. Tady budeme aspoň na čas v bezpečí."

Vstal a vyšel z kruhu. Cormac se v jasném měsíčním světle posadil vedle Anduine a nedokázal najít slova, kterými by se jí přiblížil. Ale pořád se držel její ruky, jako by to byl talisman.

Anduine se zachvěla. "Je ti zima?"

"Trošku."

Cormac váhavě pustil její ruku a došel pro pokrývku, kterou jí ovinul kolem útlých ramínek. Během bitvy s Vikingy kouzlo, které měnilo tvary, zmizelo a Cormac ji teď viděl jako poprvé - tmavovlasou a křehkou krásku. Anduine si přidržovala pokrývku oběma rukama a Cormakovi chyběl její dotyk.

"Už tě ten hněv přešel?" optala se ho Anduine.

"Ne, číhá někde hluboko ve mně. Cítím ho jako zimní chlad. Přál bych si, aby to přešlo."

"Zjeven není tvým nepřitelem."

"Já vím. Ale zradil mě, opustil mě."

"Myslel si, že jsi mrtvý."

"Ale já nebyl! Všechny ty roky jsem pořád cítil bolest. Kdyby nebylo Gryssthy, byl bych mrtvý. A všem by to bylo jedno. Nikdy jsem nepoznal svou matku, nikdy jsem necítil její pohazení ani její lásku. A proč? Protože ji Culain ukradl jejímu manželovi. Mému otci! To nebylo správné!"

"Ten příběh o zradě je dobře znám," zašeptala Anduine. "Snad až příliš dobře. Ale ve Zjevenovi není nic nízkého. Já to vím. Myslím, že bys měl se soudy počkat, dokud s ním zase nebudeš moci mluvit. Drž svůj hněv na uzdě."

"Byl to králův nejbližší přítel," pokračoval Cormac. "Královnin rytíř. Co může říct, aby to umenšilo jeho hanbu? Jestli se potřeboval pářit jako býk, proč si nevybral nějakou z tisíce jiných žen? Proč moji matku?"

"Na tyto otázky ti nedovedu odpovědět. Ale on může."

"Přinejmenším to je pravda," pravil Culain a hodil do trávy náruč vyschlého dříví. Opět na sobě měl hnědý vlněný hábit a v ruce dřevěnou hůl Zjevena, i když tentokrát neměl vousy ani lví hřívu prošedivělých vlasů.

"Co se stalo s mou matkou?" vyptával se Cormac, jakmile zahorel oheň.

"Před dvěma roky zemřela v Sikambrii."

"Byl jsi s ní?"

"Ne, já byl v Tingisu."

"Jestli jsi byl tak zamilovaný, tak proč jsi ji opustil?"

Zjeven neodpověděl. Místo toho si lehl do trávy a oči upřel na hvězdy.

"Teď není ta pravá chvíle," podotkla tichounce Anduine a položila Cormakovi ruku na rameno.

"Pravá chvíle nebude nikdy," zasyčel chlapec, "protože žádné odpovědi neexistují. Jenom výmluvy! Já nevím, jestli ji Uther miloval, ale byla to jeho žena. Zrádce to věděl, a nikdy se jí neměl ani prstem dotknout."

"Cormaku! Cormaku!" uklidňovala ho Anduine. "Mluvíš, jako by tvá matka byla nějaká věc, jako třeba plášť. To ona nebyla - byla to žena, a to velice silná žena. Putovala s Krvavým králem přes Mlhy a po jeho boku bojovala s černokněžnou. Jednou, když byl ještě pronásledovaným chlapcem, ho dokonce zachránila, když zabila najatého vraha. Copak ona taky neměla na vybranou?"

Zjeven se posadil a přiložil na oheň. "Nesnaž se mě bránit, Anduine, protože ten kluk má pravdu. Nejsou odpovědi, jenom výmluvy. To je asi tak všechno, co se k tomu dá říct. Přál bych si, aby to bylo jiné. Na, Cormaku, tohle je tvoje." A hodil přes oheň kámen na řetízku. "Dal jsem to tvé matce rok předtím, než ses narodil. To tě taky v té jeskyni zachránilo. Je to Sipstrassi, kámen z nebes."

"Já ho nechci," zavrčel Cormac a nechal kámen spadnout na zem. S uspokojením se díval, jak Zjevenovi zaplály oči hněvem, a všiml si i železné vůle, s níž válečník hněv zadusil.

"Chápu, proč se zlobíš, Cormaku, ale rozčiluje mě tvoje hloupost," prohlásil Zjeven, lehl si na zem a obrátil se zády k ohni.

5.Kapitola

PŘÍŠTÍHO RÁNA SE TROJICE DOSTALA hluboko do Kaledonských hor ležících daleko na sever od Hadriánova valu. Po poledni dorazili k pobořenému srubu. Střecha se propadla a v kamenném krbu si postavila hnízdo rodinka bělozubek. Zjeven s Cormakem strávili několik hodin opravami stavení a zametáním prachu, který se za mnoho let usadil na podlaze třípokojeového obydlí.

"Nemohl bys použít svá kouzla?" zeptal se Cormac a otíral si z tváře pot a špínu, zatímco Zjeven pěchoval drn na střeše.

"Některé věci se líp dělají rukama a srdcem," opáčil Zjeven.

To byla první slova, která spolu oba muži pronesli od chvíle, kdy se střetli v kruhu, a hned na ně zase padlo nervózní mlčení. Anduine seděla u potůčku, drhla zrezivělé kotlíky a z dřevěných talířů, které Cormac našel v prožrané kredenci, pečlivě odstraňovala různé houby. Pozdě odpoledne nakladl Zjeven v kopcích nad srubem pastí a po chladné, nepříjemné noci strávené na podlaze obývacího pokoje posnídali pečeného králíka s divokou cibulí.

"Na sever odsud je druhý srub," poznamenal Zjeven, "a u něj najdeš jabloně a hrušně. Výš v horách je taky spousta lovné zvěře - jeleni a horské ovce, králíci a holubi. Umíš zacházet s lukem?"

"Naučím se to," řekl Cormac, "ale skvěle zacházím s prakem,"

Zjeven kývl, "Taky by bylo moudré naučit se, které rostliny se hodí k jídlu. Třeba listy měsíčku jsou velice zdravé, stejně jako kopřivy, a v západním údolí najdeš přehršel cibule a vodnice."

"Mluviš, jako bys někam odcházel," ozvala se Anduine.

"Musím odejít. Musím najít nový kámen, protože už mi moc kouzel nezbývá."

"Jak dlouho budeš pryč?" zeptala se Anduine, a Cormac v jejím hlase zaslechl známky strachu, který ho rozladil. "Ani ne týden, pokud všechno půjde dobře. Ještě chvíli tu ale zůstanu. Musíme toho ještě hodně udělat,"

"My tě tu nepotřebujeme," prohlásil Cormac. "Běž, jestli chceš."

Zjeven si ho nevyšimal, ale později, když Anduine stahovala a připravovala zbytek kořisti, si Cormaka vzal ven před srub.

"Ona je v nebezpečí, Cormaku," vysvětloval mu, "a jestli ji máš chránit, musíš zesílit, být rychlejší, mnohem nebezpečnější, než jsi teď. Vypadá to, že by ti ji odvedla i stará podruhně od krav." Cormac si odfrkl a už chtěl odpovědět, když ho do brady zasáhla Zjevenova pěst. Mládenec tvrdě dopadl na zem a zatočila se mu hlava.

"Římané to nazývají boxem," řekl Zjeven, "ale vypracoval to vlastně jeden Řek. Jmenoval se Karpofores. Vstaň."

Cormac se vyhrabal na nohy a hned se na vyššího muže vrhl. Zjeven se zhoupnul dozadu a zvedl koleno přímo Cormakovi do tváře. Chlapci znovu vyletěla vstříc zem. Z nosu mu tekla krev a měl potíže na Zjevena zaostřit zrak. Přesto se zvedl a zaútočil, ale tentokrát ho do břicha zasáhla pěst a on upadl. Měl vyražený dech, a tak jenom ležel a snažil se nadechnout. Po několika minutách se mu podařilo dostat se na kolena. Zjeven seděl na vyvráceném kmeni. "Tady v těchto osamělých horách jsem cvičil tvého otce - a tvou matku. Sem poslala černokněžna své zabijáky, a odsud se Uther vydal znovu získat království svého otce.

Nekňučel, ani si nestěžoval, Neofrňoval se, když se měl učit. Prostě se upřel na svůj cíl a dosáhl jej. Ty můžeš udělat dvě věci, dítě. Odejít, nebo se učit. Co si vybereš?"

"Nenávidím tě," zašeptal Cormac.

"To je nepodstatné. Vybírej!"

Cormac vzhledl do chladných šedých očí a spolkl hněvivá slova, která už málem vypustil z úst. "Budu se učit."

"První, co se musíš naučit, je poslouchat - a to je životně důležité. Abys mohl zesílit, musíš dojít na hranici své odolnosti. Já po tobě budu chtít, abys vykonal víc, než je nutné, takže občas budeš mít pocit, že jsem hrozně krutý. Ale musíš poslechnout. Rozumíš tomu, dítě?"

"Já nejsem dítě," vyštěkl Cormac.

"Pochop tohle, dítě. Já jsem se narodil, když ještě na Atlantidu svítilo slunce. Bojoval jsem s Izraelity v zemi Kanaán, byl jsem bohem Řeků a králem britských kmenů. Mé dny se čítají na desítky tisíc. A co jsi ty? Ty jsi listek, který žije jedno roční období, a já jsem dub, který odolává staletím. Ty jsi dítě. Uther je dítě. Nejstarší člověk na světě je pro mě dítě. A teď, když už mě musíš nenávidět - a já se obávám, že musíš - aspoň to dělej jako muž, a ne jako nějaké urážlivé děcko. Já jsem silnější než ty, mnohem zkušenější. Můžu tě porazit se zbraněmi i bez nich. Tak se uč - a jednou mě možná porazíš... i když o tom pochybuji."

"Jednou tě zabiju," vyhrkl Cormac.

"Tak se připrav." Zjeven zabodl do země dlouhý klacek a další o stopu nalevo. "Vidíš ten borový hájek tam nahoře?"

"Ano."

"Musíš k němu doběhnout a vrátit se dřív, než se stín dotkne druhé tyčky."

"Proč?"

"Udělej to, nebo odejdi z hor," řekl Zjeven, vstal a vydal se ke srubu.

Cormac se zhluboka nadechl, oťel si tuhnoucí krev pod nosem a lehkým klusem se vydal na cestu. Plíce mu plnil čistý horský vzduch a nohy ho rychle nesly horskou stezkou. Jakmile se dostal mezi stromy a na borový hájek už neviděl, zrychlil ještě víc. Začala ho pálit lýtka, ale on se dral dál. Svah byl stále příkřejší a on dýchal stále rychleji. Vynořil se z lesa a k cíli mu pořád ještě zbývalo půl míle. Zpomalil do kroku a velkými doušky lapa po dechu. Toužil se posadit a znovu nabrat sílu, či se dokonce vrátit ke Zjevenovi a říci mu, že se dostal až k borovicím. Ale neudělal to. Dral se pořád dál. Když konečně dorazil k háji, byl celý zlitý potem a měl pocit, jako by mu v nohách hořely plamínky. Na větví tu visel hliněný džbán s vodou. Cormac se zhluboka napil a vydal se zpátky ke srubu. Cestou dolů ho unavené nohy zradily a on klopýtl, upadl a skutálel se z kopce dolů, kde tvrdě narazil na kořen stromu, o který se poranil na boku. Znovu se zvedl a klopýtavým klusem pokračoval v cestě, až konečně dorazil na mýtinu před srubem.

"Není to zrovna nejlepší," poznamenal Zjeven s chladným pohledem upřeným na mladíka se zarudlými tvářemi. "Jsou to jenom dvě míle, Cormaku. Večer si to zaběhneš znovu a zítra taky. Podívej se na značku."

Stín byl o šířku tří prstů za klacikem.

"Paže a ramena máš silné, ale je to síla bez rychlosti. Jak ses tak vypracoval?"

Cormac, který měl konečně příležitost vyniknout, došel ke stromu, vyskočil a zachytil se větve. Rychle se zvedl, až se bradou dotkl kůry, a plynými, rytmickými pohyby pokračoval.

"Jen tak dál," vyzval ho Zjeven.

Když napočítal sto, spustil se Cormac na zem. Svaly na pažích ho pálily a oči se mu vítězoslavně leskly.

"Tak získáš sílu, ne rychlost," prohlásil Zjeven. "Není to špatné, ale musíš to spojit s jinou prací. Na svůj věk jsi docela silný, ale nejsi ohebný. Šermíř musí být rychlý jako blesk." Vzal dlouhý ořezaný klacík a podržel ho vodorovně v prstech. "Polož na něj ruku, prsty rovně, a až ho pustím - chyt' ho."

"To je snadné," řekl Cormac, podržel ruku na dřívku a napjal se. Zjeven tyčku pustil a Cormac švihl rukou dolů a chytil jenom vzduch.

"Snadné?" zopakoval Zjeven. Ještě třikrát se Cormac pokusil klacík chytit, jednou se mu to dokonce málem podařilo,

ale když prsty nahnátl dřevo, jenom urychlil jeho pád.

"Jsi příliš ztuhlý v bocích a svaly na ramenou máš napjaté a tudíž nepohyblivé."

"To není možné," namítal Cormac.

"Tak podrž tyčku ty." Chlapec tak učinil, a když rozevřel prsty, Zjeven švihl rukou dolů jako útočící had, a tyčka ještě nespadla ani stopu, když ji zachytil. "Rychlost, Cormaku. Akce bez přemýšlení. Nestarej se o to, jak tu tyčku chytit. Prostě to udělej. Musíš vyprázdnit mysl a uvolnit údy."

Asi na třicátý pokus Cormac uspěl. Následovalo dalších deset neúspěchů. Chlapce to rozčilovalo, ale vůle uspět ho hnala dál. Za dopoledne klacík zachytil sedmkrát pravou rukou a třikrát levou.

Zjeven zvedl ruku k obličeji. Jeho tvář se zavlhla a rozmazala a on se opět stal Culainem Se stříbrnou lan-ceou.

Ještě hodinu Culain a unavený jinoch cvičili s mečem. Cormac obdivoval válečníkův přirozený půvab a skvělé reflexy a skoro přitom zapomněl na svou nenávist. Culain znovu a znovu otáčel zápěstím, a jeho čepel pak se zasyčením přejela po Cormakově a skončila opřená špičkou o chlapcův krk, paži či hrud'

Cormac si uvědomil, že Culain lach Feragh je víc než jen válečník. Culain byl mezi válečníky králem.

Ale jakmile lekce skončila, Cormac znovu pocítil nepřátelství. Culain si to přečetl v jeho očích a vrátil meč do pochvy, takže znovu vytvořil stříbrnou lanceu.

"Vezmi Anduine do kopců," řekl. "Pomoz jí poznat cesty." Otočil se na patě a dlouhými kroky zašel do srubu, odkud do slunce vyvedl dívku.

Cormac ji vzal za paži a vedl ji mezi stromy.

"Kde je slunce?" řekla Anduine. "Necítím jeho teplo."

"Je nad stromy, stíní je listí."

"Pověz mi o listech." Cormac se sehnul, zvedl ze země spadlý list a vtiskl jí ho do dlaně. Anduine prsty přejela po povrchu lístku. "Dub."

"Ano. Velký košatý dub, starý jako sám čas."

"Je hezký?"

"Jako silný stařec, zachmuřený a nepoddajný."

"A obloha?"

"Modrá a čistá."

"Popiš mi modrou - jak ji vidíš ty," požádala dívka.

Cormac se zarazil a chvíli nad tím uvažoval. "Držela jsi někdy v ruce hedvábí?"

"Ano. Na poslední narozeniny jsem dostala hedvábné šaty."

"Grysstha kdysi měl maličký kousek hedvábné látky, a ta byla na dotek úžasně měkká a hladká. Modrá je taky taková. Už pohled na ni ti naplní srdce radostí."

"Obloha z hedvábí," zašeptala Anduine. "Jak musí být hezká! A mraky. Jak vidíš mraky?"

"Dneska jich je jen pár a plují jako bílý perník, jsou daleko, a přesto jsou tak jasné, až máš dojem, že můžeš natáhnout ruku a dotknout se jich."

"Hedvábná a perníková obloha," pronesla Anduine. "Ó, Cormaku, jaká je to krása. Já to nevidím, ale cítím to, hluboko v srdci."

"Usekl bych si ruku, abys to mohla spatřit," prohlásil Cormac.

"To neříkej," zarazila ho Anduine. "Nesmíš si myslet, že jsem nešťastná, protože s tebou nemůžu sdílet to, co vidíš. Vezmi mě výš do hor. Ukaž mi květiny, na které si můžu sáhnout a přivonět k nim... a popisuj mi je jako hedvábí a perník."

Každého rána, když Cormac dokončil svůj obtížný trénink, brával Anduine na procházku do lesů - do skrytých žlebů a dolin, často také k malému jezírku, chladnému a čistému, pod vysokánskými horami. Cormac žasl nad její pamětí, protože pokud Anduine jednou tou cestou šla a našla značku, které se mohla dotknout - kulatý balvan s puklinou uprostřed, strom s velkým sukem a kořeny do věčka - dokázala pak tudy neomylně projít. Občas cestu poznala podle toho, jak stoupala do vrchu, nebo, pokud znala čas, podle toho, odkud ji do tváří hřálo slunce. Jednou dokonce Cormaka vyzvala k závodu a málem ho ke srubu předběhla, naneštěstí však těsně u cíle klopýtla o vyčnívající kořen.

Mládenec začal tyhle vycházky i jejich hovory milovat. Nesmírně rád jí popisoval letící husy, lišku na lovu, pyšný dlouhorohý skot, královské jeleny. Ona na oplátku měla ráda jeho společnost, jeho hřejivý hlas i dotek jeho ruky.

Pouze ve dnech, kdy nezvládl úkoly, které mu uložil Zjeven, býval Cormac neklidný, a ona cítila jeho hněv a nenávist vznášející se kolem něho, takže byl vzduch plný napětí, které s ním nechtěla sdílet.

"On to dělá jenom proto, aby ses zlepšil," řekla jednoho vlhkého rána, když spolu seděli pod dubem a čekali, až přehánka pomine.

"Chce vidět, jak to nezvládám."

"To ne, Cormaku - a ty to víš. Cvičil tady tvého otce, a já mám dojem, že ten se přitom cítil stejně jako teď ty."

Cormac se na delší dobu odmlčel a ona cítila, jak z něj napětí opadá. Prsty ji pohladil po ruce a jemně jí stiskl. Anduine se usmála. "Už se zase cítíš sám sebou?"

"Ano. Ale tomu muži prostě nerozumím. V kruhu mi řekl, abych tě zabil, kdyby se ti démoni probili skrz. Oni to udělali - a on se tě nepokusil zabít. Pak nás v záblesku světla přenesl sem. Proč to neudělal rovnou? Pak bychom s těmi démony vůbec nemuseli bojovat."

"Podle mě z něj právě tohle dělá velkého člověka," prohlásila Anduine, naklonila se ke Cormakovi a položila mu hlavu na rameno. "Měl pravdu. Bylo by pro mě lepší zemřít, než duši sloužit Wotanovi. Ale to mluví taktik. Když došlo na bitvu, byl to muž, kdo ji vybojoval - a on by nejdřív vycedil poslední kapku krve, než by sáhl na moji. A co se týče toho, jak jsme sem přišli, nemohl to udělat, dokud byli ti démoni naživu. Všechny nepřátele bylo nutné zabít, aby nikdo

nevěděl, kam jsme se odebrali. Kdybychom se sem byli tenkrát vydali hned, tak by nás oni byli následovali. A stejně nás, Cormaku, jednoho dne najdou."

Cormac jí položil ruku kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. "Já bych taky zemřel, než bych jim dovolil, aby ti ublížili."

"Proč?" špitla Anduine.

Cormac si odkašlal a vstal. "Už přestalo pršet. Pojď, najdeme ten sad."

To jezírko našli o letním slunovratu, vyrušili tu rodinku labutí a Cormac odhodil halenu i spodky na skálu na břehu a skočil do vody. Chvilí plaval a Anduine trpělivě čekala pod vysokou houštinou zimolezu. Pak se Cormac dobrodíl na břeh, přisedl si k ní a těšil se z toho, jak ho slunce hřeje na nahé kůži.

"Umíš plavat?" zeptal se.

"Ne."

"Chtěla by ses to naučit?"

Anduine kývla, vstala, rozvázala si tkanice na světle zelených šatech a shodila je z ramen. Když šaty dopadly na zem, Cormac ztěžka polkl a odvrátil zrak. Plet' měla dívka bílou jako slonovina, plná ňadra, úzký pas, boky...

"Pojď za mnou do vody," vyzval ji, odkašlal si a odtrhl od ní zrak. Anduine se, když vstoupila do studené vody a ta jí zašplouchala kolem kotníků, zasmála a pak se brodila dál, "Kde jsi?" zavolala.

"Jsem tady," odpověděl Cormac a vzal ji za ruku. "Otoč se ke břehu a polož se mi na ruce."

"Voda mi přeteče přes hlavu."

"Budu tě podpírat. Věř mi."

Anduine se mu složila do náručí, kopala nohama a plavala. "Ó, to je nádhera!" zvolala. "Co musím dělat?"

Cormac si vzpomněl na to, co mu říkal Grysstha u řeky v Jižním Sasku, a pravil: "Plíce tě udrží nad vodou, dokud v nich budeš mít vzduch. Dýchej zhluboka, rozpaž a kopej nohama." Ruce jí položil pod záda a zjistil, že hledí přímo na její ňadra, bílé břicho a trojúhelník tmavých chloupků ukazujících jako šipka na její stehna. "Nadechni se a zadrž dech," řekl. Jemně sklonil ruce dolů. Anduine se chvíli vznášela na hladině, a pak, jako by si uvědomila, že ji nikdo nedrží, sklonila boky a hlava jí zajela pod jiskřící hladinu. Cormac ji rychle zvedl a ona se mu, kašlajíc a plivajíc vodu, vrhla kolem krku.

"Jsi v pořádku?"

"Tys mě pustil," vyčetla mu.

"Byl jsem tady. Byla jsi v bezpečí." Cormac se naklonil, políbil ji na čelo a odhrnul jí mokré tmavé vlasy z obličeje. Anduine se zasmála a polibek mu vrátila, přičemž ho kousla do rtu.

"Proč?" zeptala se zastřeným hlasem.

"Proč co?"

"Proč bys pro mě zemřel?"

"Protože jsi v mé péči. Protože... jsi moje přítelkyně."

"Přítelkyně?"

Cormac chvíli neříkal nic a vychutnával dotyk jejího těla na svém. "Protože tě miluju," řekl nakonec.

"Miluješ mě natolik, abys mi dal svoje oči?"

"Oči?"

"Ano?"

"Nerozumím ti."

"Jestli řekneš ano, oslepneš, ale já budu vidět. Miluješ mě tak moc?"

"Ano, miluji tě víc než svůj život." Anduine oběma rukama uchopila jeho obličej a palce mu položila na víčka.

Cormaka zahalila temnota, strašlivá prázdnota, z níž se mu obracel žaludek. Vykřikl, a ona ho dovedla na břeh, kde si Cormac ukopl palec o kámen. Anduine mu pomohla sednout si a Cormaka zavalila vlna strachu. Co to udělali "Ó, Cormaku, tak taková je obloha. To je nádhera! A stromy, přesně takové, jak jsi je popisoval. A ty, Cormaku, jsi tak hezký, tak silný. Lituješ svého daru?"

"Ne," zalhal Cormac, jehož pýcha přemohla i jeho strach.

Anduine se znova dotkla jeho obličeje a zrak se mu vrátil. Cormac ji vzal do náručí, a když uviděl v jejích očích slzy, přitáhl si ji k sobě.

"Proč jsi mi můj dárek vrátila?" zeptal se.

"Protože tě taky miluji. A protože jsi vypadal tak ztracený, tolik ses bál. Nikdo pro mě ještě neudělal to, co jsi mi nabídl ty, Cormaku. Nikdy na to nezapomenu."

"Tak proč pláčeš?"

Anduine neodpověděla. Jak mu mohla vysvětlit, že až dosud nikdy samotě temnoty nerozuměla?

"Velice se na tebe zlobí," vykládala Anduine, když se s Culainem posadili na sluníčku. Od jejich příchodu už uběhly dva měsíce a teď ve zlatém listoví šepotaly chladné podzimní větry. Cormac s Culainem spolu každý den pracovali mnoho hodin - boxovali, zápasili, šermovali či bojovali s holí. Ale když lekce skončila, jinoch odcházel. Své pocity pečlivě skrýval a v šedých očích se mu nezračilo jediné hnutí mysli.

"Já vím," odpověděl válečník, zastínil si oči a zadíval se, jak chlapec vesele utíká k borovému háji vysoko na horském úbočí, "Má k tomu dobrý důvod. Ale tebe má rád, věří ti."

"Myslím, že ano, můj pane. Přesto však jeho hněv zmírnit nedokážu. Kdykoliv se ho dotknu, stáhne se přede mnou jako mlha. On o tom nechce mluvit?"

"Já se s ním promluvit nepokoušel, Anduine. Ani jeden z nás by tím nic nezískal. Na této hoře jsem poprvé potkal jeho otce, a tady se Uther zamiloval do Laithy, mé Gian Avur. Jeho syn teď kráčí v jeho šlépějích. A svět je pořád ve

válce, zlo prospívá a dobří lidé umírají. To s tvým otcem mne velice mrzí. Kdybych byl přišel dříve..."

"Byl to starý válečník," pravila Anduine s úsměvem. "Zemřel, jak si přál, s mečem v ruce a nepřáteli před sebou."

"Odmítnout Wotana bylo odvážné."

"To nebyla odvaha, můj pane. Chtěl za mě vyšší cenu. Wotan jenom zaměnil chtivost za ušlechtilost."

"Tobě toho moc neunikne, Anduine, na někoho, kdo nevidí."

"Ty dnes odcházíš?"

"Ano. Budete tu v bezpečí, aspoň doufám, dokud se nevrátím. Mrzí mě, že toho ve srubu moc není. Bude to pro tebe tvrdé."

"Já to zvládnou," usmála se Anduine. "Nedělej si se mnou starosti."

"Jsi skvělá žena."

Její úsměv pohasl. "A ty jsi dobrý muž, můj pane. Proč chceš zemřít?"

"Vidíš až moc."

"Neodpověděl jsi mi."

"Když ses zeptala, tak to znamená, že odpověď znáš, protože jedno znamená druhé."

"Chci to slyšet od tebe."

"Proč, paní?"

"Chci, aby sis to sám poslechl. Chci, abys pochopil, jak je to zbytečné,"

"Až jindy, Anduine." Culain ji vzal za ruku a něžně jí ji políbil."

"Ne, žádné jindy už nebude. Ty už se nevrátíš, my dva se už nikdy nesetkáme."

Culain chvíli seděl mlčky a Anduine cítila, jak jeho napětí opadá.

"Celý život," začal nakonec, "celý svůj předlouhý život jsem se na Culaina mohl dívat s hrdostí. Protože Culain se nikdy nezachoval níže. Culain byl skutečný kníže. Moje nadutost dokázala přemoci hory. Byl jsem nesmrtelný. Mlžný válečník, Lancea lord z Feraghu. Pro Řeky jsem býval Apolónem, Donnerem pro Nory, Agripasem pro Chetity. Ale za všechna ta nekonečná staletí jsem jedinkrát nezahlédl přítele, ani jsem neporušil své slovo. Teď už nejsem Culainem, a vlastně bych rád věděl, zda jsem jím někdy byl,"

"Mluvíš o královně?"

"Utherově nevěstě. Vychoval jsem ji - tady jsme sedávali. Běhávala po těchto horách, lovila a smála se, zpívala a znala radost. Byl jsem jí otcem. Nevěděl jsem, že mě miluje, protože byla obyčejnou pozemskou dívkou a já miloval bohyni věčné krásy. Ale ty přece příběh o černokněžně a jejích činech znáš." Culain pokrčil rameny. "Když bylo po boji, neměl jsem se už vracet. Uther s Laithou mě pokládali za mrtvého. Byli sezdáni, a já myslel, že jsou taky šťastní. Jenže se ukázalo, že to není pravda. On si ji vůbec nevšiml, zacházel s ní s hanebným opovržením. Bral si jiné ženy a předváděl se s nimi ve svých palácích a moji Gian nechal zničenou a zesměšněnou. Byl bych ho zabil, ale ona mi to zakázala. Snažil jsem se ji utěšit. Litoval jsem ji. Miloval jsem ji. Na chvíli jsem ji učinil šťastnou. Pak se usmířili a naše láska skončila. Ona ho obdařila dítětem - a všechno minulé utrpení se zdálo zapomenuto."

Ale netrvalo to dlouho, protože on byl velice zahořklý. Poslal ji do Dubridy, řekl jí, že jí mořský vzduch v těhotenství pomůže. Pak si do paláce přivedl mladou lencu. Já šel za Gian. Culain se uchechtl a pak si povzdychl. "Hloupý Culain. Byla to past. Nechal její dům hlídat. Tři jsem zabil - a jeden z nich byl můj starý přítel."

Odvedl jsem Gian do Anderity a pak dál po pobřeží. Poslal jsem zprávu přátelům v Sikambrii. Měla pro nás připlout loď a my se ukryli ve staré jeskyni, bezpečně přede všemi - dokonce i před kouzly a čarami Maedhlyna, Utherova kouzelníka."

"Jak vás našli?" zeptala se Anduine.

"Gian měla fenu, jmenovala se Cabal, Utherův vrchní štolba, brigantský mrzák jménem Prasamaccos, ji před Dubridou pustil a sledoval ji celou cestu až k jeskyni. Gian byla tak ráda, že Cabal vidí, a mně to v té chvíli vůbec nemyslelo - ona měla takovou radost, že mi to zatemnilo mozek. Cabal porodila pět štěňat chvíli předtím, než se Gian narodil Cormac. Byl to černý a hořký den! Byl jsem si jistý, že děťátko je mrtvé. Ale Gian mu nechala svůj náhrdelník s kamenem Sipstrassi a jeho kouzlo chlapce nějak přivedlo zpátky."

Jenže to už mě našli lovci. Všechny jsem je pobil a odnesl Gian na vrcholek útesu. Uther už tam byl. Seděl na svém válečném koni. Byl sám, a mě napadlo, že ho zabiju."

Gian mě znovu zastavila - a já se podíval na moře. Tam v zálivu plula sikambrijská loď. Neměl jsem na vybranou. Vzal jsem Gian do náručí a skočil. Ve vlnách jsem ji skoro ztratil, ale nakonec jsme se přece jenom dostali do bezpečí. Ona se ale už nikdy nevzpamatovala. Zrada Uthera a smrt syna se jí v duchu spojily v boží trest, a ona mě poslala pryč."

"Co se s ní stalo?" špitla Anduine.

"Nic. Byla mrtvá, a přesto žila. V Belgii se připojila ke komunitě hledačů Boha a zůstala s nimi třináct let. Drhla podlahy, okopávala zeleninu, vařila, studovala staré spisy a hledala odpuštění."

"A našla ho?"

"Jak by mohla? Ve vesmíru neexistuje bůh, který by ji nenáviděl. Ale ona sebou opovrhovala. Už mě nikdy nechtěla vidět. Každý rok jsem do Belgie zajel - a každý rok za ní vrátitý zašel, vrátil se a poslal mě pryč. Před dvěma roky mi řekl, že zemřela."

"A ty, můj pane? Kam jsi šel ty?"

"Já se vydal do Afriky. Stal jsem se Zjevenem."

"A hledáš odpuštění?"

"Ne. Já hledám zapomnění."

Culain v kalném slunečním světle seděl proti mladému válečníkovi a radoval se z pokroku, který Cormac za

posledních osm týdnů udělal. Mládenec teď byl silnější, dokázal v jakékoliv krajině uběhnout mnoho mil, na pažích a ramenou se mu jasně rýsovaly svaly, pevné a vypracované. Z vybledlé červené haleny už dávno vyrostl a teď měl na sobě košili z jelenice a vlněné nohavice, které Culain koupil od cestujícího kramáře, jenž měl přes Kaledony namířeno k Pinnata Castra na východě.

"Musíme si spolu promluvit, Cormaku," prohlásil Lancea lord.

"Proč? Ještě jsme necvičili s mečem."

"Dneska žádný šerm nebude. Až si promluvíme, odejdu."

"Nechci si promluvit," ucedil Cormac a vstal.

"Poznej svého nepřítele," poznamenal tiše Culain.

"Co to znamená?"

"To znamená, že ode dneška budeš závislý jenom sám na sobě - a život Anduine bude ve tvých rukou. Znamená to, že až tě Wotan najde - jako že tě najde - budou mezi Anduine a obětní čepelí jenom tvoje schopnosti."

"Ty nás opouštíš?"

"Ano."

"Proč?" zeptal se jinoch a znovu se posadil na ležící kmen.

"Nezodpovídám se ti z toho, co dělám. Ale než se rozloučíme, Cormaku, chci, abys pochopil podstatu svého nepřítele, protože bys v tom mohl najít jeho slabost."

"Jak můžu bojovat s bohem?"

"Tak, že pochopíš, kdo bůh je. Tady nemluvíme o zdroji všeho stvoření, my mluvíme o nesmrtelném. O člověku, který objevil zdroj věčného života. Přes to všechno je to však pořád člověk. Podívej se na mě, Cormaku. Já byl také nesmrtelný. Byl jsem zrozen, když nad Atlantidou ještě svítilo slunce, když svět ještě patřil nám, když král Pendarric otevřel Brány vesmíru. Ale Atlantidu spolkl oceán a svět navěky změnil svou tvář. Tady, na Mlžném ostrově, vidíš poslední zbytky Pendarrikovy moci, protože tohle byla nejsevernější hranice říše. Stojící kameny byly branami, jimiž se dalo putovat říši i mimo ni. To my stáli u zrodu všech bohů a démonů tohoto světa. Obludy, draci, pijáci krve - ty všechny Pendarric osvobodil."

Culain si povzdechl a promnul si oči. "Vím, že je toho moc, abych tě tím vším teď zatěžoval. Ale musíš pochopit přinejmenší část dějin, kterou si lidé již nepamatují, pouze v pověstech můžeš najít nějaké zmínky. Pendarric objevil jiné světy, a to, že do těchto světů otevřel brány. Vypustil bytosti, které se od lidí nesmírně liší, Atlantida byla zničena, ale mnoho lidí ji přežilo. Pendarric nás tisíce vyvedl do nové říše - do Feraghu. A měli jsme Sipstrassi, kameny z nebes. Viděl jsi jejich kouzla, cítil jejich moc. Chrání nás před stárnutím, ale nemohou nám dát moudrost, ani zabránit následkům hrozné nudy. Člověk je lovec, soutěživé zvíře. Pokud není ctižádostivý, následuje apatie a chaos. My svoji ctižádost našli. Mnoho z nás se vrátilo na svět a se svou mocí jsme se stali bohy. Vybudovali jsme civilizace a bojovali proti sobě. Naše sny jsme učinili skutečností. A někteří z nás poznali nebezpečí... jiní ne. Semínka šílenství v úrodné půdě neomezené moci nesmírně prospívají. Války nabyly na síle a staly se mnohem strašlivějšími. Zabitě už ani nebylo možné spočítat.

Jeden z nás se stal Molochem, bohem Kanaánských a Amoritů. Od každé rodiny vyžadoval krvavou oběť. Každý prvorozený syn či dcera byli předhozeni plamenům. Typické pro něj bylo mučení, mrzačení a smrt. Bolestný křik obětí pro něj byl sladký jako tóny vyluxované na lyru. Pendarric svolal radu Feražanů, a my se spojili a Molochovi se postavili. Válka to byla dlouhá a krvavá, ale nakonec jsme jeho říši zničili."

"On ale přežil," namítl Cormac.

"Ne. Našel jsem ho na babylonských hradbách s jeho osobní stráží složenou z démonů. Prosekal jsem se k němu a pak jsme stáli proti sobě vysoko nad polem padlých. Jen jednou předtím jsem se setkal s tak obratným mužem, ale byl jsem na kouzelném vrcholu sil a Molocha jsem zabil. Srazil jsem mu hlavu z ramenou a jeho tělo shodil na skaliska dole."

"Tak jak to, že se vrátil?"

"To nevím. Ale zjistím pravdu a znovu se mu postavím."

"Sám?"

Culain se usmál. "Ano. Sám."

"Ale teď už nejsi na vrcholu sil."

"To je pravda. Před pětadvaceti - ne, šestadvaceti lety jsem byl skoro zabit. Kámen Sipstrassi mě uzdravil, ale od té doby jsem na sebe jeho moc nepoužil. Chtěl jsem prožít život a zemřít jako smrtelník,"

"Takže ho tentokrát neporazíš."

"Vítězství není důležité, Cormaku. Skutečná síla se rodí ze zápasu. Když jsi poprvé běžel k těm borovicím, nedokázal ses vrátit dřív, než stín přeběhl hůlku. Řekl jsi snad: 'No dobře, nemá smysl běžet znovu?' Ne. Běhal jsi a sílil jsi. Byl jsi schopnější a rychlejší. Stejně to je s tím, když člověk čelí zlu. Tím, že utečeš, nezesílíš. To je rovnováha. Je to vyrovnané."

"A jak vyhraješ, když tě zabije?" chtěl vědět Cormac.

"Tak, že do jeho mysli zaseji zrnko pochybností. Možná nevyhraji, Cormaku, ale bude to těsné. Ukážu mu jeho slabost a pak ho lepší muž dokáže porazit."

"To zní, jako bys chtěl prostě umřít."

"Možná je to pravda. Jak si tu povedeš sám?"

"To nevím, ale budu Anduine bránit i za cenu vlastního života."

"To vím." Culain strčil ruku do koženého váčku, který měl u pasu, a vytáhl náhrdelník se Sipstrassi, jež Cormac zahodil v kruhu kamenů. Jinoch se napjal a v očích mu zapláhl hněv.

"Nechci to," prohlásil.

"Dal ti život," řekl Culain tiše, "a ať už si o mně myslíš cokoliv, měl bys vědět, že tvoje matka se z toho, že tě ztratila, nikdy nevzpamatovala. Pronásledovalo ji to až do její smrti. Přidej si to k nenávisti, kterou ke mně cítíš. Tohle jsem ti ale nedal já - to ti dala ona. S tím můžeš chránit Anduine mnohem lépe než s mečem."

"Nevěděl bych, jak to použít."

Culain se předklonil. "Vezmi si to, a já ti to ukážu."

"Dej to Anduine a já si to promyslím, až odejdeš," řekl Cormac a znovu vstal.

"Jsi umíněný muž, Cormaku. Přál bych si však, abychom se rozešli jako přátelé."

"Já k tobě nechovám nenávist," pravil mladík, "protože jsi mě zachránil před Agwainem a kvůli Anduine jsi bojoval s démony. Ale kdyby nebylo tebe, nepoznal bych život plný bolesti a zármutku. Jsem synem krále, a byl jsem vychováván jako malomocný. Myslíš, že bych ti za to měl poděkovat?"

"Ne, ty jsi moje hanba přivedená na svět. Ale já tvou matku miloval a byl bych za ni položil život."

"Jenže jsi ho nepoložil. Grysstha mi jednou vykládal, že muži si pro své nedostatky neustále vymýšlejí dobré důvody, ty jsi to však nikdy nedělal, a to tě ctí. Snaž se, Culaine, pochopit, co říkám. Já tě Obdivuju. A je mi tě líto. Ale od tebe pochází moje osamění a my dva se nikdy nemůžeme stát přáteli."

Culain kývl. "Aspoň ke mně nechováš nenávist, a to je něco, co si mohu odnést." Natáhl ruku a Cormac ji přijal.

"Buď na stráží, mladý válečníku. Cvič každý den. A nezapomínej na tři záhady. Na život, vyrovnanost a ducha."

"Nezapomenu. Přeuji ti štěstí. Zjevene."

"Já tobě taky, princu Cormaku."

6.Kapitola

BĚHEM MĚSÍCŮ NÁSLEDUJÍCÍCH PO POVSTÁNÍ Trinovantů se Británie radovala z nejistého míru. Uther chodil po camulodunských síních jako válečný pes v kleci a ze svých soukromých komnat v severní věži dychtivě sledoval silnice. Vždy, když dorazil posel, spěchal král do hlavního sálu, z pergamenů pokaždé strhal pečeti a přeletěl obsah dopisu hledaje novinky o nějakých nepokojích nebo vpádu. Ale celé léto a větší část podzimu vládl klid, sedláci sklízeli obilí a muži z domobrany byli odesláni ke svým rodinám.

Lidé kolem Uthera chodili opatrně, cítili jeho neklid. Za Galským mořem do sikambrijských království v Belgii a Galii vpadlo strašlivé vojsko a cestou ničilo vojenské oddíly a páliło města. Nepřátelského krále Wotana nazval římský biskup Antikristem, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Toto jméno dostala i spousta barbarských králů a následně jim pak bylo dovoleno vstoupit do církve.

Řím sám vyslal na pomoc Sikambřům pět legií. Ty byly naprosto zničeny a jejich korouhve ukořistěny nepřítelem.

Ale v Británii se lidé radovali z horkého léta a přestávky ve válce. Skladiště praskala pod vahou úrody a ceny chleba a vína spadly. Pouze kupci si stěžovali, protože válkou byl přerušen výnosný vývoz do Galie a v přístavech v Dubridě a Noviomagu kotvilo jen málo obchodních korábů.

Uther se každého rána vyšplhal na severní věž, zamkl za sebou dubové dveře a meč moci uložil na jeho místo v šedém balvanu. Pak před ním poklekl, čekal a soustředil své myšlenky. Hlavou mu táhly sny a vidiny a jeho duch se vznášel nad zemí od Pinnata Castra na severu až k Dubridě na jihu, od Gariannona na východě k Moriodunu na západě, a hledal sbírající se ozbrojené muže. Když žádné nenašel, sledoval pobřeží a duchovníma očima propátrával šedé vlny, zda nezahledne nějaké známky dlouhých lodí a vikingských nájezdníků.

Jenomže moře bylo prázdné.

Jednoho jasného rána se pokusil překročit Galské moře, ale zjistil, že ho zadržuje jakási síla, kterou ani nevidí, ani ji nedokáže překonat, jako by to byla křišťálová stěna.

Zmatený a nejistý se vrátil do věže, otevřel tělesné oči a vytáhl meč z kamene. Vyšel na ochoz a nechal se ovívat chladným podzimním vánkem a jeho obavy na chvíli pominuly.

V poledne za ním přišel jeho osobní sluha Baldric a přinesl víno, studené maso a talíř tmavých slív, které měl král tolik rád. Uther, jenž neměl náladu k hovoru, mládence pokynem ruky propustil, sedl si k oknu a hleděl na vzdálené moře.

Věděl, že si Victorinus s Gwalchmaiem dělají starosti o jeho duševní stav, a nedokázal jim svůj rostoucí strach vysvětlit. Cítil se jako člověk krácející tmavou uličkou, který ví - bez nejmenšího důkazu, a přesto s naprostou jistotou - že na něj za příští zatačkou čeká příšera. Příšera bez tváře, bez tvaru, a přesto smrtelně nebezpečná.

Nikoliv poprvé za posledních deset let si Uther přál, aby měl po ruce Maedhlyna. Kouzelník by ho buď uklidnil, nebo by přinejhorším nebezpečí pojmenoval.

"Kdyby přání byla koňmi, žebraři by jezdili," zamumlal si Uther pro sebe a zahnal z mysli vzpomínku na Maedhlynův odchod. Toho dne se z Uthera řinula drsná slova, žíravější než kyselina. Do hodiny jich litoval, ale nemohl je vzít zpátky. Jakmile byla jednou vyslovena, visela ve vzduchu jako vytesaná do neviditelného kamene, vpálená do srdcí těch, kdo je zaslechli. A Maedhlyn odešel...

Jako odešla Laitha. A Culain...

Uther si dolil víno ve snaze vzpomínky potlačit, ale zatím je zvýraznil. Gian Avur, Laňka z lesa, to bylo jméno, které dal Culain Laitze - jméno, které Utherovi nikdy nedovolila používat. Jenže on ji miloval a bez ní byl zcela ztracen.

"Tak proč jsi ji vehnal do jeho náručí?" zašeptal.

Na to neexistovala logická odpověď. Uther však věděl, kde ji hledat, hluboko v bludišti temných emocí. Té noci na jiném světě, když se jako mladík poprvé miloval s pannou, jenom aby ona ve chvíli Utherovy největší radosti zašeptala Culainovo jméno, bylo zaseto sémě šilenství. Jako protiklad alchymistova snu - zlato se změnilo v olovo, světlo se

ponořilo do temnoty. Ještě tehdy by jí byl dokázal odpustit, protože Culain byl mrtev. Nemohl... nežárlil by na mrtvolu. Ale pak se Lancea lord vrátil a Uther viděl, jak Laitze v očích znovu zazářila láska.

A přesto ho nemohl poslat pryč, protože to by znamenalo porážku. A nemohl ho zabít, protože Culainovi vlastně vděčil za všechno. Mohl jenom doufat, že Laithinu lásku ke Culainovi přemůže svatební slib daný králi. A tak tomu taky bylo - ale jemu to nestačilo. Uther stále dokola zkoušel její odolnost, zacházel s ní s otřesnou lhostejností, zoufalou ji nutil spáchat ten jediný čin, jehož se nade vše bál.

Král hlupáků!

Uther, Krvavý král. Neporažený! Co mu záleželo na tom, že se mu nedokáže postavit žádné vojsko, když dlel o samotě ve studené věži? Neměl syna následníka, ani ženu, která by ho milovala. Obrátil se k bronzovému zrcadlu pověšenému na zdi. Pod hennou obarvenými vlasy mu již odrůstaly šedé kořínky a oči měl unavené.

Vyšel na ochoz a zahleděl se dolů na nádvoří. Ten sikambrijský princ, Ursus, se tam právě vedl s jakousi mladou ženou. Uther ji nepoznal, ale připadala mu povědomá. Usmál se. Koňské brnění znamenalo hrozný nezdar, protože v dešti nasáklo vodou a nebylo k ničemu, ale Ursus se předvedl jako skvělý velitel jízdy. Mužům se líbily jeho příjemné způsoby a bystrý mozek a nádavkem nebyl mládenec ztřeštěný, chápal, jak je při plánování akce důležitá trpělivost a všechno si dobře promyslet.

Král se díval, jak Ursus ženu zlehka objímá kolem ramen a přitahuje ji k sobě do stínu u dveří, kde ji zvedá bradu, aby ji mohl políbit na rty. Uther si teď zřídka nechával poslat nějakou ženu do komnat. Milování v něm zanechávalo hluboký smutek, dutou prázdnotu osamění.

Očima přelétl krajinu, zvlněné pahorky a statky, stáda dobytka a ovcí. Všude vládl klid a mír. Uther tiše zaklel. Celá dlouhá léta si pěstoval mýtus, že je jedno se zemí, že je duší a srdcem Británie. Pouze jeho nejdůvěrnější přátelé věděli, že tu moc mu poskytuje meč. A přesto teď, dokonce i bez pomoci tajuplné čepele, Uther cítil zlověstnou hrozbu rostoucí ve stínech. Poklid kolem byl pouhou iluzí a na svůj brzký příchod již číhaly dny plné krve a ohně.

Nebo snad stárneš, ptal se sám sebe. Copak sis ten mýtus tak dlouho nalhával, že už mu teď začínáš věřit?

Zavál chladný vítr a Uther se zachvěl.

Co bylo tou hrozbou? Odkud přijde?

"Můj pane?" ozval se čísi hlas a Uther se prudce otočil a uviděl ve dveřích stát Victorina. "Klepal jsem na dveře do komnaty, ale nikdo neodpovídal," vysvětloval Říman. "Mrzí mě, že jsem tě polekal."

"Přemýšlel jsem," odvětil král. "Co je nového?"

"Římský biskup souhlasil se smlouvou s Wotanem a potvrdil jeho nároky na Galii a Belgu."

Uther se uchechtl, "To si toho antikristovství moc neužil, co?"

Victorinus kývl a pak si sňal bronzovou přílbu. Díky bílým vlasům vypadal na mnohem víc než na svých padesát. Uther kolem generála prošel do svých komnat a pokynul mu, aby se posadil.

"Pořád hladce oholen, příteli," poznamenal král. "Co budeš dělat teď, když nám už nechodí pemza?"

"Budu používat břitvu," zazubil se Victorinus. "Římanovi nesluší, aby vypadal jako neholeny barbar."

"Tak se nesluší mluvit se svým králem," podotkl Uther a poškrábal se v porostu na bradě.

"Jenže tvým neštěstím, pane, bylo, že jsi nebyl zrozen z římské krve. Mohu ti poskytnout pouze svou hlubokou soustrast."

"Nadutost Říma přežívá dokonce i jeho vlastní pád," usmál se Uther. "Vyprávěj o Wotanovi."

"Zprávy si dost protřečí, sire. V Sikambrii vybojoval čtyři velké bitvy a Merovejce rozdrtil na prach. O jejich králi není nic známo. Někteří tvrdí, že unikl do Itálie, jiní, že vyhledal útočiště v Hispánii."

"Co jeho taktika, člověče. Používá jízdu? Nebo římskou falangu? Nebo je to prostě jenom horda, která využívá své ohromující přesily?"

"Jeho vojsko je rozděleno do jednotek. Má nějaké jízdní válečníky, ale hlavně spoléhá na lučištníky a vojáky vyzbrojené sekerami. Taky bojuje tam, kde bitva zuří nejvíce, a povídá se, že jeho zbroj žádný meč neprorazí."

"To není pro generála dobré," zamumlal král. "Měl by se držet zpátky a řídit bitvu."

"Jako ty, můj pane? zeptal se Victorinus s pozvednutým obočím.

Uther se zazubil. "Jednoho dne to udělám," řekl. "Zůstanu sedět u stolu a budu se dívat, jak ty s Gwalchmaiem drtíte nepřitele."

"Přál bych si, abych se toho dne dožil, sire. Nemůžu se dívat, jak se necháváš unášet svou prchlivostí."

"Poslal Wotan vyslance k ostatním králům?" zeptal se Uther.

"Pokud je nám známo, tak ne - jenom k římskému biskupovi a tomu mladičkému císaři. Zavázal se, že svá vojska do Itálie nezavede."

"Tak kam je hodlá zavést?"

"Myslíš, že napadne Británii?"

"Potřebuji se toho o něm dozvědět víc. Odkud přišel? Jak dokázal spojit germánské kmeny, Nory a Góty do tak disciplinovaného vojska? A za tak krátkou dobu?"

"Mohl bych se k němu vydat jako vyslanec, sire. Jeho dvůr nyní sídlí v Martiu."

Uther kývl, "Vezmi s sebou Ursa. Zná tu zemi, lidi i jazyk. A taky povezeš dary. Zařídím něco vhodného pro nového krále."

"Příliš velkorysý dar by mohl být považován za slabost, sire, a ty jsi uzavřel smlouvu s Merovechem."

"Merovech byl hlupák, jeho vojsku se smála celá Evropa. Naše smlouva se týkala jen obchodu. Vysvětlil Wotanovi, že smlouva byla uzavřena mezi králi Sikambrie a Británie, a že já považuji tuto smlouvu za platnou i nadále, jakož i uznávám jeho právo na trůn."

"Není to nebezpečné, sire? Budeš tím podporovat právo dobyvatele proti právu pokrevního následnictví."

"Žijeme v nebezpečném světě, Victorine."

Ursus se probudil zbrocený studeným potem a srdce mu prudce bušilo. Dívka vedle něj spala přikrytá teplými pokrývkami a pravidelně dýchala. Princ vyklouzl z postele a přešel k oknu. Odtáhl sametové závěsy a nechal se ochladit vánkem. Zdál se mu tak skutečný sen. Viděl v něm svého bratra, jak ho pronásledují ulicemi Martia a táhnou ho do rozlehlého sálu. Tam Ursus spatřil, jak vysoký válečník s plavým vousem zaživa vyřezává jeho bratrovi srdce z těla.

Ursus došel ke stolu a našel ve džbánu ještě trochu vína. Nalil ho do hliněného poháru a naráz vypil.

Byl to jenom sen, přesvědčoval se, zrozený ze starostí, které si dělal kvůli vpádu do Galie.

Před očima mu vzplálo ostré světlo a začala ho hrozně bolet hlava. Princ křičel a klopýtal kolem stolu, slepý a vystrašený, až stůl shodil na zem.

"Co se děje?" vyjekla dívka. "Kriste dobrý, copak jsi nemocný?" Ale její hlas odplul do dáli a Ursovy uši naplnilo silné burácení. Zrak se mu vrátil a on opět spatřil plavého válečníka, tentokrát jak stojí u hluboké kruhové jámy. Kolem něj postávali další bojovníci a všichni měli přílby s rohy a velké sekery. Dveře za nimi se otevřely a ke dřevěným schodům přitáhli dva muži nahého zajatce a přinutili ho sestoupit dolů do jámy. Ursus s hrůzou poznal, že to je Merovech, král sikambrijský. Merovech měl rozčuchaný vous a vlasy ztuhlé blátem a špinou. Na jeho útlem těle byly vidět stopy krutého zacházení, kůži měl rozsekanou bičem do krve.

"Rád tě zase vidím, bratře králi," pravil vysoký válečník, popadl zajatce za vousy a zvedl ho na nohy. "Je ti dobře?"

"Proklínám tě, Wotane! Kéž navěky skončíš v ohni pekelném!"

"Hlupáku! Já jsem Peklo, to já zapaluji ty ohně."

Merovecha odvěkli k namazanému zašpičatělému kůlu zvednutému vysoko do vzduchu.

Ursus od té scény odtrhl oči, ale nemohl neslyšet ohavné zvuky, když vladaře naráželi na kůl. Znovu se zablýsklo a teď se Ursus díval na scénu ve velké dřevěné síni. Stísněný dav zde obklopovali válečníci - kopí měli namířená na muže, ženy a děti stojící tu oněmělé hrůzou. Princ poznal mnoho tváří, bratrance, strýce, tety, synovce. Sem byla nahnána většina merovejských urozců. Válečníci v kroužkových košilích začali zajatce polévat vodou, a jak na ubožáky stříkala tekutina z věder, bojovníci se smáli a jásali. Byla to směšná scéna, a přesto pošpiněná jakousi příšernou hrozbou. Plavovousý Wotan znovu vykročil dopředu a tentokrát držel pochodeň. Zajatci začali ustrašeně křičet a Wotan se zasmál a hodil pochodeň do davu. Skupinu zahálily plameny... a Ursus náhle pochopil. To nebyla voda, čím byli polití... ale olej. Kopinici se rychle stáhli, protože hořící lidé se rozběhli do všech stran jako živé pochodně a šířili oheň.

Stěny vzplály a scénu zahálil tmavý kouř...

Ursus zaječel, upadl a žalostně se rozvzlykal v dívčím náručí.

"Dobrý bože," řekla jeho společnice a pohládila ho po vlasech. "Co se stalo?"

Ale on nedokázal odpovědět. V celém světě nezůstala žádná slova.

Byla jenom bolest...

Do místnosti ze sousedních pokojů přišli dva důstojníci a zvedli Ursa na široké lůžko. Další lidé se shromáždili v kamenné chodbě. Poslali pro ranhojiče a dívka si tiše sesbírala své svršky, oblékla se a vyklouzla ven.

"Co je s ním?" vyptával se Plutarchus, mladý důstojník jezdeckta, který se s Ursem za léto spřátelil. "Není zraněný."

Jeho společník, Decimus Agrippa, hubený válečník, který se již deset let potloukal po bojištích, jenom pokrčil rameny a zadíval se do Ursových nehybných očí upřených do dálky.

Jemně mu zatlačil víčka.

"Je mrtvý?" ptal se šeptem Plutarchus.

"Ne, myslím, že má záchvat. Kdysi jsem znal člověka, co najednou ztuhl a začal se třást, když ho to popadlo. Říká se, že velký Julius byl taky takhle postižený."

"A vzpomínáte se?"

Agrippa kývl a pak se otočil k lidem v chodbě. "Zpátky do postele," nařídil jim. "Divadlo skončilo."

Společně s Plutarchem pak zakryli Ursa lněným prostěradlem a měkkými vlněnými pokrývkami. "Přepych teda má rád," poznamenal Agrippa a zakřenil se. Nestávalo se často, že by se usmál, a Plutarcha napadlo, že při tom vypadá skoro hezky. Agrippa byl jako stvořený k velení - chladný, odtahitý válečník, jehož zručnost a klidná povaha vedly k tomu, že se muži k jeho jednotce jenom hrnuli. Při velkých střetnutích ztrácel méně mužů než jeho netrpělivější bratři důstojníci, a přesto neměnně dosahoval stejných výsledků. U cohortas equitana byl znám jako černá dýka, nebo prostě jenom jako Dýka.

Plutarchus byl jeho druhým decurionem. Byl to mladý muž, jenž teprve nedávno opustil rodné Eboracum a ještě musel ukázat, co v něm je, na bitevním poli.

Dorazil ranhojič, zkontroloval Ursovi tep a dech a pokusil se ho probudit. Odlomil zátku na fióle s ohavně páchnoucí masťou a podržel ji bezvědomému muži pod nosem. Ursus nijak nereagoval, i když se Plutarchus začal dávit a musel poodstoupit stranou.

"Je v hlubokém šoku," vykládal ranhojič. "Co se tady stalo?"

Agrippa pokrčil rameny. "Spal jsem vedle v pokoji, když jsem slyšel křičet jeho a pak ještě ženu. Přišel jsem sem s mladým Plutarchem a našli jsme Sikambra ležet na podlaze. Ta žena byla skoro nepřičetná. Myslím, že je to záchvat."

"O tom pochybuji," prohlásil ranhojič. "Nemá svaly stažené křečí a tep má sice pomalý, ale pravidelný. Ty!" obrátil se na Plutarcha. "Přines k posteli lampu." Mladý důstojník poslechl a ranhojič princů nazvedl pravé víčko. Panenku měl Ursus tak staženou, až vypadala jako pouhá tmavá tečka v modři duhovky.

"Jak dobře toho muže znáte?"

"Já moc ne," odpověděl Agrippa, "ale tady Pluto v jeho společnosti strávil mnoho dní."

"On je mystik?"

"Ne, to nemyslím, pane," řekl Plutarchus. "Nikdy o něčem takovém nemluvil. Jednou mi vykládal, že merovejský rod je vyhlášený svou znalostí kouzel a čar, ale říkal to s úsměvem, a já měl pocit, že jenom žertuje."

"Aha," utrousil ranhojič, "takže žádné mluvení cizími jazyky, žádné předpovídání budoucnosti, žádné vykládání špatných znamení?"

"Ne, pane."

"To je zvláštní. A kde je ta žena?"

"Odešla," odpověděl Agrippa. "Nemyslím, že toužila po dalším veřejném předvádění."

"Harapanny by na to měly být zvyklé," štkl ranhojič. "No dobře, necháme ho přes noc odpočívat. Zítra sem pošlu dceru s lektvarem. Bude spát po většinu dne."

"Děkuji, ranhojiči," řekl Agrippa vážně, vědom si toho, jak se Plutarchus začíná usmívat.

Poté, co ranhojič odešel, začal se mladý muž pochechtávat.

"Podělíš se se mnou o ten vtip?" zeptal se Agrippa.

"Nazval svou vlastní dceru poběhlíci. Nemyslíš, že je to k smíchu? Půlka důstojníků se ji pokusila dostat do postele a druhá půlka by to ráda zkusila. A ona byla tady, sama a nahá s tím Sikambrem!"

"Mně to směsné nepřipadá, Pluto. Sikambrové mají morálku jako krysy z kanálu a ta dáma by si zasloužila něco lepšího. Už se o ní nezmiňuj."

"Ale viděli ji i další lidé v chodbě."

"Ty taky nic neřeknou. Je to jasné?"

"Jistě."

"Dobrá. A teď necháme našeho říjného hřebce odpočívat." Během jejich hovoru byl Ursus při vědomí, i když nebyl schopen pohybu. Když oba důstojníci odešli, Ursus tam ležel a ani necítil hebkou pokrývky, kterou byl zakrytý. V duchu si stále dokola přehrával ony scény smrti.

Viděl, jak Wotan Balanovi rve srdce z těla, slyšel bratrův řev a mohl jen bezmocně přihlížet, jak v jeho očích zhasíná světlo života. Ubohý Balan! Milý malý bratříček! Kolik se kdysi naplakal, když našel koloucha se zlomenou nožkou. Ursus jeho utrpení skončil, ale Balan nebyl celé dny k utišení. Měl se dát na kněžskou dráhu, ale Ursus použil nátlak lásky staršího bratra a přemluvil ho k výpravě za bohatstvím.

Oba si zvykli na přepych otcova paláce v Tingisu, ale když starý muž zemřel a vyšlo najevo, nakolik je zadlužený, Ursus vůbec nebyl připraven na život v chudobě. Bratři použili poslední rodinný majetek na cestu do Sikambrie, kde se představili svým vlivným příbuzným. Král Merovech jim daroval menší statek u Martia, kde sídlil dvůr, ale důchody byly ubohé.

Balan byl dokonale šťastný, když se mohl toulat po horách, koupat se ve stříbřitých bystřinách, skládat básně a malovat stromy a krajinu. Takový život však Ursovi nevyhovoval, protože po ruce bylo jen málo žen a naprostý nedostatek širokých, hedvábím potažených postelí.

Jenže Balan by byl šťastný i ve Zjevenově klášteře v Tingisu, kde by spal na palandě a studoval mystéria. Ale teď, když se stal obětí démonického krále a chamtivého bratra, byl mrtev.

Nad ránem začata Ursa svědit kůže a nakonec dokázal otevřít oči. Dlouhou dobu hleděl na hrubě přitesaný strop, z očí se mu řinuly slzy a na duši ho pálily vzpomínky - a přetvářely ji, až nakonec pálicí mučivou bolest nahradila ledová nenávist.

"Sikambrové mají morálku jako krysy z kanálu. Ta dáma by si zasloužila něco lepšího."

Balan si od svého bratra také zasloužil něco lepšího.

Princi se vrátil cit do rukou a ramenou a on odhrnul pokrývky, s námahou se posadil a masíroval si nohy, dokud necítil, jak mu v nich opět proudí krev.

Cítil se slabý a nejistý, a byl tak sklíčený, až to hraničilo se zoufalstvím. Otevřely se dveře a vstoupila Porcie s dřevěným podnosem, na němž mu nesla misku čerstvé vody, malý bochník nekynutého chleba, kousek sýra a malou měděnou fíolu uzavřenou voskovou zátkou.

"Už ses vzpamatoval?" zeptala se, položila táč na truhlici u postele a zavřela dveře.

"Ano i ne," odvětil Ursus. Porcie si k němu přisedla, přitiskla se k němu a objala ho. Její zlatohnědé vlasy sladce voněly a Ursus na hrudi cítil její měkká ňadra. Zvedl jí bradu a zlehka ji políbil.

"Jsi si jistý, že jsi zase v pořádku? Otec ti poslal odvar na spaní. Říkal, že musíš hlavně odpočívat."

"Mrzí mě, že jsem tě včera v noci uvedl do rozpaků. Muselo to být pro tebe tvrdé. Odpusť mi."

"Není co odpouštět. Přece se milujeme."

Ursus sebou při tom slově trhl a přinutil se usmát. "Láska může pro různé lidi znamenat rozdílné věci. Agrippa říkal, že mám morálku jako krysa z kanálu, a měl docela pravdu. Říkal, že si zasloužíš něco lepšího. V tom měl taky pravdu. Mrzí mě to, Porcie."

"To nemusí. Nijak jsi mi neublížil. Ani zdaleka ne," řekla Porcie a ztuhla, když si uvědomila, že ji odvrhl. Byla však Římanka, hrdé plémě, a nedopustila by, aby viděl, že jí způsobil bolest. "Tady máš jídlo. Měl by ses najíst."

"Musím vidět krále."

"Já bych se, být tebou, nejdřív oblíkla - a umyla." Odtáhla se od něj a zamířila ke dveřím. "Ty jsi vážně trouba, Urse," prohlásila a dveře se za ní zavřely.

Princ se rychle opláchl, natáhl si černou košili, kazajku a spodky a na to si oblékl perlově šedou kápi. Jezdecké boty měl také zabarvené došeda a zdobené stříbrnými kroužky. V Británii by ho jeho oděnění přišlo na roční plat velitele jízdy,

a přesto, když se Ursus postavil před velké bronzové zrcadlo, poprvé necítil radost.

Přes to, jak naléhavě se po něm sháněl, odmítl král Ursa přijmout celé dopoledne, a principi nezbylo, než se sám potulovat po Camulodunu až do smluvené hodiny. Posnídal v zahrádce jednoho hostince a pak se vydal do Zbrojiřské ulice, kde si koupil nový meč vyrobený podle berberského vzoru s lehce zakřivenou čepelí. Tyto meče začínaly být u Utherova jezdeckva velmi oblíbené, protože se jimi z koňského sedla lépe vládlo. Zakřivená čepel byla v ruce jistější a snadněji se s ní zacházelo než s tradičním gladiem, a jelikož byla delší, dosáhli jezdci dále.

Kostelní zvon právě oznámil čtvrtou hodinu z poledne a Ursus rychle došel k severní věži, kde ho Utherův sluha a panoš Baldric požádal, aby počkal v dlouhé síni pod Utherovými komnatami. Tam si Ursus další hodinu okusoval nehty v marném čekání, než byl konečně uveden ke králi.

Uther, s čerstvě obarvenými vlasy a učesaným vousem, seděl ve slábnoucím světle u okna, z něhož dohlédl na pole a louky za opevněným městem. Ursus se mu poklonil.

"Prý to bylo naléhavé," poznamenal král a kývl na prince, aby se k němu posadil na cimbuří.

"Ano, pane."

"Slyšel jsem o tvém záchvatu. Už je ti líp?"

"Na těle je mi dobře, ale srdce mě bolí."

Ursus rychle a stručně nastínil vidění, která měl, a odporné zabíjení, jehož se stal svědkem.

Uther neřikal nic, ale výraz v šedých očích měl prázdný a nepřítomný. Když mladý muž dokončil svůj příběh, král se zaklonil a přeletěl pohledem krajinu.

"To nebyl sen, sire," řekl Ursus tiše, protože si Utherovo mlčení špatně vyložil.

"Já vím, chlapče. Já to vím." Uther vstal a začal přecházet po hradebním ochoze. Nakonec se obrátil k principi. "Jaký máš z Wotana pocit?"

"Nenávidím ho, sire, a takovou nenávist jsem ještě v životě k nikomu necítil."

"A jaký máš pocit sám ze sebe?"

"Ze sebe? Tomu nerozumím."

"Myslím, že rozumíš."

Ursus odvrátil zrak a pak se králi zadíval rovnou do očí, "Teď už mě netěší pohled do zrcadla," řekl, "a na svou minulost už nejsem více pyšný."

Uther kývl. "A proč jsi přišel ke mně?"

"Chtěl jsem svolení k tomu, abych se mohl vrátit domů - a zabít Uchvatitele."

"Ne, to svolení ti nedám."

Ursus vstal a potěměl v obličej. "Krev volá po pomstě, sire. Nemůžu její volání pominout."

"Musíš," opáčil král laskavým, téměř smutným hlasem. "Pošli tě do Martia - ale pojedeš s Victorinem a oddílem válečníků jako vyslanec k novému králi."

"Dobrý Mithro! Abych se mu ocitl tváří v tvář a nezabil ho? Abych se klaněl a plazil se před tím ohavným zvířetem?"

"Poslouchej mě! Já nejsem nějaký sedláček zodpovědný jen za svou rodinu a ubohou úrodu ječmene. Já jsem král. Musím chránit zemi a její lid. Snad si nemyslíš, že tohohle Wotana uspokojí jen Galie a Belgie? Ne. Cítím přítomnost jeho zla. Cítím, jak jeho studené oči bloudí po mém území. Osud zařídí, že se jednou setkáme na nějakém krvavém bitevním poli, a pokud mám zvítězit, potřebuji získat informace - o jeho mužích, o jeho metodách, o jeho slabostech. Rozumíš?"

"Tak pošli někoho jiného, sire, pro všechno na světě."

"Ne. Nasad' své nenávisti uzdu a drž ji na krátké otěži. Ona vydrží."

"Jeho hrozbu by ale přece ukončilo, kdybych ho rovnou zabil, ne?"

"Jó kdyby to bylo tak prosté, tak bych ti popřál hodně štěstí. Jenomže ono tomu tak není. Ten člověk používá kouzla a čáry, a budou ho chránit lidé i démoni. Věř mi! A pokud neuspěješ, oni budou vědět, odkud jsi přišel - a získají tak oprávněný důvod k válce s Británií. A já na ně ještě nejsem připraven."

"Nuže dobrá, sire. Stane se, jak říkáš."

"Tedy mi přísahej na bratrovu duši."

"Není třeba..."

"Udělej to!"

Jejich pohledy se střetly a Ursus poznal, že prohrál. "Tak přísahám."

"Dobrá. Teď ti musíme vymyslet nové jméno - a novou tvář. Wotan vyvraždil rod Merovejců, a kdyby tě poznali, tvoje smrt by pak byla zpečetěna. S Victorinem se sejdeš v Dubridě. Budeš se jmenovat Galead, Utherův rytíř. Pojď za mnou." Král Ursa zavedl do vnitřních komnat a vytáhl meč moci z jeho pochvy. Dotkl se čepelí princova ramene a soustředěně přimhouřil oči.

Ursa zasvědila kůži pod vlasy a na obličej a začaly ho bolet zuby. Král odtáhl meč a zavedl válečníka k oválnému nástěnnému zrcadlu.

"Popatři na nejnovějšího z Utherových rytířů," řekl a široce se usmál.

Ursus zíral do zrcadla na plavovlasého cizince s nakrátko přistříženou kšticí a očima jako letní nebe.

"Galead," zašeptal nový rytíř. "Budiž tedy!"

7.Kapitola

ZIMA VKALEDONSKÝCH HORÁCH BYLA tuhá, sněhové vánice zablokovaly cesty a led se vtlačil i do prasklin ve

dřevěných stěnách srubu. Okolní stromy bez listů tu stály holé jako kostry a za mechem ucpanými okny skučel vítr.

Cormac ležel na úzké posteli s Anduine schoulenou po svém boku a cítil se velice spokojeně. Dveře ve veřejích rachotily a oheň jasně hořel, takže na protější stěně tančily stíny. Cormac se obrátil a rukou Anduine jemně přejel po oblém boku a ona zvedla hlavu a políbila ho na hrud'.

Náhle ztuhla.

"Co se děje?" zeptal se Cormac.

"Na hoře někdo je," zašeptala Anduine. "Někdo v nebezpečí."

"Slyšela jsi něco?"

"Cítím jejich strach."

"Jejich?"

"Jsou to dva lidé, muž a žena. Cesta před nimi je zasypaná. Musíš jít za nimi, Cormaku, jinak zemřou."

Cormac se posadil a zachvěl se. Dokonce i v tomto jasně osvětleném vyhrátém pokojíku naznačoval studený průvan, jaké hrůzy číhají venku. "Kde jsou?"

"Za tím borovým hájem za průsmykem. Jsou na hřebeni vedoucím k moři."

"Nezáleží nám na nich," namítl Cormac věda, že se svými protesty stejně neuspěje. "A já bych tam mohl zahynout sám."

"Ty jsi silný a znáš zdejší kraj. Prosím tě, pomoz jim!"

Cormac vstal z postele, oblékl si silnou vlněnou košili, kožené kamaše, kabátec z ovčiny a vysoké boty. Na kabátci byla ještě kapuce podložená vlnou, kterou si teď přetáhl přes rusé vlasy a pevně si ji zavázal pod bradou.

"Tohle je velká cena, kterou musím zaplatit za tvou lásku, paní," řekl.

"Opravdu?" zeptala se Anduine a posadila se, přičemž se jí dlouhé tmavé vlasy rozlily po zádech.

"Ne," připustil Cormac. "Udržuj oheň. Pokusím se vrátit do svítám."

Zahleděl se na meč, který ležel vedle krbu, a napadlo ho, zda by si jej neměl vzít s sebou, ale zbraň by ho jenom zatěžovala. Místo toho si za opasek zasunul dlouhý lovecký tesák, vyšel do vánice a pevně za sebou přitáhl dveře.

Od chvíle, kdy před třemi měsíci odešel Culain, se Cormac cele věnoval svému výcviku - běhal pořád dál, pracoval se sekerou a pilou, aby mu zesílily svaly, a připravoval dřevo na zimu. Polínka nyní byla naskládána šest stop do výšky a hromada se táhla podél celého srubu, čímž navíc vytvářela další vrstvu, která pomáhala chránit obydlí před zimou. Mládenec byl nyní štíhlý a silný, měl široká ramena a úzké boky. Teď se lehkým krokem vydal k horským štítům a šest stop dlouhou tyčí kontroloval sníh před sebou. Kdyby příliš spěchal, začal by se potit, a pot by při těchto teplotách znamenal, že by se mu na kůži pod šaty začala tvořit vrstvička ledu, která by ho pak zabila stejně rychle, jako kdyby byl nahý. Přímá cesta na severní stranu průsmyku byla zavátá a Cormac si k borovicím musel najít cestu delší a klikatější. Pohyboval se lesem na jih přes zamrzlé potoky a horská plesa. Horami se potulovali velcí šedí vlci, ale ti se od něj drželi dál, jak tak pomalu pokračoval v cestě. Asi dvě hodiny se tak plahočil. Cestou často odpočíval a šetřil si síly, až nakonec dorazil k borovému háji a začal dlouhý nebezpečný pochod po hřebeni nad propastí. Stezka tady byla jen pět stop široká, svažovala se ke srázu a byla pokrytá ledem, na němž byl ještě napadaný sníh. Jediný chybný či neopatrný krok by tu znamenal, že se Cormac zřítí přes okraj útesu a roztrhne se na skaliscích dole. Zastavil se v mělké prohlubni v závětrí a promnul si tváře, aby se mu rozproudila krev. Líce a bradu měl pokryté jenným rudohnědým chmýřím, které se brzy změní v plnovous, ale nos a oči ho v ledovém povětří štípaly.

Nad ním zuřila vánice a nebylo vidět dál než na pár stop. Naděje, že cizinec najde, s každou vteřinou slábla. Cormac hlasitě zaklel, vyšel na otevřené prostranství a dral se dál po hřebeni.

V duchu uslyšel hlas Anduine. Šeptem mu radila: "Trochu dál a nalevo, je tam mělká jeskyně. Tam jsou."

Cormac si na její moc zvykl již dávno. Od chvíle, kdy jí daroval - byť nakrátko - zrak, její mystické schopnosti sílily. Začaly se jí zdát sny plné živých obrazů a nádherných barev, a Cormac ji často nechával použít své oči, aby si mohla prohlédnout něco nového a nevídaného — letící labutě, běžícího jelena, lovícího vlka, blesky za bouřky.

Nyní se jinoc vydal dál. Po chvíli našel jeskyni a viděl, že u protější stěny se choulí jakýsi muž a u něj klečí mladá žena. Muž Cormaka zahledl první a ukázal na něj - a žena se otočila s pozdviženým nožem.

"Dej to pryč," řekl Cormac, vstoupil do jeskyně a zahleděl se na muže. Ten seděl zády opřený o stěnu jeskyně s pravou nohou nataženou před sebe a botou ohnutou do nemožného úhlu. Cormac se rozhlédl kolem sebe. Útočiště to bylo zcela nedostačující. Nebylo tu žádné dřevo na oheň, a dokonce i kdyby oheň zapálili, vítr by ho hned udusil.

"Musíme jít," řekl Cormac.

"Nemůžu chodit," namítl cizinec nezřetelným hlasem. V tmavém vousu měl ledové krystalky a plet' měl místy promodralou. Cormac kývl.

Sklonil se, uchopil muže za ruku a nazvedl ho. Pak sklonil hlavu, aby mu cizinec mohl přepadnout přes ramena, a zvedl ho.

Pod tou tíhou zavrčel a pomalu se obrátil. "Pojď za mnou," nařídil dívce.

"Tam venku zemře," namítala.

"Tady zemře," odušil Cormac. Vydrápal se na hřeben a vykročil na dlouhou cestu domů. Muže tak tak unesl, svaly na krku se mu pod tíhou zraněného napínaly až k prasknutí. Ale vánice pomalu ustávala a teplota se trochu zvedla. Po hodině se začal Cormac silně potit a taky se bál. Cítil, jak se mu na kůži tvoří led, i začínající nebezpečnou otupělost. Zhluboka se nadechl a zavolal na dívku.

"Pojď vedle mě." Když se k němu připojila, vyzval ji: "Teď mluv."

"Jsem moc unavená... je mi strašná zima."

"Mluv, k čertu! Odkud jste?" Za řeči klopýtal dál.

"Byli jsme v Pinnata Castra, ale museli jsme odejít. Můj otec si při pádu zlomil nohu. My... my..." Zakoktala se.

"Zatraceně, prober se! Copak chceš, abych umřel?"

"Ty všiváku!"

"Mluv dál. Jak se jmenuješ?"

"Rhiannon,"

"Podívej se na otce. Ještě žije?" Cormac doufal, že ne. Toužil odhodit své břemeno. Nohy ho pálily a záda bolela.

"Ještě ano," zašeptal muž.

Cormac ho zuřivě proklel a dřel se dál. K borovicím dorazili po mučivých dvou hodinách a pak začal dlouhý sestup dolů k lesu. Vánice našla novou sílu a kolem trojice zavanul sníh, ale jakmile se jednou dostali mezi stromy, vítr se utišil.

Cormac došel ke srubu ve chvíli, kdy východní oblohu rozsvětlil východ slunce. Shodil své břímě na palandu, která pod váhou cizince jen zapraskala.

"To děvče," ozvala se Anduine. "Není s tebou."

Cormac byl příliš unavený, aby nadával, když vyklopýtal ze srubu zpátky do sněhové bouře. Našel Rhiannon, jak se drápe přes závěj a míří od srubu. Když ji zvedl, slabě se mu vzpírala, ale pak mu její hlava klesla na rameno.

Ve srubu ji Cormac položil u ohně a třel jí paže a obličej.

"Svklékni ji," přikazovala Anduine, ale Cormac prochládlými prsty nedokázal kožené tkanice rozvázat, a tak mu Anduine přišla na pomoc. Jinoch se pak svlékl sám a zabalený do teplé pokrývky si přisedl k ohni a zadíval se do plamenů.

"Uхни kousek," vyzvala ho Anduine, "ať na ni může jít teplo." Cormac se otočil a spatřil nahou dívku. Byla plavá a štíhlounká, měla oválný obličej a bradu, která byla na ženu snad až příliš pevná. "Pomoz mi," požádala Anduine a společně Rhiannon přisunuli blíž k ohni. Anduine pak sebrala Cormakovi pokrývku a položila ji přes Rhiannon. "A teď se podíváme na jejího otce."

"Nevadilo by ti, kdybych se nejdřív oblékl?"

Anduine se usmála. "Byl jsi velice statečný, miláčku. Jsem na tebe tolik hrdá."

"To mi řekni ráno."

Anduine přistoupila k posteli a odhrnula pokrývku, aby bylo vidět zranění. Poraněná končetina byla pod kolenem nateklá a purpurová. Když se Cormac oblékl, Anduine ho požádala, aby pokroucenou nohu vrátil zpátky. Zraněný zasténal, ale neprobral se. Cormac mu podržel nohu a Anduine položila ruce na ránu a z jejího výrazu bylo zřejmé, že se hluboce soustředí. Po chvíli se roztřásla a hlava jí klesla na prsa. Cormac pustil nohu, přešel k Anduine a pomohl jí na nohy.

"Ta zlomenina nebyla rovná a všude byly úlomky kostí," vysvětlovala dívka. "Bylo velice těžké donutit ji, aby se spojila. Myslím, že teď se zhojí, ale budeš muset přirýznout pár dlah na podporu."

"Vypadáš vyčerpaně. Vrať se do postele - já se o ně postarám."

Anduine se usmála. "A ty jsi teď podle všeho opět na vrcholu sil, co?"

"Vrahové!" zaječela náhle dívka na podlaze u ohně a prudce se posadila. Pomalu zaostříla zrak a propukla v pláč. Anduine poklekla vedle ní, objala ji a začala ji hladit po vlasech.

"Tady jsi v bezpečí, to ti slibuji."

"Nikdo není v bezpečí," tvrdila Rhiannon. "Nikdo!"

Za dveřmi zavyl vítr a dřevo v kožených závěsech zarachotilo.

"Oni nás najdou," šeptala Rhiannon. Anduine jí přejela rukou přes obličej a pak jí zlehka položila dlaň na čelo.

"Spi," zamumlala a Rhiannon se znovu sesula na podlahu.

"Kdo je pronásleduje?" chtěl vědět Cormac.

"Myšlenky měla zmatené. Viděla jsem muže v tmavých halenách s dlouhými noži. Její otec dva z nich zabil a pak unikl do divočiny. Promluvíme si s ní, až se probudí."

"Neměli jsme je sem vodit."

"Museli jsme. Potřebovali pomoc."

"Možná ano. Ale já mám na starosti tebe, ne je."

"Jestli to tak cítíš, tak proč jsi ho neshodil už nahoře, když sis myslel, že umírá?"

Cormac pokrčil rameny. "Na to odpovědět neumím. Ale věř mi, kdybych si myslel, že znamenají nebezpečí pro tebe, oběma bych jim bez váhání podřízl krk."

"Já vím," řekla Anduine smutně. "Je to tvoje stránka, na kterou se snažím nemyslet." Vrátila se k lůžku a o cizincích už nic dalšího neřekla.

Na Cormaka sedícího u ohně náhle padl smutek a bylo mu těžko u srdce. Příchod otce a dcery vrhl na hory stín. Ošklivý svět plný násilí se vrátil a s ním i strach, že mu vezmou Anduine.

Cormac zvedl meč a dlouhými plynulými pohyby ho začal obtahovat.

Anduine spala poněkud déle než obvykle a Cormac, když vyklouzl z postele, ji nebudil. Oheň pohasl, zůstaly jenom žhavé uhlíky, a tak přiložil trochu troudu, dokud znovu nevyskočily plamínky. Potom přidal větší klacíky a místnost zalilo teplo. Cormac poklekl vedle plavovlásky. Měla zdravou barvu a pravidelně dýchala. Její otec tiše pochrupeval a Cormac došel k lůžku a zadíval se na něj. Měl pevné rysy a obličej díky tmavému vousu, který se mu leskl jako naolejovaný, téměř hranatý. Nos měl plochý a následkem nějaké ošklivé zlomeniny i zkřivený a kolem očí a na čele měl jizvy. Cormac se podíval na cizincovu pravou ruku, již měl položenou na pokrývce, a viděl, že ji má celou Zjizvenou.

Chrápání ustalo a muž otevřel oči. V pohledu, který na mládence upřel, nebylo po ospalosti ani stopy.

"Jak se cítíš?" zeptal se ho Cormac.

"Naživu," odpověděl cizinec, mocnými rukama se vzepřel o lůžko a posadil se. Odhodil pokrývky a zahleděl se na svou nohu, k níž mu Cormac vyrobil hrubou dlahu.

"Musíš být velice schopný ranhojič. Vůbec mě to nebolí. Je to, jako bych si ji nikdy nezlomil."

"Ještě se na ni moc nespolehej," varoval ho Cormac. "Uřiznu ti hůl,"

Muž otočil hlavu a podíval se na svou dceru ležící stále u ohně. Když zjistil, že pořád ještě spí, zdálo se, že se uvolnil, dokonce se usmál, takže předvedl polámané přední zuby.

"Jsme ti oba velice vděční." Znovu se přikryl. "Teď se ještě trochu prospím."

"Kdo vás pronásledoval?"

"Do toho ti nic není," zněla tichá odpověď, jejíž drsná slova zmírnil neohrabaný úsměv.

Cormac pokrčil rameny a odešel. Rychle si natáhl vlněnou halenu, spodky a boty z ovčiny, načež vyšel ze srubu. Z rampouchů visících na převisu střechy kapala voda a břídlíkově šedá obloha se začínala projasňovat, takže bylo místy vidět i měsíček. Cormac hodinu sekal dříví do zásoby. Pak se vrátil do srubu a vzduchem se nesla vůně smažící se slaniny.

Cizinec byl již oblečen a seděl u stolu a Rhiannon vedle něj byla zabalená do pokrývky. Anduine půvabně krájela maso a bylo jasně vidět, že je slepá. Hlavu měla nakloněnou na stranu a zdánlivě hleděla na protější stěnu.

Když Cormac vstoupil, usmála se. "Je hezký den?"

"Bude," odvětil jinoh, jenž vycítil změnu v náladě. Muž byl hluboce zamyšlený, tvářil se vážně a oči upíral na Anduine.

Cormac si přisedl k nim ke stolu a na jídlo potom čekali mlčky.

"Co máš v plánu teď, Olafě Kladiovo?" zeptala se Anduine, když dokončila přípravu krmě.

"Jak to, paní, že znáš moje jméno?"

"Jak to, že ty znáš moje?" oponovala Anduine.

Olaf se v židli zaklonil, "Po celém světě hledají lidé nějaké novinky o paní Anduine, Životodárkyni. Někteří tvrdí, že ji dostal Wotan, jiní, že zemřela. Setkal jsem se s mužem, který se stal svědkem toho, jak jí zabili otce. Říkal, že tam byl muž oblečený jako mnich, a ten si prosekal cestu mezi vrahy a princeznu zachránil. Ten muž jsi byl ty?" zeptal se obraceje se na Cormaka.

"Ne. Kéž bych byl!"

Olaf se znovu otočil k Anduine. "Wotan nabídl tisíc zlatých za zprávu o místě, kde přebýváš. Umíš si to představit? Tisíc zlatých! A zatím se nedoslechl nic. Nikdo po tobě nenašel ani stopu."

"Až doted," podotkla Anduine.

"Ano," souhlasil Olaf. "Ale my tě nezcizíme, paní - ani za desítkrát tolik zlata."

"Já vím. Není to v tvé přirozenosti, Olafě." Anduine se naklonila k dívce a natáhla ruku, ale Rhiannon ucukla. "Podej mi ruku, Rhiannon."

"Ne," zašeptala dívka.

"Udělej to, holka," nařídil jí Olaf.

"Je to démon!"

"Nesmysl!" vybuhl Olaf.

Anduine se zaklonila a odtáhla ruku. "To je v pořádku. Všichni se něčeho bojíme. Jak daleko za vámi byli ti pronásledovatelé?"

"Ztratili jsme je v horách," řekl Olaf, "ale oni se stejně nevzdají,"

"Chtějí Rhiannon," pravila Anduine. "Protože ona má také nadání."

"Jak to víš?" chtěl vědět Olaf s ustrašeným výrazem.

"Zavolala mě z hor. Proto pro vás Cormac přišel,"

"Mrzí mě, že jsme vám způsobili potíže. Odejdemo, jakmile se mi noha zahojí."

"Myslíš, že uniknete Wotanovi?"

"To nevím, paní. Celý život jsem byl válečníkem - mořským vlkem. Nebojím se žádného člověka. A přesto... tenhle Wotan není člověk. Jeho stoupenci jsou blázni. Zbožňují ho - a ti, kteří to nedělají, jsou vymýceni a zabiti. Lidé ze Severozemí zachvátil určitý druh šílenství. Bůh se vrátil. Temný ponurý bůh kráčí mezi lidmi. Můžu mu uniknout? Bojím se, že nikoliv."

"Ty jsi toho Wotana viděl?" vyptával se Cormac.

"To vskutku viděl. Sloužil jsem mu tři roky. Je silný, což je to jediné, co jsme kdy od svého vůdce žádali. Jenže on je víc než to. Má moc, v hlase i v očích. Viděl jsem muže, kteří si na jeho rozkaz podřizli hrdlo... a udělali to s nadšením, jen pro tu čest, že ho na chvíli potěšili. Je jako silné víno - když ho posloucháš, je to, jako by tě plnila sláva."

"Mluvíš, jako bys ho pořád uctíval," podotkla šeptem Anduine.

"To taky uctívám, paní. Ale jsem taky muž - a otec. Wotanovy nevěsty umírají. Moje Rhiannon není určena pro něj,"

"Jak jste mu unikli?" zeptal se Cormac.

"Nařídili mi, abych dopravil Rhiannon na jeho hrad v Raetii. Slíbil jsem, že to udělám, ale místo toho jsme se nalodili na kupeckou trirému mířící do Hispánie. Silný vítr a strach z bouře kapitána přinutil vyhledat útočiště u Pinnata Castra, ale ten bouřlivý vítr vyvolal Wotan a jeho vrahové nás před hradem napadli. Dva jsem zabil a pak jsme uprchli do vánice."

"Kolik lovců tuje?" chtěl vědět Cormac.

"Napadlo nás jich jenom pět, ale bude jich víc. A jeho příkazy poslouchají i další, i když o nich před paní Anduine nebudu mluvit."

"Se mnou si starosti nedělej, Olafě. Já o démonech vím. Mne již také napadli."

"Jak jsi přežila?!"

"Díky odvaze ostatních. Cormac mi zachránil život, jako ten mnich, o kterém jsi slyšel."

"Takže ti démoni nejsou neporazitelní?"

"Nikdo není neporazitelný. Neexistuje zlo, které nelze přemoci, dokonce ani to Wotanovo."

"Rád bych - velice rád - tomu věřil. Ale on je teď za mořem králem a všechny země mu slíbily věrnost - dokonce i Řím k němu poslal vyslance s dary, kteří se mu klaněli a plazili se před ním."

"Uther se neklání a neplazí se," podotkl Cormac. "Wotan se ještě musí postavit Krvavému králi."

"To vím. O tom se šeptá všude, Cormaku. V každé taverně muži zvažují, jaký bude výsledek tohoto střetnutí. Vypráví se, že Uther má kouzelný meč, dar od boha - kterým kdysi rozdělil nebesa jako závěs, a muži na obloze viděli planout dvě slunce. Rád bych se dožil dne, kdy se proti sobě ti dva postaví."

"Já taky," přiznal Cormac. "Krvavý král a Krvavý bůh."

Rhiannon se napjala, trhla hlavou nahoru a dlaněmi si zakryla obličej.

"Co se děje?" vyptával se Olaf a mohutnou ruku jí položil kolem ramen.

"Pronásledovatelé nás našli," špitla dívka.

V mlčení, které následovalo, Cormac cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce. Strach mu stoupl do krku jako žluč a roztřásl se mu ruce. Celý život byl předmětem vrtochů jiných lidí, bili ho a tloukli, nedovolili mu stát zpřímá a naučit se přednostem hrdosti, nedopřáli mu čas, aby vstřelil sílu poskytující vzdor. Když tu byl Culain, tak ho jeho hněv nesl dál, ale teď, když se blížil nepřítel, Cormac cítil, jak ho zachvacuje hrozné zoufalství a táhne ho dolů. Přistoupila k němu Anduine a zlehka mu položila ruku na krk. Prsty mu jemně masírovala uzlík napětí na šíji. V duchu uslyšel její tichý hlas.

"Miluji tě, Cormaku." Hloubka jejích citů ho zahřála jako oheň v zimě a led jeho strachu v nich roztál.

"Kolik jich je?" zeptal se Cormac nahlas.

"Tři," zašeptala Rhiannon.

"Jak daleko jsou?"

"Na té stráni na jihu, blíží se ke srubu," odpověděla dívka.

"A já ani nemám meč!" vybuchl Olaf a uhodil pěstí do stolu.

"Já mám," poznamenal tiše Cormac. Vzal Anduine za ruku, políbil ji na dlaň a pak došel ke krbu, kde měl o stěnu opřený Culainův meč.

"Půjdu s tebou," řekl Olaf, sebral ze stolu porcovací nůž a vstal.

"Ne," zarazil ho Cormac. "Počkej - a vyříd' ty, kteří by zůstali naživu."

"Sám tři muže porazit nedokážeš."

Cormac si ho nevšímal a vyšel do chladného dne. Rychle došel ke špalku na sekání dřeva, položil meč vedle něj a zvedl sekeru. Šestiliberní čepel narazila do kusu dřeva a hladce ho rozsekla vejpůl. Cormac zvedl další polínko a pracoval dál. Po chvíli zaslechl lovce blížící se přes dvůr. Obrátil se. Jak říkala Rhiannon, byli to tři muži, vysocí, a zarostlí, a vlasy měli pod bronzovými přílbami spletené do copů. Každý měl plášť z ovčiny a muž v čele nesl kulatý dřevěný štít obitý bronzem a dlouhý meč.

"Hledáte přístřeší?" zeptal se Cormac a zarazil sekeru do špalku.

"Jsi tu sám?" opáčil vůdce hrdelním hlasem a oči měl studené jako sníh kolem.

"Jste na cestách," podotkl Cormac. "Zabloudili jste?"

Dva muži vykročili ke srubu a Cormac zvedl ze země meč a oťel z čepele sníh. "Úkryt vás bude stát peníze," zavolal. Zastavili se a zahleděli se na válečníka se štítem.

"Dobrý meč," prohodil ten. "Velice dobrý." Otočil se k ostatním a promluvil jazykem, jaký Cormac ještě nikdy neslyšel. Muži se zachechtali. "Ten meč se mi líbí," řekl a obrátil se zpátky ke Cormakovi.

"Máš dobré oko. A teď, zaplatíte za přístřeší - nebo půjdete dál?"

"Myslíš, že bych zaplatil za vstup do té stáje?"

"Nevstoupíš tam, dokud nezaplatíš."

"Nerozčiluj mě, kluku. Je mi zima a musel jsem jít daleko pěšky. Máš tam ženu?"

"Ta vás bude stát něco navíc."

Válečník se zazubil. "Copak je v týhle prokletý zemi všechno na prodej?"

"Ano," odvětil Cormac.

"No, já nechci ženskou. Chci teplý jídlo a informace."

"Nejbližší osada je Deicester. Měli byste tu sejít dolů z kopce a pak se dát na východ jelení stezkou. Zítرا ráno byste tam mohli dorazit. Jinak je tu ještě Pinnata Castra."

"Hledáme muže a dívku - a za to my zaplatíme."

"Proč je hledáte tady? Tady v horách kromě mě a mé ženy nikdo jiný není."

"V tom případě mi nejsi k ničemu." Jak se obracel ke svým druhům a něco jim říkal, zazněla Cormakovi v hlavě tichá slova Anduine.

"Nařizuje svým mužům, aby tě zabili."

Cormac se zhluboka nadechl a s úsměvem vykročil. "Je tu jedno místo, kam byste se mohli podívat," řekl, a trojice mužů se uvolnila, když přicházel blíž.

"Kam?" zeptal se vůdce.

"Do Pekla," odvětil Cormac stále s úsměvem.

Náhle mladík švihl mečem nahoru a nejbližšímu muži probodl krk, až do vzduchu vytryskl proud krve. Druhý muž se zoufale pokusil tasit meč, ale Cormac přetočil svůj, chytil ho oběma rukama, přesekl muži klíční kost a zarazil mu čepel hluboko do hrudníku. Vůdce odskočil dozadu, odhodil štít a oběma rukama stiskl svůj dlouhý meč.

Cormac rychle zaútočil, ale Viking jeho výpad snadno odrazil a svou divokou ripostu zakončil tím, že chlapce škrábl na krku.

"Meč je dobrý jenom tak, jako muž, který jím vládne," poznamenal válečník, když se oba muži obcházeli v kruhu.

Cormac znovu zaútočil a zuřivě po Vikingovi sekl, ale ten ránu odrazil a zaútočil sám - a tentokrát Cormakovi na prsou prosekl jelenicový kabátec až na kůži. Cormac ustoupil, spolkl svůj hněv, potlačil ho a pročistil si hlavu. Viking byl zkušený, bitvou zakalený válečník a důvěřoval si. Díval se, jak Cormac couvá, ponuře se usmál a pak s ohromující rychlostí zaútočil a zamířil mladíkovi na hlavu. Cormac jeho výpad odrazil, otočil se na patě a loktem protivníka udeřil do hlavy a poslal ho na zem. Pak se napřáhl, aby ho dobil, ale uklouzl na ledu.

Viking se překulil a vstal. "Dobrý trik. Budu si ho pamatovat." Z rány na skrání mu tekla krev.

Oba válečníci se znovu začali obcházet a Viking ještě třikrát zaútočil, ale Cormac ho pokaždé rychle odrazil. Pak provedl výpad Cormac, ale Viking švihl mečem dolů, aby úder vykryl, a když otáčel zápěstí, škulbl, Cormakovi vylétla zbraň z rukou.

"Další dobrý trik," poznamenal Viking a blížil se k bezbrannému jinochovi. "Ale ty nebudeš žít, aby ti to k něčemu bylo!" Cormac se vrhl doleva, překulil se a vstal u špalku. Vyrhl z něj sekeru a znovu se postavil Vikingovi. Ten se zakřenil a odcouval k místu, kde ve sněhu ležel Cormakovův meč. Sehnul se, zvedl jej a zkusil, jak je vyvážený. Svůj meč vrátil do pochvy a postavil se Cormakovi.

"Být zabitý vlastní zbraní... to není dobrý způsob, jak zemřít. Bohové si z tebe budou utahovat celou věčnost."

Cormac přimhouřil oči. Vztek se mu vrátil, ale on ho divoce potlačil. Potěžkal sekeru a nebezpečně po Vikingovi sekl, ale ten hbitě odskočil. Jenže Cormac v polovině oblouku pustil topírko a sekeru mu vylétla z rukou. Šestiliberní čepel Vikinga udeřila do obličeje. Muž klopýtl a pustil meč a Cormac se zatím vrhl dopředu, zbraň sebral a zarazil ji Vikingovi do prsou. Ten bez hlesu zemřel, Cormac vytáhl meč, oťel z něj krev a vrátil se do srubu.

"To byla velmi dobrá práce," pochválil ho Olaf. "Ale musíš trochu pracovat na svém stisku. Držíš jílec moc pevně."

Cormac se usmál. "Příště si to budu pamatovat."

"Příště to nebude tak těžké, chlapče."

"Jakto?"

"Příště bude vedle tebe stát Kladivo. A pak se něčemu přiučíš,"

8. Kapitola

PO MNOHA TÝDNECH PUTOVÁNÍ DORAZIL Culain lach Feragh k pobořenému kamennému kruhu u Sorvioduna. Za úsvitu, pod jasnou oblohou, přistoupil k ústřednímu oltáři a položil na něj svou stříbrnou hůl. Vycházející slunce zalilo monolity zlatavým světlem a hůl zazářila, jako by v ní byl lapen oheň.

Culain zavřel oči a zašeptal tři slova moci. Ve vzduchu kolem něj zapraskalo a přes plášť a po haleně mu přeběhly modré plameny. Pak obloha potemněla a Culaina obklopila temnota - velká, ohromující černota, která mu spolkla duši.

Probral se celý omámený a bylo mu špatně.

"Jsi hlupák, Culaine," ozval se čísi hlas a Culain otočil hlavu. Viděl rozmazaně a obracel se mu žaludek. "Nikdo by neměl zkoušet projít bránou bez kamene."

"Pořád kážeš, Pendarriku?" zavrčel Culain a s námahou se posadil. Ležel na měkkém lůžku s hedvábnými prostěradly. Na fialové obloze za obloukovým oknem jasně svítilo slunce. Culainovi se konečně spravil zrak a on se zadíval na širokoplecího muže sedícího u posteje.

"V dnešních časech kážu zřidkakdy," odvětil atlantský král a rovně zastřižený zlatistý plnovous mu rozdělil široký úsměv. "Ti z mých poddaných s dobrodružnější povahou si za Mlhami našli různá povyražení, a ti, kdož zůstali, se mnohem víc zajímají o studia."

"Přišel jsem si k tobě pro pomoc."

"O tom jsem vůbec nepochyboval," odušil král. "Kdy přestaneš s těmi hrátkami ve starém světě?"

"Tohle není hra - aspoň ne pro mne."

"To je aspoň vítaná novinka. Jak se má chlapec?"

"Chlapec? Který chlapec?"

"Uther, ten chlapec s mečem."

Culain se usmál. "Tomu chlapci už šediví vous. Říkají mu Krvavý král, ale vládne moudře."

"Myslel jsem si, že bude. A to dítě, Laitha?"

"Utahuješ si ze mě, Pendarriku?"

Král se zatvářil smrtelně vážné a modré oči měl studené. "Já si neutahuji z nikoho, Culaine - dokonce ani z těch nejlehkomyslnějších dobrodruhů, jako jsi ty a Maedhlyn, kteří zničili svět. Jaké mám já právo si z někoho utahovat? Já jsem král, který potopil Atlantidu. Já na svou minulost nezapomínám a nikoho neodsuzuji. Proč se ptáš?"

"Ty ses občas nepodíval, co se ve starém světě děje?"

"Proč bych měl? Goroien byla poslední, kdo ho nějak ohrožoval, a tys ji zlikvidoval spolu s jejím nemrtvým synem. Nepochybují o tom, že Maedhlyn se pořád ještě plete do záležitostí knížat a králů, ale není příliš pravděpodobné, že by on zničil svět. A ty? Přes všechnu svou lehkomyšlnost jsi čestný muž."

"Moloch se vrátil," řekl Culain.

"Nesmysl! V Babylonu jsi mu přece srazil hlavu - a jeho tělo pozřel oheň."

"Je zpátky."

"Maedhlyn se na tom s tebou shoduje?"

"Neviděl jsem Maedhlyna šestnáct let. Ale věř mi, ďábel je zpátky."

"Pojď, projdeme se po zahradě - jestli na to máš dost síly. Některé příběhy je třeba vyprávět v jasném světle."

Culain vstal z lůžka, ale zatočila se mu hlava. Zhluboka se nadechl a přinutil se zůstat stát.

"Ještě tak den budeš slabý jako moucha. Tvé tělo si cestou vytrpělo své, a když ses tu objevil, byl jsi takřka mrtev."

"Myslel jsem, že moc lancey bude stačit."

"Možná by to bylo stačilo - pro někoho mladšího. Proč pořád, Culaine, trváš na tom, že zestárneš? Co je na umírání tak chabrého?"

"Chci být člověkem, Pendarriku. Zakoušet střídání ročních období, cítit se součástí života ve světě. Nesmrtelnosti už mám až po krk. Jak jsi říkal, pomohl jsem zničit svět. Bohové, bohyně, démoni, pověsti - všechno svým dílem přispívá k násilí a neshodám v budoucnosti. Chci zestárnout. Chci zemřít."

"Přinejmenším to poslední je pravda," připustil král. Zavedl Culaina k bočním dveřím a pak krátkou chodbou do terasovité zahrady. Jakýsi mladík jim donesl podnos s vínem a ovocem a král se posadil na zakřivené sedátko vedle záhonu růží. Culain se k němu připojil.

"Tak mi pověz o Molochovi."

Culain mu vyprávěl o vidění v klášteře a o blesku, který ho popálil na ruce. Podrobně se zmínil o ohromném vzestupu krále Wotana a o tom, jak dobyl Belgii a Raetii, Panonii a Galii. Nakonec se Culain zaklonil, upíjel víno a hleděl přes zahrady na zelené vršky za městem.

"Nevykládáš o Utherovi - ani o jeho paní," poznamenal Pendarric.

Culain se zhluboka nadechl. "Zradil jsem ho. Stal jsem se milencem jeho ženy,"

"Zabil ji?"

"Ne. Byl by to udělal, ale unikli jsme do Galie a ona tam pak zemřela."

"Ó, Culaine... ze všech lidí, které jsem znal, od tebe bych nejméně čekal, že zradíš přítele."

"Nevymlouvám se."

"To doufám. Takže Moloch se vrátil. Co chceš ode mne?"

"Jako předtím - vojsko, abychom ho zničili."

"Já nemám žádné vojáky, Culaine. A i kdybych měl, k válce bych nikdy nesvolil."

"Taky samozřejmě víš, že tě chce zabít, že? Že napadne Británii a použije velkou bránu u Sorvioduna, aby zaútočil na Feragh?"

"Ovšemže to vím," odsekl král. "Ale o válce už se bavit nebudeme. Co uděláš ty?"

"Najdu ho - a... budu s ním bojovat."

"A k čemu to? Starý Culain by ho byl mohl porazit... taky ho porazil. Jenže ty nejsi starý Culain. Kolik ti je - podle lidských měřítek - čtyřicet., padesát?"

"Trochu víc," zněla suchá odpověď.

"Tak ho nechej být, Culaine, a vrať se do kláštera. Studuj mystéria. Prožívej v pokoji své dny - a svá roční období,"

"To nemohu," namítl Culain prostě.

Chvilí oba seděli mlčky, pak Pendarric položil Culainovi ruku na rameno. "Už spolu mluvit nebudeme, přáteli, tak ti řeknu tohle: Vážím si tě. Vždycky jsem si tě vážil. Jsi muž, který za něco stojí. Nikdy jsem neslyšel, že bys ze svých omylů vinil někoho jiného, ani jsi neproklínal osud nebo Pramen za své neúspěchy. To je vzácná... velice vzácná vlastnost. Doufám, že najdeš klid, Culaine."

"Klid... smrt... Možná je to to stejné," zašeptal Culain.

Když se Uther probudil, byla ještě hluboká noc. Rukou svíral vzduch, noční mŕru, která k němu přišla v propocených prostěradlech. Uther je odhodil a vstal z postele. Ve snu se mu objevily tmavé díry ve stěnách hradu a z nich se hrnuly obludy se zakřivenými drápy a špičáky, z nichž jim kanuly sliny, obludy, které páchly smrtí a zoufalstvím.

Uther se zhluboka nadechl a přešel k oknu. Hradby byly prázdné.

"Starci a děti se bojí temnoty," zašeptal Krvavý král a nuceně se uchechtl.

Podél hradeb šeptal vítr a Uther měl na chvíli dojem, že v nočním vánku slyší tiše pronést své jméno. Otřásl se. Uklidni se, Uthere!

Pak se ten zvuk ozval znovu, tak tiše, že král musel zavřít oči a naklonit hlavu k oknu, aby ho zaslechl. Ted'...

"Uthere... Uthere... Uthere..."

Vyhnal to z hlavy jako noční klam a vrátil se do postele. Ohlédl se k oknu a tam spatřil vznášet se nějaký nejasný stín.

Ve chvíli, kdy ve stínu poznal člověka, se Uther pohnul jako blesk. Mávl rukou po meči, jenž ležel vedle lůžka, a čepel vylétla do vzduchu. Král skočil k oknu - a ztuhl. I když tu postava byla pořád, byla zcela průsvitná a v měsíčním světle vypadala jako lapený kouř.

"Přicházejí," zašeptala ta postava...

A zmizela.

Uther, zmatený a nejistý, odhodil meč na postel a došel ke stolu u protější stěny, na němž stál džbán vína a několik pohárů. Jak se natáhl pro džbán, klopýtl a zatočila se mu hlava. Padl na kolena, a teprve tehdy si všiml mlhy na podlaze v komnatě. Motala se mu hlava, ale Uther se se zoufalým odhodláním dostal na nohy a klopýtaje vykročil k posteli, na kterou se málem svalil. Natáhl se po jílci meče a stiskl ho právě ve chvíli, kdy ho temnota hrozila zcela pohltit. Meč moci zazářil jako lucerna a mlha zmizela, stáhla se zpátky ke stěnám a pode dveře. Král, úplně nahý, prudce otevřel dveře a vykročil do chodby, kde na úzkém kavalci spal Gwalchmai.

"Probud' se, příteli," řekl král a dloubl spícího muže do ramene. Gwalchmai se ani nepohnul. Král s ním zatřásl silněji. Nic.

Jak král pomalu kráčet po točitém schodišti na nádvoří, sáhl na něj strach. Na dláždění leželi čtyři strážní se zbraněmi vedle sebe.

"Dobrý Kriste!" zašeptal Uther. "Ten sen!"

Po jeho levici se cosi pohnulo a Uther se hbitě otočil a švihl mečem do vzduchu. Znovu k němu připlula ona přízračná postava - obličej měla zahalený kapuci a byla rozmazaná a nezřetelná.

"Ten meč," šeptala. "Chce ten meč."

"Kdo jsi?"

Náhle se kolem postavy ovinula ohnivá ruka a žár krále odhodil stranou. Uther přistál na rameni a překulil se. Po zdech kolem něj se rozběhly tmavé stíny, černé jako jícný jeskyní, otevírající se...

Uther se rozběhl k jednomu ze strážných a vytáhl mu meč z pochvy. Pak se vlastní čepelí dotkl cizí zbraně a soustředěně zavřel oči. Na obou čepelích vzplál oheň a král se zapotácel a podíval se dolů. V ruce držel dva meče moci, dvojčata ze zářící stříbřité oceli.

Jícný temných jeskyní se otevíraly stále víc a ven se vynořila první z bestií. Uther se napřáhl skutečnou čepelí a vyhodil ji vysoko do vzduchu. Oblohou přeletěl blesk... a Cunobelinův meč zmizel.

Bestie zařvala, vystoupila na nádvoří a rozevřela strašlivé čelisti, aby příšerně zapraskala. Za ní se objevily další obludy, a teď zamířily na nádvoří a kolem nahého krále utvořily kruh. Za nimi dorazili muži v tmavých pláštích se šedými čepeli v rukou.

"Ten meč," zavolal jeden z nich. "Dej nám ten meč."

"Tak pojďte a vezměte si jej," odsekl Uther.

Muž kývl a jedna z příšer vyskočila dopředu. Na výšku měla plných sedm stop a ozbrojená byla černou sekerou. Většina lidí by ztuhla hrůzou, ale Uther nebyl jako většina lidí.

On byl Krvavý král.

Vrhl se dopředu, aby čelil útoku, sehnul se pod rozmáchnutou sekerou a zarazil meč netvorovi do břicha. Ticho noci narušil hrozný řev a ostatní stvoření zavyla vzteky a pohnula se dopředu, ale ten první tmavooděnc je zadržel, "Nezabíjejte ho!" zaječel a Uther ucouvl a přemýšlel, co má tahle změna znamenat. Pak se podíval na svůj meč a viděl, že čepel potřísnila krev obludy... a iluze zmizela. Znovu to byl prostý železný gladius s dřevěným jílcem ovinutým naolejovanou kůží.

"Kde je meč?" chtěl vědět vůdce a jeho oči prozrazovaly, jaký má strach.

"Tam, kde na něj tvůj pán nemůže," odvětil Uther s ponurým úsměvem.

"Buď zatracen!" zavřískl ten člověk, odhodil plášť a pozvedl měňavě šedý meč. Ostatní následovali jeho příkladu. Bylo jich víc než tucet a Uther byl rozhodnut jich slušnou řádku vzít s sebou jako společnost na cestu do pekel. Tmavooděnci se rozestoupili kolem něho... a pak zaútočili. Uther jim vyrazil vstříc, odrazil zuřivou ránu a vrazil gladius nepříteli do srdce. Do zad se mu zarazila studená čepel a Uther vytáhl gladius z rány, otočil se a mečem válečníkovi prosekl krk. Do těla se mu zabodly další dvě čepelí a on v hrudi pocítil ledovou bolest, ale i když už padal, mávl mečem a komusi rozsekl obličej. Pak ho zahalily mrákoty a Smrtka položila kostnatou ruku na jeho duši. Uther cítil, jak pluje nahoru, a otevřel oči.

"Teď jsi náš," zasyčel vůdce a chladné šedé oči se mu vítězoslavně leskly. Uther se podíval dolů na tělo, které tomu muži leželo u nohou. Bylo to jeho vlastní tělo a nebylo na něm ani škrábnutí. Král se díval, jak útočníci zvedají své meče, a viděl, jak se rozplývají a mm jako mlha v ranním větříku.

"Teď zjistíš, co skutečně znamená bolest," prohlásil vůdce. Jak mluvil, objevila se velká ohnivá ruka, popadla královu duši a zmizela do temnoty. Tělo zůstalo ležet, kde bylo, a bestie i muži se vrátili do stínů, které se za nimi zavřely a opět se staly našedlými kameny mlčící pevností.

Galead, plavovlasý rytíř, jenž býval Ursem, princem z rodu Merovejců, se probudil do ranního chladu. Místnost byla studená a lůžko prázdné. Galead se posadil a zachvěl se, přičemž ho napadlo, zda ho tak roztřásl studený větřík, nebo vzpomínka na ty ledově modré oči...

Poselstvo muselo již tři týdny čekat ve městě Lugundum a neustále se jim dostávalo ujištění, že nový král je přijme při první vhodné příležitosti. Victorinus zpoždění přijímal s římskou trpělivostí a nikdy na veřejnosti neukázal svůj rostoucí hněv. Zprávy od Wotana jim přinášel mladý Sas jménem Agwaine, vysoký válečník se žlutými vlasy a opovrhlivými způsoby.

Výběr Agwaina byla přesně vypočítaná urážka, protože válečník pocházel z Jižního Saska, tedy z Utherovy říše, a to z něj ve Victorinových očích činilo zrádce.

Říman však vynucené nečinnosti dobře využil. Potuloval se s Galeadem po městě a naslouchal řečem v krčmách, pozoroval různé oddíly gótských válečníků při manévrech a sbíral informace, které Utherovi pomohou při nyní nevyhnutelné válce.

Cestou od pobřeží spatřili výstavbu mohutných trirém a bárek, z nichž se bude na jižním pobřeží moci vyložit vojsko, které zde pak doplní nespokojení Sasové a Jutové toužící po vítězství proti Krvavému králi.

Dvaadvacátého dne čekání přišel Agwaine hned po ránu se zprávou, že je Wotan hodlá přijmout. Victorinus mu zdvořile poděkoval a oblékl si prostou bílou tógu. Galead si vzal kožený náprsník, kamaše a chrániče holení velitele cohortas equitana, k boku si připjal gladius, ale přes to si přehodil prostou bílou rochetu herolda s červeným křížem vyšitým na prsou.

Společně pak došli do ústředního paláce, kde dlouhou přijímací síň lemovala kopí s nabodnutými hlavami.

Galead pohlédl na hnijící lebky, a když v jedné poznal hlavu Merovecha, dřívějšího merovejského krále, musel potlačit svůj hněv. Rytíř ztěžka polkl a pomalu kráčel za Victorinem k vysokému trůnu, na němž spočíval nový božský král. Wotan seděl, obklopen z obou stran gardou ve stříbrné zbroji, a díval se, jak se oba vyslanci blíží, přičemž pohled upíral na bíle oděného Victorina.

Když Victorinus dorazil k patě stupínku, hluboce se poklonil.

"Přináším pozdravy, vznešený králi, od tvého bratra za mořem."

"Já žádné bratry nemám," odušil Wotan zvučným hlasem. Galead na něj zíral ohromen silou, jež z něj vyzařovala. Wotan měl hezký obličej lemovaný zlatou brádkou, široká ramena a silné paže. Na sobě měl stejnou stříbřitou zbroj, jako jeho gardisté, a černý plášť.

"Můj král," pokračoval uhlazeně Victorinus, "ti posílá dar na oslavu tvé korunovace." Otočil se a dva vojáci dopředu přinesli skříňku z leštěného ebenu. Poklekli před králem a skříňku otevřeli. Victorinus se sklonil a vyňal z ní stříbrnou přilbici. Okraj byl ozdobený zlatým kroužkem a lícnice tvořila stříbrná krkavčí křídla.

"Hezký kousek," prohodil Wotan a hodil přilbici jednomu z gardistů, který ji položil na podlahu před trůnem. "A teď k vážným věcem. Poskytl jsem vám tři týdny, abyste se mohli ujistit o Wotanově moci. Ten čas jsi, Victorine, dobře využil, jak se také patří na vojáka tvé hodnosti a tvých zkušeností. A teď se vraťte do Británie a těm, kdož tam mají moc, vyřídíte, že za nimi přijdu se svými vlastními dary."

"Můj pán Uther..." začal Victorinus.

"Uther je mrtev," přerušil ho Wotan, "a vy teď potřebujete nového krále. A protože není dědic a protože mě moji šťastní bratři požádali o pomoc proti vaší římské tyranii, rozhodl jsem se přijmout jejich pozvání k cestě do Británie a zjistit, zda se jim vskutku děje křivda."

"A přijedeš se svým vojskem, můj pane?" zeptal se Victorinus.

"Myslíš, že ho potřebuji, Victorine?"

"To, můj pane, závisí na králi."

"Ty snad pochybuješ o mém slovu?" otázal se Wotan a Galead viděl, jak se všichni gardisté napjali a sahají po mečích.

"Ne, sire. Jenom jsem - se vši úctou - poukazoval na to, že Británie má krále. A když jeden král zemře, nastoupí další."

"Požádal jsem Kristova vikáře v Římě," řekl Wotan, "a tady mám pečeti opatřený pergamen, v němž mi uděluje britské království, pokud je přijmu."

"Dalo by se namítnout, že Řím již nad záležitostmi na západě nemá svrchovanou moc," podotkl Victorinus, "ale o tom musí rozhodnout jiní. Já jsem pouze voják."

"Tvoje skromnost je chvályhodná, ale ty jsi mnohem víc než jen to. Byl bych rád, kdybys sloužil mně, Victorine. Nadaní lidé se jen těžko hledají."

Victorinus se poklonil. "Děkuji za poklonu. A teď se, s tvým dovolením, musíme připravit na cestu domů."

"Jistě," svolil Wotan a vstal. "Ale nejdřív musím vyslechnout tvého mladého společníka. Zajímá mne."

"Můj pane, toto je Galead, Utherův rytíř." Galead se poklonil a král sešel ze stupínku a zastavil se před ním. Galead ztěžka polkl a pak vzhledl do jeho ledově modrých očí.

"A jaký je tvůj názor, Utherův rytíři?"

"Já žádný názor nemám, sire, mám pouze meč. A když mi můj král řekne, abych ho použil, udělám to."

"A kdybys byl já tvým králem?"

"Až ten den nadejde, sire, zeptej se mě znovu."

"On nadejde, Galeade. S příchodem jara. Pověz mi," řekl pak s úsměvem, zvedl ruku a ukázal na uťaté hlavy, "co si myslíš o mé výzdobě?"

"Myslím, že až nadejde jaro, sire, bude přitahovat mouchy."

"Mám za to, že jsi jednoho poznal."

Galead zamrkal. "To poznal, sire, a tvoje pozorovací schopnosti jsou velice přesné." Ukázal na tlejší hlavu Merovechovu. "Jednou jsem ho viděl - když jsem s otcem navštívil Galii. Je to... minulý... král."

"Mohl mi sloužit. Připadá mi zvláštní, že člověk dá přednost odchodu ze světa v bolestech, než aby si užíval bohatství a potěšení. A k čemu to? Každý člověk slouží někomu jinému... dokonce i králové. Pověz mi, Galeade, jaký smysl má vzdorovat nevyhnutelnému?"

"Mně vždycky říkali, sire, že jedinou nevyhnutelností je smrt, a my děláme, co můžeme, abychom ji denně vzdorovali."

"Pro ty, kteří mi dobře slouží, není dokonce ani smrt nevyhnutelná - jakož není pro ty, kdo se mi postaví na odpor, vykoupením. Není to pravda, Merovechu?"

Hnijící hlava jako by na kopí sklesla a ústa se pootevřela v tichém výkřiku. "Vidíš," řekl Wotan tiše, "bývalý král souhlasí. Pověz mi, Galeade, chceš mě mít za nepřítele?"

"Život vojáka, můj pane, se zřídka řídí jeho přáními. Jak jsi správně poznamenal, všichni lidé jsou poddáni vůli někoho jiného. Já sám bych dával přednost tomu nemít žádné nepřátele, ale život není tak prostý,"

"Hezky řečeno, vojáku," opáčil král, otočil se a vrátil se na trůn.

Vyslanci pak vycouvali ze síně, obrátili se a mlčky se vrátili do svých komnat. Jakmile tam dorazili, Victorinus se svezl do širokého křesla a hlavu složil do dlaní.

"Třeba to není pravda," řekl Galead.

"On nelhal. Nemělo by to smysl, Uther je mrtev. Británie je mrtvá."

"Myslíš, že se Wotan stane britským králem?"

"Jak bychom ho mohli zastavit? Lepší bude, když bude zvolen, krveprolití pak bude nejmenší."

"Ty to navrheš?"

"Víš o něčem lepším?"

Když už mu chtěl mladý muž odpovědět, všiml si, jak Victorinus lehce trhl rukou, roztáhl prsty a pak je rychle zaťal v pěst. To bylo znamení, které používali zvědové, vyžadovala-li přítomnost nepřítele mlčení.

"Ne, pane, myslím, že máš pravdu," řekl Galead.

Ted, v jasném ranním slunci, Galead vstal a nahý vyšel k potoku za jejich pokoji. Tady se vykoupal ve studené vodě tekoucí ze zasněžených hor do údolí. Osvěžen se vrátil do pokoje a oblékl se na cestu. Oddíl tvořilo dvanáct mužů. Sešli se v šenku v hostinci. Victorinus, opět oděn jako vojenský velitel v bronzovém náprsním pancíři a bronzem zpevněné kožené sukničce, mlčky seděl. Zpráva o Utherově smrti se dostala ke všem válečníkům, kteří to velmi těžce nesli.

Vstoupil mladý podomek a oznámil Victorinovi, že koně jsou připraveni, a tak skupinka došla ke svým zvířatům. Slunce teprve vyšlo nad hory a oni už byli na cestě. Victorinus kývl na Galeada, aby se k němu připojil v čele oddílu, a plavovlasý mladý válečník vedle ostříleného starého válečníka pobídl koně do klusu.

Popojeli spolu dopředu z doslechu ostatních, načež Victorinus přitáhl koni otěže a obrátil se k mladému Merovejci.

"Chci, abys zamířil do Belgie a tam vstoupil na loď."

"Proč, pane?"

Victorinus si povzdechl. "Použijvej hlavu, principi. Wotana možná moje slova a poráženecká nálada, kterou jsem předváděl, oklamala. Možná ale ne. Kdybych já byl na jeho místě, dohlédl bych na to, aby Victorinus nedorazil na pobřeží živý."

"Další důvod k tomu, abychom se drželi pohromadě," namítal Galead.

"Myslíš, že jeden meč může znamenat rozdíl?" vyštěkl starý generál.

"Ne," připustil Galead.

"Mrzí mě to, synku. Když se mě někdo snaží zabít, bývám dost podrážděný. Až se vrátíš do Británie, vyhledej Prasmacca - je to mazaný starý lišák - a Gwalchmaie. Oba ti poskytnou velice moudré rady. Nevím, kdo se ujme velení - možná Petronius, i když je o deset let starší než já. Nebo snad Geminus Cato. Doufám, že to bude on. Ten aspoň rozumí válce, její podstatě. Podle toho, jak ty lodě vypadaly, budou na jaře připravené vyplout, a to nám dává jen málo času na přípravu. Myslím, že se vylodí někde u Anderity, ale mohli by klidně zaútočit ještě dál na sever. Wotan bude mít spojení na obou koncích království. Ztracený Uther! Jak mohl zemřít v takové chvíli?"

"A co uděláš ty, pane?"

"Budu pokračovat v cestě podle očekávání - ale za soumraku z cesty uhnu. Dobrý Mithro, co bych dal za deset starých legií! Viděl jsi u Wotanova dvora ty římské vojáky?"

"Ano. Nebyli moc působiví, což?"

"Žádné přílby a žádné pancíře. Mluvil jsem s jedním z mladších mužů a zdá se, že vojsko se jich rozhodlo zbavit, protože jsou moc těžké! Jak mohl Řím kdy vládnout světu?"

"Země je silná jen tak, jak jí to její vůdci umožní," prohlásil Galead. "Gótové by nikdy žádnou zemi nedobyli, kdyby je byl Wotan nesjednotil, a až zemře, zase se porvou mezi sebou."

"Tak doufejme, že zemře brzy," řekl Victorinus. "Jakmile se dostaneme z dohledu města, uхни k severu — a kéž Hermes půjčí tvému koni křídla."

"A kéž tebe tvoji bohové ochraňují a dovedou tě v pořádku domů, pane."

Victorinus neřikal nic, ale stáhl si plášť a složil ho přes sedlo, což byl obřad, který důstojníci jezdeckva prováděli, když vjížděli na nepřátelské území.

"Jestli se nevrátím do jara, Galeade, zapal za mě lampu na Mithrově oltáři."

Culain stál uprostřed kamenného kruhu se stříbrnou lanceou v ruce.

"Jsi si jistý, že je to moudré, příteli?" zeptal se Pendarric.

Culain se usmál. "Já se nikdy nechoval moudře, můj králi. Moudrý muž chápe hranice své moudrosti. Ale já jsem přesvědčen, že mým osudem je postavit se Wotanově zlu. Moje meče možná nebudou stačit na to, aby zvrátily bitvu, ale na druhé straně by to mohly dokázat. Jestli to nezkusím, nikdy se to nedozvím."

"Já také vytáhnu proti temnému," prohlásil Pendarric, "ale svým vlastním způsobem. Vezmi si tohle - myslím, že to budeš potřebovat." Culain natáhl ruku a přijal zlatý kámen velikosti špaččího vejce.

"Děkuji ti, Pendarriku. Nemyslím, že se ještě uvidíme."

"V tom máš pravdu, Lancea lorde. Kéž tě Pramen všech věcí všude provází."

Pendarric zvedl ruce a pronesl slova moci...

9.Kapitola

KDYŽ ZJEVEN DORAZIL K JIŽNÍ BRÁNĚ Eboraka, město právě truchlilo. Strážný, spatřiv bělobradého cizince v mnišském hávu a beze zbraně, pouze s dlouhou dřevěnou holí, jenom ustoupil stranou a kývl na starce, aby prošel, "Je král ve svém sídle?" zeptal se Zjeven.

"Tys to neslyšel?" podivil se strážný, mladý muž z domobrany vyzbrojený toliko kopím.

"Byl jsem tři dny na cestách. Nikoho jsem nepotkal."

"Král je mrtvý," řekl strážný. "Zabitý čarodějem."

Za Zjevenem čekali další poutníci a hlídač na starce kývl, aby šel dál. Zjeven vešel věžovou bránou do úzkých uliček a hlavou mu táhly vzpomínky. Mladý Uther, vysoký a silný v Kaledonských horách, Krvavý král vedoucí útok proti nepříteli, chlapec a muž tak plní života. Zjevena přepadl strašlivý smutek. Přišel sem, aby se usmířil s mužem, jehož zradil, aby vyhledal odpuštění.

Procházel městem jako náměsíčník, nevnímal krámky, skladiště ani stánky na trhu, mířil přímo ke královské tvrzi, kde stáli dva strážní, oba v obřadních černých pláštích a přilbicích s tmavými chocholy.

Strážní před Zjevenem zkřížili kopí a zahradili mu tak cestu.

"Dneska nesmí nikdo vstoupit," pravil jeden ze strážných tiše. "Přijď zítra."

"Musím mluvit s Victorinem," řekl Zjeven.

"Ten tady není. Vrať se zítra."

"Tak s Gwalchmaiem nebo s Prasamacem."

"Jsi snad hluchý, staříku? Zítra, povídám."

Zjeven švihl holí nahoru a odrazil kopí stranou. Muži po něm skočili, aby ho přemohli, ale Zjeven udeřil prvního holí do hlavy a srazil ho na zem, načež druhého muže uhodil do rozkroku. Ten se předklonil a další rána mu přistála na šíji.

Zjeven vstoupil na nádvoří. Tady posedávaly skupinky lidí s vážnými tvářemi a jejich zoufalství bylo zřejmé na první pohled.

"Ty!" řekl Zjeven a ukázal na válečníka sedícího na obrubě studny. "Kde je Gwalchmai?" Muž vzhlédl a ukázal k severní věži. Zjeven vyšel po točitých schodech až ke královským komnatám. Tam, na lůžku pokrytém bílým plátnem, leželo Utherovo tělo oděné v plné zbroji a přilbě s chocholem. Vedle lůžka, drže krále za ruku, klečel Gwalchmai, králův honič. Po tvářích mu stékaly slzy a oči měl zarudlé.

Neslyšel Zjevena přicházet, a když mu ten sáhl na rameno, ani si toho nevšiml. Teprve až Zjeven promluvil, Gwalchmai sebou trhl, jako by ho něco píchlo, a vyskočil.

"Jak se to stalo, Gwale?"

"Ty!" Gwalchmai oči sjela ruka k opasku, ale neměl u sebe meč. Oči mu plály. "Jak se sem opovažuješ přijít?"

Zjeven si ho nevšímal a přistoupil k lůžku. "Ptal jsem se, jak se to stalo," zašeptal.

"Jaký je v tom rozdíl? Stalo se to. Celý hrad naplnila čarodějná mlha a všichni upadli do hlubokého spánku. Když jsme se probudili, král ležel mrtvý na nádvoří vedle těla nějaké šupinaté obludy. A meč byl pryč."

"Jak je to dlouho?"

"Tři dny."

Zjeven zvedl královu ruku. "Tak proč tu nejsou známky posmrtného tuhnutí?" Sáhl prsty králi na zápěstí a čekal. Nenahmatal tep, a přesto byla kůže na dotek teplá.

Zjeven z kapsy vytáhl Pendarrikův kámen, kterým se dotkl Utherova čela. Ten se sice ani nepohnul, ale tepna se pod Zjevenovými prsty zachvěla.

"Je naživu," prohlásil Zjeven.

"Ne!"

"Podívej se sám, človče." Gwalchmai přistoupil k lůžku z druhé strany a přitiskl králi prsty na hrdlo těsně pod čelist. Oči mu zjasněly, ale hned zase potměly.

"Jsou to nějaké další čáry a kouzla, Culaine?"

"Ne, máš mé slovo."

"A jakou cenu má slovo toho, kdo porušil přísahu?"

"Musíš se rozhodnout sám, Gwalchmai. Tělo není ztuhlé, krev z obličeje nezmizela a oči nejsou zapadlé. Co říkáš na tohle?"

"Ale nedýchá a srdce mu netepe," namítal Kantia.

"Je na hranici smrti, ale Temnou řeku zatím ještě nepřekročil."

Zjeven položil králi obě dlaně na obličej.

"Co to děláš?" chtěl hned vědět Gwalchmai.

"Mlč," nařídil mu Zjeven a zavřel oči. Jeho mysl se vznesla a spojila se s Utherem, přičemž sála sílu z kamene, jež měl Zjeven u sebe.

Temnota, zoufalství a tunel v černém kameni... Bestie... spousta bestií... postava, vysoká a silná...

Zjeven vyjekl a byl odhozen zpátky přes celý pokoj - předek hábitu měl rozervaný a ze škrábanců od dlouhých drápů na hrudi mu tekla krev. Gwalchmai ohromeně zíral, jak se Zjeven pomalu zvedá na nohy.

"Dobrý Mithro," zašeptal starý válečník. Zjeven vzal kámen, položil si ho na hrud' a rány se okamžitě zacelily.

"Mají Utherovu duši," řekl.

"Kdo?"

"Nepřátelé, Gwalchmai. Wotan."

"Musíme ho zachránit."

Zjeven zavrtěl hlavou. "To vyžaduje moc mnohem větší, než jakou vládnou já. Jediné, co můžeme udělat, je chránit jeho tělo. Dokud žije, je tu naděje."

"Tělo bez duše - k čemu je to dobré?"

"Tělo a duch jsou spojeny, Gwalchmai, jedno čerpá sílu z toho druhého. Wotan už teď ví, že tělo žije, a bude se ho snažit zničit. To je jisté. Co je ale záhada, je to, proč mu vlastně brali duši. Pochopil bych, že se Wotan snaží Uthera zabít, ale ne tohle."

"Mne jeho motivy nezajímají," zasyčel Gwalchmai, "ale za tohle zemře. To přísahám."

"Bojím se, že je příliš silný i na tebe," řekl Zjeven. Došel k protější stěně a přejížděl po ní zlatavým kamenem, kolem dveří na severní stěnu a dál, až dorazil k místu, odkud začal. "Teď uvidíme," prohlásil.

"Proč ses vrátil?"

"Myslel jsem, že jsem přišel požádat Uthera o odpuštění. Ale teď si myslím, že mne sem zavedl Pramen, abych krále chránil."

"Kdyby byl... naživu... tak by tě zabil."

"Možná. Možná ne. Sežeň si zbraně, Gwale, a zbroj. Budeš to brzy potřebovat."

Gwalchmai beze slova vyšel z komnaty a Zjeven si přitáhl židli k lůžku a usedl. Proč krále zajali? Moloch by takovou silou neplýtvat jen tak zbůhdarma, jenom aby nepřítele mučil. A moc čerpaná z jeho kamenů Sipstrassi k takovému úkonu musela být ohromná. Zjeven musel věřit, že tím může nepřítel něco získat. Něco, co stojí za plýtvání kouzly. A tělo - proč ho nechal naživu?

Zjeven se zadíval na krále. Zbroj měl vyloženou zlatem, na přilbě měl britskou korunu a římskou orlici, náprsní pancíř vyrobený podle řeckého vzoru se symbolem medvěda. Dále měl mosazí zpevněnou suknici a mědí vyztužené chrániče kolen, které jezdci pomáhaly, když na sebe koně při útoku narazili. Pochvu měl vyloženou drahokamy, byl to dar od jednoho bohatého kupce z Noviomaga, a vyrobenou na velký Cunobelinův meč.

Pomyšlení, že meč moci je nyní ve Wotanových rukou, bylo hrozné. Protože kdysi patřil Culainovi samotnému, a on se díval, jak byl vyráběn z čistého stříbrného Sipstrassi, nejvzácnějšího z kouzelných kamenů - stokrát mocnějšího než zlatý oblázek, který teď měl Culain u sebe. Bez meče byl Wotan již tak dost mocný - ale s ním, mohlo se mu vůbec něco na zemi postavit?

Otevřely se dveře a vstoupil Gwalchmai v plné zbroji se dvěma krátkými meči v pochvách po boku. Za ním šel Prasamaccos se zakřiveným jezdeckým lukem a toulcem šípů.

"Rád tě zase vidím," poznamenal Zjeven. Prasamaccos jenom kývl a vkulhal do komnaty, kde u stěny odložil luk a toulec.

"Nějak jsem si nemyslel," vykládal starý Brigant, "že tě ten pád z útesu zabil. Ale když ses už neobjevil..."

"Jel jsem do Mauretánie na africkém pobřeží."

"A královna?"

"Zůstala v Belgii. Před lety zemřela."

"Všechno to byla hrozná hloupost," řekl Prasamaccos. Natáhl ke Zjevenovi ruku a ten ji vděčně přijal.

"Takže ke mně nechováš nenávisť?"

"Tu jsem nechoval nikdy k nikomu. A kdybych s tím chtěl někde začít, nebylo by to u tebe, Culaine. Byl jsem tam té noci, když se Uther s Laithou poprvé milovali. Bylo to v zemi Pinrae. Později jsem viděl prince, jaký tehdy byl, a on mi vyprávěl, že během jejich milování - když byly jejich city vybičované - Laitha zašeptala tvé jméno. Nikdy na to nezapomněl... šířalo ho to jako rakovina. Nebyl to špatný člověk, víš, a snažil se jí odpustit. Potíž byla v tom, že dokud nedokážeš zapomenout, nedokážeš ani odpustit. Je mi líto, že královna zemřela."

"Oba jste mi za ta léta velmi chyběli," prohlásil Zjeven. "A Victorinus. Kde je?"

"Uther ho poslal do Galie, aby s Wotanem projednal smlouvy," vysvětloval Gwalchmai. "Už měsíc jsme o něm nic neslyšeli."

Zjeven neřikal nic a Prasamaccos si přitáhl židli a přisedl si k lůžku. "Kdy přijdou?" zeptal se.

"Myslím, že dneska v noci. Možná zítra."

"Jak by se dozvěděli, že tělo zůstalo naživu?"

"Pokusil jsem se dosáhnout na Utherovu duši. Byl tam Wotan a jedna z těch bestií na mě zaútočila. Wotan bude vědět, že jsem sledoval nitku Utherova života, a oni ji budou sledovat zpátky."

"Můžeme je zastavit?" zeptal se Brigant tiše.

"Můžeme to zkusit. Povezte mi všechno o tom, jak krále našli."

"Ležel na nádvoří," vykládal Gwalchmai. "Vedle něj ležela obluda jako z noční můry, rozpáraná a mrtvá, a hnila tak rychle, že bys tomu nikdy nevěřil. Do večera zůstaly jenom kosti a smrad."

"To je všechno, co tam bylo? Jenom mrtvá bestie a král?"

"Ano... ne... U jeho těla ležel gladius, který patřil jednomu ze strážných."

"Gladius? To ho tam ten strážný upustil?"

"To nevím. Zjistím to."

"Udělej to, Gwale."

"Jak to může být důležité?"

"Jestli ho použil král, tak mi věř, že je to nesmírně důležité."

Jakmile Gwalchmai odešel, Prasamaccos se Zjevenem došli na ochoz táhnoucí se kolem celé severní věže a zahleděli se na kopce kolem Eboraka.

"Krajina je tu tak zelená a krásná," poznamenal Zjeven. "Rád bych věděl, jestli někdy poznala taky chvíli bez válek."

"Ne od chvíle, kdy se tu usadili lidé," opáčil Prasamaccos a odmlčel se, aby mohl položit chromou nohu na předprseň. Vál mrazivý vítr a Brigant si k útlému tělu těsněji přitáhl zelený plášť. "Myslel jsem, že nesmrtelní nestárnou," podotkl.

Zjeven pokrčil rameny. "Všechno má nějaká období. Jak se má Helga?"

"Zemřela. Moc mi chybí."

"Měli jste děti?"

"Měli jsme chlapce a holčičku. Chlapec zemřel na červený mor, když mu byly tři, ale holčička přežila. Je to moc hezké děvče. Teď je samodruhá, doufá, že se jí narodí chlapeček."

"Jsi šťastný, Prasamaccu?"

"Jsem přece živý... a slunce svítí. Nestěžuju si, Culaine. A ty?"

"Myslím, že jsem spokojený. Pověz mi, máš nějaké zprávy o Maedhlynovi?"

"Ne. Před pár lety se s Utherem rozešli. Nevím, kdo komu přitom ukřivdil, ale začalo to, když Maedhlyn prohlásil, že jeho kouzla nedokážou zjistit, kam jsi skryl Laithu. Uther si myslel, že mu jeho věrnost k tobě brání, aby mu pomohl,"

"To nebránila," řekl Zjeven. "Použil jsem svůj kámen, abych nás zaštitil."

Prsamaccos se usmál. "To s tím psem mě mrzí. Přál bych si, aby vás nebyl nikdy objevil. Ale Uther byl mým králem a

mým přítelem. Nemohl jsem ho zradit."

"Já za to k tobě zášť nechovám, příteli. Jen bych si přál, abyste byli hledali trochu lépe poté, co jsme skočili z toho útesu."

"Pročpak to?"

"V té jeskyni čekal Utherův syn. Laitha tam porodila děcko a ono přežilo."

Starému Brigantovi z obličeje zmizela barva. "Syn? Jsi si jistý, že byl Utherův?"

"Bez nejmenších pochybností. Vychovali ho Sasové - našli ho u té feny a jejich štěňat a nazvali ho Daemonsson. Jakmile ho jednou uvidíš, nebudeš pochybovat. Je jako Utherův věrný obraz."

"Měli bychom ho dopravit sem. Měl by se stát novým králem."

"Ne," vyjel Zjeven ostře. "Ještě není připravený. Neříkej o tom Gwalovi ani nikomu jinému. Až nastane vhodná chvíle, Uther ho sám uzná."

"Pokud zůstane naživu," zašeptal Prasamaccos.

"Jsme tady, abychom zajistili, že zůstane."

"Dva postarší válečníci a nesmrtelný toužící po smrti? To není zrovna ten nejhroživější oddíl, jaký je možné získat z té země Mlh!"

Gwalchmai se vrátil ve chvíli, když slunce zapadalo, a Zjeven s Prasamaccem se k němu připojili v královských komnatách.

"Takže?" ptal se hned Zjeven.

Bělovlasý Kantia pokrčil rameny. "Strážný říkal, že když padla ta mlha, měl meč v pochvě, ale když se probudil, ležel vedle krále. Co z toho?"

Zjeven se usmál. "To znamená, že Uther tu bestii zabil strážcovým gladiem. Co vám to říká?"

Gwalchmaiovi zaplálo v očích. "Že u sebe neměl svůj meč."

"Právě. Věděl, že si přicházejí pro něj, a tak jej skryl tak, aby jej nikdo nemohl najít. Proto ho zajali živého... aby ho mohli mučit."

"Copak je možné mučit duši?" zeptal se udiveně Prasamaccos.

"Lépe než tělo," odpověděl Zjeven. "Mysli na bolest, kterou jsi cítil nad smrtí někoho blízkého - copak není větší než jakákoliv tělesná rána?"

"Co můžeme dělat, Culaine?" zašeptal Gwalchmai s pohledem upřeným na nehybné tělo krále, kterému po čtvrt století sloužil.

"Nejdřív musíme chránit tělo, pak najít meč moci."

"Může být kdekoliv," namítl Prasamaccos.

"Je to horší," připustil Zjeven, "může být čímkoliv."

"Teď ti neroziuním," ozval se Kantia. "Je to přece jenom meč."

"Je vyrobený ze stříbrného Sipstrassi, což je nejmocnější zdroj síly, známý ve starém světě. S jeho pomocí jsme vybudovali brány, vyrobili jsme s ním stojící kameny, v dávných dobách jsme s ním vytvořili silnice, které vaši lidé používají doposud. S ním jsme opustili prastaré stezky, obsáhli jsme mnoho království a spojili množství kouzelných míst na zemi. Jestli si to Uther přál, meč se mohl změnit v kamínek, ve strom, v kópí nebo třeba květinu."

"Tak co budeme hledat?" zeptal se Prasamaccos. "Přece nemůžeme vyslat Utherovy rytíře hledat po celé zemi nějakou květinu?"

"Ať je kde je, kouzlo meče bude vidět. Řekněme, že je z něj květinu. V té oblasti pak porostou rostliny jako nikdy předtím, obilí uzraje dříve a zmizí nemoci. Rytíři musí hledat taková znamení."

"Jestli je v Británii," dodal Gwalchmai.

"Kdyby jej bylo snadné najít, sebral by jej Wotan," vyštěkl Zjeven. "Ale myslíte na tohle. Když byl Uther v nebezpečí, měl jenom chvíli na to, aby meč schoval. Vy dva přece krále dobře znáte, kam myslíte, že by jej poslal?"

Prasamaccos pokrčil rameny. "Nejspíš do Kaledon, kde se poprvé setkal s tebou a s Laithou. Nebo na Pinrae, kde porazil vojsko Goroien. Nebo do Camuloduna."

"Všechna ta místa Wotan prohledá, protože králův životní příběh je dobře znám. Uther by mu to přece tolik neusnadnil," namítl Zjeven. "Dobrý Kriste!"

"Co je?" chtěl vědět Gwalchmai.

"V Kaledonských horách jsou dva lidé, které Wotan nesmí za žádnou cenu najít. A já k nim nedosáhnu. Nemůžu odsud odejít." Zjeven vstal. V obličeji byl popelavý a v očích měl výraz štvance. Prasamaccos mu jemně položil ruku na rameno.

"Ten chlapec, o kterém jsi mluvil?" Zjeven kývl, "Ale teď se musíš rozhodnout mezi..." Prasamaccos nedořekl. Věděl, jaký boj zuří ve Zjevenově duši. Má zachránit otce, nebo syna? Nebo, jak by to viděl Culain, zradit jednoho, aby zachránil druhého?

Za nimi Gwalchmai zapaloval lucerny a pak vytáhl jeden z mečů, který začal obtahovat starým brouskem. Zjeven zvedl hůl a zavřel oči. Hnědý vlněný hábit zmizel a místo něj se objevila černostříbrná zbroj Culaina lach Feragh. Šedá bradka zmizela a vlasy na skráních mu ztmavly. Hůl se změnila ve stříbro a Culain jí uprostřed pootočil a vytáhl z ní dva krátké meče z lesknoucího se stříbra.

"Takže ses rozhodl?" zašeptal Prasamaccos.

"Rozhodl, kéž mi Bůh odpustí," prohlásil Lancea lord.

Jaro v Kaledonských horách bylo překrásné. Hory hýřily barvami, až oči přecházely, vzduté bystřiny se třpytily ve slunci a lesy zněly ptačím zpěvem. Cormac nikdy nebyl šťastnější. Olaf s Rhiannon našli a opravili starý srub výš v

horách a nechali Anduine s Cormakem samotě potřebné pro mladé milence. Ráno se Olaf většinou připojoval ke Cormakovi při běhání a učil ho jemnějším způsobům šermu. Ale jakmile se slunce překulilo přes nadhlavník, Olaf se vracel zpátky do svého srubu. Rhiannon Cormac vídával zřídka, ale dost na to, aby poznal, že je nešťastná.

Ona otcovým obavám z Wotana nevěřila a byla přesvědčena, že jí zabránil, aby se stala gótskou královnou. Teď se držela v horách, toulala se po kopcích a hledala vlastní vnitřní klid.

Na Rhiannon však Cormac myslíval málokdy. Byl naživu, obklopen krásou, a byl zamilovaný.

"Jsi šťastný?" zeptala se ho Anduine, když spolu v odpoledním slunci seděli nazí u jezírka.

"Jak bych mohl nebýt?" opáčil Cormac, pohládl ji po tváři a naklonil se blíž, aby ji mohl zlehýnka políbit na rty. Anduine ho objala kolem krku a přitáhla si ho k sobě, až cítil na hrudi její ňadra. Cormac jí rukou přešel po boku a znovu užasl nad sametovou hebkostí její pleti. Pak se od ní odtáhl.

"Co se děje?" zeptala se hned Anduine.

"Nic," odpověděl Cormac a zahihňal se. "Jenom jsem se na tebe chtěl podívat."

"Pověz mi, co vidíš?"

"Co ti mám vykládat, má paní?"

"Můžeš mi nemilosrdně lichotit. Pověď, jak jsem krásná - ta nejkrásnější žena, jaká kdy žila."

"Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Bude to stačit?"

"A miluješ mě jenom kvůli mé kráse, mladý pane? Nebo proto, že jsem princezna?"

"Já jsem synem krále," podotkl Cormac. "To proto mě miluješ?"

"Ne," špitla Anduine. "Miluji tě kvůli tomu, jaký jsi muž."

Znovu se pomilovali, tentokrát pomalu a bez vášně. Když se od sebe oddělili, Cormac ji zlehka políbil na čelo. Všiml si slz v jejích očích a přitáhl si ji k sobě.

"Co se stalo?"

Anduine zavrtěla hlavou a odvrátila se od něj.

"Pověz mi to... prosím."

"Pokaždé, když jsme takhle spolu, se bojím, že je to naposledy. A jednou taky bude."

"Ne!" vyhrkl Cormac. "Vždycky budeme spolu. Nic nás nerozdělí."

"Vždycky?"

"Dokud hvězdy nespádnou z oblohy," ujišťoval ji rychle Cormac.

"Jenom do té doby?"

"Jenom do té doby, paní. Pak budu možná potřebovat nějakou mladší!"

Anduine se usmála, posadila se a natáhla se pro šaty. Cormac jí je podal a pak sesbíral své oblečení a meč, který od onoho útoku nosil.

"Dej mi své oči, Cormaku," požádala dívka.

Mládenec se k ní naklonil a nechal ji, aby se rukou dotkla jeho zavřených víček. Sestoupila na něj temnota, ale tentokrát se nevyděsil.

"Poběžím domů," křikla Anduine a on slyšel její kroky. Zazubil se a udělal šest kroků ke kulatému balvanu. Sáhl na něj, hledaje prohlubeň mířící k jihu. Srovnal se podle jamky a rozběhl se počítaje kroky. Při třiceti zpomalil a opatrně postupoval k bleskem ураženému borovici, jejíž horní větev mířila rovnou na mýtinu ke srubu.

Když dorazil na mýtinu, zaslechl Anduine vykřiknout. Byl to zvuk, který ho zasáhl do srdce a naphúl ho příšerným strachem.

"Anduine!" zařval a jeho úzkost se odrazila od hor. Klopýtal naslepo dál, s mečem v ruce, a ani si nevšiml, že uhnul ze stezky, dokud neklouzl o vyčnívající kořen. Jak nemotorně padal, meč mu vyklouzl z ruky a on, hledaje jílec, nahnátl jen trávu.

Snažil se uklidnit a soustředit se na zvuky kolem sebe, přičemž pořád hmatal okolo. Nakonec zbraň našel a vstal. Svah měl po levici, takže se pomalu obrátil doprava a scházel z kopce dolů, levou ruku napřaženou před sebou. Země se vyrovnala a on ucítil kouř ze dřeva, který stoupal z komínu srubu.

"Anduine!"

Cosí se pohnulo po jeho levici, bylo to pomalé a těžké. "Kdo je tam!"

Odpověď se neozvala, ale zvuk zesílil a kroky se blížily k němu. Cormac počkal až do poslední chvíle a pak prudce švihl mečem před sebe. Čepel narazila do útočnicka a pak se uvolnila. Potom ke Cormakovi dolehly další zvuky - hněvivé hlasy, šoupání nohou. Mládenec sevřel meč oběma rukama a držel ho pozvednutý před sebou.

Náhle se cosí pohnulo po jeho levici - a ošklivě ho rozbolel bok. Cormac se zkroutil a švihl mečem, tentokrát však minul.

U stěny srubu nabyla Anduine vědomí a zjistila, že ji pevně tiskne jakýsi vousáč. Když otevřela oči a pořádně se rozhlédla, spatřila Cormaka, slepého a osamoceného v kruhu ozbrojených mužů.

"Ne!" zaječela, zavřela oči a vrátila mu jeho dar.

Cormakovi se vrátil zrak ve chvíli, kdy se druhý útočník tiše pohnul směrem k němu. Viking se přitom zubil. Cormac odrazil jeho výpad a vlastní čepel mu prohnal hrdlem. Ostatních sedm bojovníků zaútočilo najednou a Cormac neměl nejmenší naději, ale jak padal, sekal a bodal do změní nepřátel. Kdosi ho bodl mečem do zad a další mu otevřel dlouhou ránu na prsou.

Anduine zaječela a položila ruku svému vězniteli na hrud'. Vikingovi vzplála halena a plameny mu šlehalý až k obličejům. Muž zařval bolestí a pustil ji. Snažil se utlouci plameny ve vousech a zatím mu chytily i vlasy.

Anduine upadla, pak vstala a rozběhla se ke skupince mužů kolem Cormaka. Z rukou jí šlehalý bílé plameny. S pozvednutým mečem se k ní vydal jeden z vikingských válečníků, ale jí z rukou vyšlehl oheň a zcela ho obklopil. Druhý

válečník hodil nožem a zasáhl ji do prsou. Anduine se zapotácěla, ale pořád šla dál ve snaze dostat se ke Cormakovi. Zezadu se k ní blížil další válečník, vrazil jí do zad meč, který jí vyšel z hrudi. Anduine se z úst vyřinula krev a ona klesla na zem.

Cormac se k ní snažil doplazit, ale do zad se mu zabodl další meč a on se ponořil do temnoty.

Na kopci nad nimi Olaf Kladiivo zařval vzteky. Vikingové se otočili a válečník se s meči v rukou vřítel na mýtinu.

"Vidím tě, Maggrine," křičel Olaf.

"Vidím tě, zrádče," zasyčel tmavovlasý válečník.

"Nezabíjejte ho!" volala Rhiannon ode dveří srubu.

Olaf s Maggrinem se na sebe vrhli a jejich čepele se srazily, až vyletěly jiskry. Olaf se otočil na páté a vrazil druhý meč jako dýku svému soupeři do břicha. Jak Maggrin padal, čtyři přeživší Vikingové zaútočili společně. Olaf jim vyběhl vstříc a odrážel výpady a sekal v záchvatu takové zuřivosti, které válečníci nemohli čelit. Jeden po druhém padali před bojovníkem s chladnými očima a jeho hroznými čepelemi. Poslední se pokusil spasit před smrtí útekem, ale Olaf po něm hodil meč, který ho zasáhl jílcem do hlavy, a muž upadl. Než se stačil zvednout, Kladiivo už byl u něj a srazil mu hlavu.

Olaf se vrátil na mýtinu, namáhavě dýchal a zuřivost bersekra ho pozvolila opouštěla. Nakonec se obrátil k Rhiannon.

"Zrádkyně!" vybuchl. "Ze všeho, co jsi mohla spáchat, abys na mou hlavu uvrhla hanbu, bylo tohle nejhorší. Ti dva riskovali své životy, aby tě zachránili... a tys jim za to zaplatila jejich vlastními životy. Zmiz mi z očí! Běž!"

"Ty to nechápeš!" křičela dívka. "Já jsem tohle nechtěla. Jenom jsem se odtud chtěla dostat."

"Tys je sem zavolala. Tohle je tvoje práce. A teď jdi! Jestli tě ještě někdy uvidím, zabiju tě vlastníma rukama. JDI!"

Rhiannon se rozběhla k němu. "Otče, prosím!" Olaf ji velkou rukou udeřil do tváře takovou silou, až upadla.

"Já tě neznám! Jsi mrtvá," prohlásil starý válečník. Rhiannon se sesbírала na nohy a pak couvala před jeho ledovým pohledem a utekla dolů po stráni.

Olaf přistoupil nejdřív k Anduine a vytáhl jí ze zad meč.

"Nikdy se, paní, nedozvíš, jak strašně mě to mrzí. Kéž ti Bůh poskytne klid." Zavřel jí oči a přešel k místu, kde v kaluži krve ležel Cormac.

"Bojoval jsi dobře, chlapče," pravil poklekaje. Cormac zasténal. Olaf ho zvedl a odnesl ho do srubu, kde mu svlékl zakrvácené šaty a prohlédl rány. Dvě v zádech, jedna v boku a jedna v prsou. Všechny byly hluboké a každá by dokázala člověka zabít, to Olaf věděl. Ale všechny dohromady? Cormac neměl naději.

Věda, že je to k ničemu, Olaf přesto vzal jehlu a nit a rány sešil. Když byly uzavřené, zakryl Cormaka pokrývkou a zapálil oheň. Pak ještě zapálil svíčky. V místnosti bylo teplo a Olaf se vrátil k lůžku. Cormac měl nepravidelný a slabý tep a špatnou barvu - šedivě tváře a purpurové kruhy pod očima.

"Ztratil jsi moc krve, Cormaku," zašeptal Olaf. "Srdce ti pracuje jen tak tak... a já nemůžu udělat vůbec nic! Bojuj, človče. Každý den budeš o něco silnější." Cormakovi klesla hlava na bok a on začal chrčít. Olaf ten zvuk už slyšel, "Neumírej, ty čubčí synu!"

Cormac přestal dýchat, ale Olaf mu silou stlačil hrudník. "Zatraceně, dýchej!" Něco Olafa spálilo na dlani a on zvedl ruku. Kámen na řetízku kolem Cormakova krku zazářil jako leštěné zlato a zraněný se rozřeseně nadechl.

"Díky všem bohům, kteří kdy byli," řekl Olaf. Znovu položil ruku na kámen a zadíval se na ránu v Cormakově hrudi. "Dokážeš to zhojit?" zeptal se. Nic se nestalo. "No, aspoň ho udržuj naživu," zašeptal.

Pak vstal a ze zadní části srubu vynesl lopatu. Země bude pořád ještě tvrdá, ale Olaf Anduine Životodárkyni, raetijské princezně, dlužil alespoň tohle.

10.Kapitola

JAK NOC POKRAČOVALA, GWALCHMAI SPAL lehkým spánkem v křesle u postele a hlavu měl opřenou o stěnu. Prasmaccos s Culainem seděli mlčky. Brigant vzpomínal na své první setkání s Lancea lordem, vysoko v Kaledonských horách, když upíři v tmavých pláštích dychtili po jejich krvi a mladičký princ unikl bránou do kraje Pinrae. Chlapec, Thuro - jak se tehdy jmenoval - se stal mužem Utherem v zuřivé válce proti černokněžně. S Laithou se tam vzali a ona mu přinesla darem meč. Dva mladí lidé na vrcholu svých mladých sil, věřící, že smrt je čeká až na opačném konci věčnosti. Ted', po pouhých šestadvaceti jarech, tu Krvavý král leží nehybný, Gian Avur - překrásná Laitha - je pryč a království, které Uther zachránil, stojí tváří v tvář strašlivému nepříteli. Prasmaccovi táhla hlavou slova druidů.

"Totiž takové jsou činy člověka, že jsou zapsány ve vzduchu v mlze a mizí ve větrech dějin."

Culain byl ztracen v myšlenkách na přítomnost. Proč krále nezabili, jakmile získali jeho duši? Přes všechno své zlo byl Moloch nesmírně chytrý člověk. Zpráva o Utherově smrti království zdemoralizuje, čímž zajistí vpádu větší naději na úspěch. Moloch probíral každý problém ze všech možných stran.

Wotanovi čarodějní kněží přišli zabít krále a sebrat meč. Jenže meč byl pryč. Proto vzali Utherovu duši. Možná si mysleli - a nikoliv neoprávněně - že tělo zemře.

Culain tento problém zahnal z mysli. Ať k tomu měl Wotan jakýkoliv důvod, byla to chyba a Lancea lord se modlil, aby za to zaplatil. I když to nevěděl, za tuto chybu již drazé zaplatil kněz, který ji udělal, protože jeho tělo nyní viselo z raetijských hradeb - stažené z kůže - a na jeho očích se krmily vrány.

Uprostřed pokoje se objevila zářící koule bílého ohně a Prasmaccos nasadil šíp na tětívu. Culain napráhl meč přes lůžko a dotkl se špičkou Gwalchmaiova ramene. Spáček se okamžitě probudil. Culain sebral zlatý kámen a dotkl se jím obou Gwalchmaiových čepelí a pak přešel k Prasmaccovi, vysypal obsah jeho toulce a přejel kamenem po všech dvaceti šípových hlavicích. Zářící koule se zhroutila do sebe a po místnosti se převalila šedá mlha. Culain počkal, zvedl

kámen a pronesl jediné slovo moci. Z válečníka začalo vyzařovat zlatavé světlo, které obklopilo i oba jeho druhy i tělo krále. Mlha naplnila komnatu... a zmizela. Na protější stěně se objevil tmavý stín, prohloubil se a rozšířil, až z něj bylo ústí jeskyně. Z otvoru zavál studený vítr a plameny luceren se zavlnily. Otevřenými okny dovnitř proudilo měsíční světlo a v té stříbrné záři Gwalchmai uviděl, jak se z jeskyně vynořuje pekelná bestie. Pokrytá šupinami a s rohy a dlouhými zakřivenými špičáky se obluda hrnula do místnosti. Jakmile se však dotkla kouzelných čar, které tu vytvořil Culain, její šedavé tělo sežehl blesk a obalily je plameny. Bestie skočila zpátky do jeskyně a syčela bolestí.

Do komnaty se vřítli tři muži. První padl se šípem v krku. Culain s Gwalchmaiem se rozběhli dopředu a ve chvílce ležela těla i ostatních vrahů nehybně na podlaze.

Oba válečníci čekali s pozdvíženými meči, ale jícen jeskyně se srazil, až z něj byl jenom stín, a i ten se ztrácel z dohledu.

Gwalchmai strčil špičkou nohy do jednoho z padlých vrahů a převrátil ho na záda. Svaly v obličejí se již rozložily a ležela tu jenom hničící mrtvola. Starý kantijský válečník se při tom pohledu stáhl. "Bojovali jsme s mrtvolami!" zašeptal.

"To je Wotanův způsob, jak si získat věrnost. Jeho nejdůležitější bojovníků se smrt nedotkne... aspoň tak to oni chápou."

"No, my je porazili," prohlásil Gwalchmai.

"Oni se vrátí a myje nedokážeme zadržet. Musíme odnést krále do bezpečí."

"A kde bude v bezpečí před Wotanovými kouzly?" chtěl vědět Prasamaccos.

"Na Křišťálovém ostrově," odpověděl Culain.

"Nedokážeme přenést královo tělo přes půl říše," namítal Gwalchmai. "A i kdybychom to dokázali, na svatém místě by ho nepřijali - nebudou chtít mít nic do činění s těmi, kdo prolévají krev."

"Přijmou ho," odvětil Culain tiše. "Částečně je to i jejich poslání."

"Tys tam už někdy byl?"

Culain se usmál. "To já zasadil prut, z něhož vyrostl strom. Ale to je jiný příběh na jinou dobu. Nikde na zemi není pozemská magie silnější, ani symboly nejasnější. Na Křišťálový ostrov nemůže dovést své demony ani Wotan. A pokud se tam vydá sám, bude tam pouhým člověkem, zbavený všech kouzel. Toho by se neodvážil."

Gwalchmai vstal a podíval se na zdánlivě neživé Utherovo tělo. "Ten problém je stejně nepodstatný. Nedokážeme ho tam dopravit přes celou zemi."

"Já můžu, protože já se vydám po Prastarých stezkách, lungmei, cestách duchů."

"A co Prasamaccos a já?"

"Vy jste už králi službu prokázali a přímo pro něj nic dalšího udělat nemůžete. Avšak brzy na vás zaútočí Wotanovo vojsko. Já vám nemám co navrhnout, co máte dělat, ale radil bych vám, abyste pod Utherův praporec sehnali tolik mužů, kolik jen dokážete. Řekněte jim, že král žije a vrátí se, aby je vedl v den Ragnaroku."

"A co je to za den?" zeptal se Prasamaccos.

"Den největšího zoufalství," zašeptal Culain. Vstal a přešel k západní stěně. Tady s kamenem v ruce poklekl a pak už oba muži slyšeli jenom šepot hluboké řeky, vlny narážející na neviditelné pobřeží. Stěna se zavlnila a otevřela se.

"Honem!" pobízel je Culain a Gwalchmai s Prasamaccem zvedli těžké tělo Krvavého krále a přenesli ho k novému vchodu. Objevíly se schody vedoucí dolů do jeskyně k hluboké tmavé řece. Ke kamennému molu byl připoután člun a oba Britové do něj krále jemně složili. Culain odvázel lano a vstoupil na zád.

Jak člun odploval, Culain se obrátil. "Vraťte se na věž, jak nejrychleji to půjde. Jestli se brána zavře, do hodiny budete mrtví."

Oba muži se vydali do schodů, jak nejrychleji kulhající Prasamaccos dokázal. Za sebou slyšeli tajuplné mumlaní a škrábání drápů o kámen. Když už se blížili k bráně, Gwalchmai viděl, že se chvěje. Popadl Prasamacca a mrštil s ním dopředu. Pak se vrhl za ním a na koberci v Utherově komnatě se překulil na kolena.

Za nimi teď zase byla pouze kamenná stěna zalitá nazlátlým světlem slunce vycházejícího nad vrcholky stromů na východě, které sem dopadalo otevřeným oknem.

Victorinus s dvanácti muži ze svého oddílu jel první tři dny sice ostražitě, nicméně bez nějakých příhod. Čtvrtého dne však, když dorazili k hustému lesu, skrze nějž vedla jen úzká stezka, Victorinus přitáhl koni otěže.

Jeho druhý pobočník Marcus Basicus - mladý muž z urozené římsko-britské rodiny — se zařadil vedle něj.

"Něco se děje, pane?"

Slunce jasně zářilo a stezka pod převislými větvemi mohutných stromů byla zastíněná. Victorinus se zhluboka nadechl a byl si vědom toho, že má strach. Náhle se usmál.

"Žil jsi rád, Marku?"

"Ano, pane."

"Žil jsi plným životem?"

"Myslím, že ano, pane. Proč se ptáš?"

"Myslím, že na nás číhá smrt, skrývá se mezi těmito stromy. Tady žádnou slávu nezískáme - nemáme ani naději na vítězství. Čeká nás jenom bolest, temnota a konec radosti."

Mladý muž se zatvářil vážně a přimhouřil šedé oči. "A co bychom měli dělat, pane?"

"Ty a ostatní se musíte rozhodnout, ale já musím vjet do toho lesa. Promluv s muži, vysvětli jim, že nás zradili. Pověz jim, že každý, kdo chce uprchnout, ať tak s klidným svědomím a bez hanby učiní. Není na tom nic zbabělého."

"Tak proč musíš jet dál, pane?"

"Protože Wotan se bude dívat, a já chci, aby věděl, že se jeho proradnosti nebojím - že to vítám. Chci, aby pochopil přirozenou podstatu svého nepřítele. Dobyl Belgii, Raetii a Galii a Římané před ním klečí na kolenou. S Británií to

nebude stejné jako s ostatními."

Marcus zajel zpátky k čekajícím mužům a nechal generála hledět na vchod do vlastního hrobu. Victorinus pozvedl kulatý jezdecký štít, jež měl zavěšen za sedlem, a připjal si ho na levé předloktí. Potom otočil oštěp svého válečného koně kolem sedlové hrušky, tasil šavli a bez ohlednutí pobídl zvíře do kroku. Za jeho zády si dvanáct vojáků připjalo štíty, tasilo šavle a vyjelo za ním.

Na mýtině těsně za hranicí stromů dvě stovky Gótů tasily zbraně a čekaly.

"Tvrdíte, že král žije," pravil Geminus Cato, odstrčil mapy přes stůl a vstal, aby si nalil víno zředěné vodou. "Ale snad mi odpustíš můj cynismus."

Gwalchmai pokrčil rameny a odvrátil se od okna. "Můžu ti na to dát pouze svoje slovo, generále. Ale to zatím vždycky stálo za zvážení."

Cato se usmál a uhladil si nakrátko přistřiženou černou bradku, která se leskla jako naolejovaná kůže. "Dovol mi zopakovat fakta, která jsou známa. Vysoký muž oděný v rouše křesťana přepadl dva strážné a bez překážek se dostal až do Královské věže. Tento muž je, podle tebe, slavný Lancelot. Prohlásil, že tělo žije, a použil kouzlo, aby ho dostal z věže."

"To je v podstatě pravda," připustil Gwalchmai.

"Není to snad také králův zapřísáhlý nepřítel? Velký zrádce?"

"Je."

"Tak proč jste mu věřili?"

Gwalchmai se podíval na Prasmacca, který mlčky seděl u stolu. Chromý Brigant si odkašlal.

"S veškerou úctou, generále, ty jsi Lancea lorda nikdy nepoznal. Zapomeň na chvíli na všechny ty nekonečné příběhy o jeho zradě. Co vlastně provedl? Vyspal se se ženou. Kdo z nás to neudělal? Sám zachránil krále, když zrádci zabili Utherova otce. Sám se vydal do hradu černokněžny a zabil pána nemrtvých. On je víc než jen válečník z pověstí. A jeho slovu v tomto případě naprosto důvěřuju."

Cato zavrtěl hlavou. "Jenže ty taky věříš tomu, že ten člověk je tisíce let starý, polobůh, a že jeho království leží pod velkým mořem na západě."

Prasmaccos spolkl hněvivou odpověď. Geminus Cato byl velice schopný generál. Byl to zkušený a lstivý voják, jehož si jeho muži vážili, i když ho nemilovali, a — s výjimkou Victorina - to byl jediný člověk, který by dokázal vést vojsko proti Gótům. Byl však také z čisté římské krve a pro keltské způsoby měl pramálo pochopení, stejně jako pro kouzelnou tradici, která vlastně tvořila základ keltské kultury. Prasmaccos svá další slova již zvažoval s převelikou péčí.

"Generále, odložme na chvíli život Culaina lach Feragh stranou. Wotan se pokusil - pravděpodobně úspěšně - krále zavraždit. Další věc, co udělá, bude vpád do Británie, a až to udělá, rozhodně mu nebudou chybět spojenci - zvláště jakmile se rozšíří zpráva, že proti němu nebude stát Uther. Culain nám poskytne čas plánovat. Jestli rozšíříme zprávu, že král je naživu - a vrátí se - budou mít Sasové, Jutové a Anglové o čem přemýšlet. Už se doslechli o Wotanově moci, ale znají nebezpečí, které vyplývá z odporu Krvavému králi."

Cato upíral tmavé oči na Prasmacca a delší chvíli mlčel. Pak se vrátil do křesla.

"Nuže dobrá, koňský mistr. Z taktického hlediska chápu, že je lepší, bude-li Uther naživu. Dohlédnu na to, aby se ten příběh rozesl. Ale na hledání meče žádné rytíře obětovat nemohu. Každý důstojník musí pátrat po kraji po dobrovolnících a musíme sehnat všechny členy domobrany." Přitáhl si k sobě mapy a ukázal na největší z nich, přehled země, jak ji před sto lety nechal zpracovat Ptolemaios. "Oba jste hodně cestovali. Není těžké uhodnout, kde se Wotan na jihu vylodí, ale on má několik vojsk. Kdybych byl na jeho místě, chtěl bych provést útok na dvou místech, možná dokonce na třech. A my nemáme tolik mužů, aby to stačilo na pokrytí celé země. Takže kde zaútočí?"

Gwalchmai se podíval na mapu země zvané Albion. "Mořští vlci vždycky dávali přednost pobřeží tady," ukázal prstem na Humber, "u Petvarie. Jestli se toho bude Wotan držet, dostane se pod Eboracum a odřízne nás od našich oddílů na jihu."

Cato kývl. "A jestli Briganté a Trinovanté povstanou na jeho podporu, celá Británie bude rozdělena na tři válečné zóny. Od Hadriánova valu k Eboraku, od Eboraka k Petvarii - dokonce snad i k Durobrivae, pokud připlují zálivem Wash - a odsud k Anderitě či Dubridě."

Já dokážu sehnat přinejlepším dalších deset tisíc vojáků, takže budeme mít vojsko o síle pětadvaceti tisíc mužů. Povídá se, že Wotan dokáže zvednout pětkrát tolik mužů, a to nepočítáme saské rebely či Briganty na severu. Co bych dal za to, kdyby se Victorinus vrátil se spolehlivými zprávami!" Vzhlédl od mapy. "Gwalchmai, chci, abys zajel za Gaiem Geminem do Dubridy..."

"To nemůžu, generále," přerušil ho Gwalchmai.

"Proč?"

"Musím hledat meč,"

"Teď není čas na honění stínů a pátrání po snech."

"Možná," připustil starý kantijský válečník, "ale musím to udělat."

Cato se zaklonil a založil si opálené paže na koženém náprsníku. "A kde ho budeš hledat?"

"V Camulodunu. Když byl král ještě malý, miloval kopce a lesy kolem města. Jsou tam zvláštní místa, kam utíkal a schovával se tam před svým otcem. Já hodně těch míst znám."

"A ty?" obrátil se Cato na Briganta.

Prasmaccos se usmál, "Já pojedu do Kaledonských hor. Tam se setkal se svou láskou."

Cato se uchechtl a zavrtěl hlavou. "Vy Keltové jste mi byli vždycky záhadou, ale naučil jsem se nikdy nehádat s

britskými snilký. Přeji vám na vaší výpravě štěstí. Co uděláte, až ho najdete?"

Gwalchmai pokrčil rameny a podíval se na Prasamacca. Brigant upíral světlé oči na Římana. "Zaneseme ho na Křišťálový ostrov, kde leží král."

"A pak?"

"Pak nevím, generále."

Cato chvíli mlčel, ztracen v myšlenkách. "Když jsem byl ještě mladý," poznamenal nakonec, "byli jsme posádkou v Aquae Sulis, a já často jezdival krajinou kolem ostrova. Nesměli jsme tam vstoupit, byl to králův rozkaz, ale jednou - protože to bylo zakázané - jsme se třemi důstojníky na člunu přepřeli jezero a přistáli u nejvyššího kopce. Bylo to dobrodružství, víte, a my byli mladí. Zapálili jsme si oheň, sedli si k němu a smáli se. Pak jsme usnuli. Zdá se mi tam sen, že za mnou přišel můj otec a mluvili jsme o spoustě věcí. On většinou mluvil o lítosti, protože po matčině smrti jsme si nikdy nebyli příliš blízcí. Byl to krásný sen a my se objali. On mi popřál štěstí a mluvil o své pýše. Ráno jsem se probudil zcela čerstvý a odpočatý. Všude byla mlha a my se vrátili k místu, kde jsme měli připoutané koně, a odjeli zpátky do Aquae Sulis. Okamžitě jsme se dostali do potíží, protože jsme se vrátili bez svých mečů. Nikdo z nás si nevzpomínal, že by zbraň odkládal, a ani jsme si nevšimli, že jedeme bez nich."

"Ostrov je začarované místo," zašeptal Prasamaccos. "A kdy tvůj otec zemřel?"

"Myslím, že na to znáš odpověď sám, Prasamaccu. Mám syna a nejsme si právě blízcí," Cato se usmál. "Možná se jednoho dne přepraví na ten ostrov."

Prasamaccos se poklonil a oba Britové odešli.

"Tohle sami nezvládneme," řekl Gwalchmai, když se vynořili do slunečního světla. "Musíme prohledat tak velký kus země,"

"Já vím, příteli, ale Cato má pravdu. Proti Wotanově síle bude potřebovat všechny mladé muže, takže zbývají jenom stařešinové, jako jsme my dva."

Prasamaccos se zarazil. "Myslím, že právě to je odpověď, Gwale. Stařešinové. Vzpomínáš si na ten den, kdy Uther rozdělil oblohu a vypochoďoval z mlhy s devátou legií?"

"Jistě. Kdo by na to mohl zapomenout?"

"Legátem Ztracené legie byl Severinus Albinus. Teď má vilu u Calcarie - ani ne půl dne jízdy odsud."

"Tomu je víc než šedesát!" protestoval Kantia.

"A kolik je tobě?" odsekl Prasamaccos.

"Nemusíš mi to hned připomínat," zavrčel Gwalchmai. "Ale je to bohatý Říman, nejspíš tlustý a spokojený."

"O tom pochybuju. Navíc bude vědět, kde bychom mohli najít další, kteří ještě z deváté legie zůstali naživu. Devátá byla Utherova legie, byli s ním svázáni pouty silnějšími, než jsou pouta pokrevní. On je vyvedl z Údolí smrti,"

"Před víc než čtvrt stoletím. Většina z nich už bude mrtvá."

"Někteří ale ještě nezemřeli. Možná jich bude deset, možná sto. Musíme je najít."

Severinus Albinus pořád vypadal každým coulem jako římský generál, jímž byl až do doby před pěti lety. Zdá měl rovná jako pravítko a tmavé oči bystré jako orel. Pro něj bylo posledních pětadvacet let jako sen, protože byl na celá staletí se všemi muži deváté legie lapen v pekle Prázdnoty, než je mladý princ Uther Pendragon zachránil a přivedl domů do světa, který se zbláznil. Moc Říma - když Severinus vedl své muže do mlhy, byla právě na výši - teď byla pouhým stínem, a tam, kde kdysi legie, díky jejichž železné disciplíně byla porážka nemyslitelnou, prosazovaly římské právo, nyní vládli barbari. Severinus byl svou ctí zavázán sloužit Utherovi a sloužil mu dobře, když bojoval ve válkách za ženu, na níž mu zloha nezáleželo. Teď si poklidně žil ve své vile - pročítal práce ze starých časů, které mu aspoň připomínaly včerejšek, jenž pohltil jeho ženu a děti a všechny, které znal a miloval. Člověk vytržený ze své doby, Severinus Albinus, byl téměř spokojený, když si tu tak seděl v zahradě a četl Plútarchova slova.

Přistoupil k němu jeho osobní otrok Niko, Žid z řeckých ostrovů.

"Můj pane, u brány stojí dva muži, kteří by s tebou chtěli mluvit."

"Řekni jim, ať přijdou zítra. Dneska na obchod nemám náladu."

"To nejsou kupci z města, pane, ale muži, kteří tvrdí, že jsou tvoji přátelé."

Severinus svinul pergamen a položil jej na mramorové sedátko vedle sebe. "A jmenují se nějak ti přátelé?"

"Prasamaccos a Gwalchmai."

Severinus si povzdechl. "Přived' je ke mně - a dones víno a ovoce. Zůstanou přes noc, tak připrav vhodné pokoje."

"Mám také ohřát vodu, pane, na lázeň pro hosty?"

"To nebude nutné. Naši hosté jsou Britové, a ti se myji zřídka. Najmi však dvě dívky z vesnice, aby jim zahřály postel."

"Ano, pane," odpověděl Niko, uklonil se a odešel.

Severinus vstal a uhladil si dlouhou tógu. Všechna spokojenost z něj vyprchala. Obrátil se a spatřil kulhajícího Prasamacca, jak se šourá po dlážděném chodníčku, a za ním se blížil vysoký vzpřímený kantijský válečník známý jako králův honič. Severinus se k oběma mužům vždycky choval s úctou přináležející královým družiníkům, ale doufal, že je už nikdy neuvidí. Britové ho totiž vyváděli z rovnováhy.

"Vítejte v mém domě," řekl a škrobeně se poklonil. "Poslal jsem pro víno." Ukázal na mramorové sedátko a Prasamaccos se na ně vděčně složil, zatímco Gwalchmai zůstal stát vedle s mohutnými pažemi zkříženými na prsou. "Mám za to, že jste mě přišli pozvat na pohřeb."

"Král není mrtvý," odvětil Prasamaccos. Severinovi se podařilo zakrýt šok docela dobře, protože je právě vyrušil sloužící přinášející stříbrný podnos se dvěma číši vína a džbánkem vody. Položil to na široký lenoch sedátka a tiše se vzdálil.

"Není mrtvý? V tom stavu byl tři dny."

"Ted' je na Křišťálovém ostrově a uzdravuje se," řekl Gwalchmai.

"To rád slyším. Doslechl jsem se, že se na nás chystají Gótové, a krále bude potřeba."

"My potřebujeme tvou pomoc," prohlásil Gwalchmai neomaleně. "A muže z deváté legie."

Severinus se pousmál. "Devátá legie už vlastně neexistuje. Muži si vzali svůj příděl půdy a teď jsou z nich občané - a žádnému není méně než padesát. Jak dobře víte, král devátou legii rozpustil a dovolil mužům odejít na zasloužený odpočinek. Válka je záležitost pro mladé muže, Gwalchmai."

"My je nepotřebujeme k válčení, Severine," ozval se Prsamaccos. "Meč moci je pryč - a musí být nalezen." Brigant generálovi pověděl o útoku na krále a o tom, nač Culain přišel ohledně meče. Celou dobu tu Severinus stál nehybně a tmavé oči upíral Prsamaccovi do tváře.

"Jen pár lidí," řekl Severinus, "chápe, jakou moc ten meč vlastně má. Ale já jej kdysi viděl rozříznout vzduch jako závěs, a tak nás osvobodil z Mlh, a Uther mi jednou vysvětlil, jak to, že vždycky ví, kde nepřítel zaútočí. Meč je pro Británii stejně cenný jako král. Vyhledat devátou legii bylo v pořádku, ale na pátrání po kraji není čas. Za časů mírových by ten úkol možná měl nějaký smysl, ale ve válce? Budou tu zástupy uprchlíků, nepřátelské oddíly, útrapy, bolest a smrt. Ne, namátkové hledání není odpovědí."

"Tak co je?" zeptal se Gwalchmai.

"Jenom jeden člověk ví, kam byl meč poslán. Musíme se zeptat jeho!"

"Král je blízek smrti," namítl Prsamaccos. "Nemůže mluvit."

"Nemohl, když jsi ho viděl naposledy, Prsamaccu. Ale jestli ho Culain dopravil na kouzelný ostrov, tak už je možná vzhůru."

"Co tedy navrhuješ, generále?"

"Pošlu zprávu mužům z deváté. Ale nečekám, že jich přijde mnoho. Spousta jich už zemřela a další se vrátili do Itálie v naději, že naleznou nějaké spojení se svou minulostí. A my se zítra vydáme k jihozápadu."

"Já s vámi jet nemůžu, generále," řekl Prsamaccos. "Já musím do Kaledonských hor."

Severinus kývl. "A ty, Gwalchmai?"

"Já pojedu s tebou. Tady na mě nic nečeká."

"To nečeká na nikoho z nás," odtušil Severinus. "Svět se mění. Nové říše vznikají, staré umírají. Záležitosti států jsou jako život člověka. Žádný člověk ani žádná říše nedokážou sestupu odolávat dlouho."

"Myslíš, že Gótové zvítězí?" vybuchl Gwalchmai.

"Jestli ne Gótové, tak Sasové nebo Jutové. Naléhal jsem na Uthera, aby do svých legií přijímal saské válečníky, aby jim poskytl určitou samosprávu. Ale on mě neposlouchal. Jenom v Jižním Sasku je třicet tisíc mužů schopných nosit meč. A jsou to hrdí muži. Silní muži. Tato říše Uthera dlouho nepřežije."

"Za pětadvacet let jsme neutrpěli jedinou porážku," namítl Gwalchmai.

"A co je to v porovnání s dějinami? Když jsem já byl mladý, za dnů císaře Claudia, Řím vládl světu. A kde je Řím teď?"

"Myslím, že stáří oslabilo tvoji kuráž."

"Ne, Gwalchmai, čtyři sta let v Mlhách posílilo moji moudrost. Na oba čeká hostinský pokoj. Teď jděte - promluvíme si později."

Britové odešli do vily a nechali starého generála v zahradě, kde ho posléze našel Niko. "Potřebuješ ještě něco, pane?"

"Jaké jsou zprávy od kupců?"

"Říkají, že za vodou se sbírá převeliké vojsko a že Wotan tu bude v několika týdnech."

"Co mají kupci v úmyslu?"

"Většina poschovávala majetek. Někteří pro změnu investovali do Hispánie a Afriky. Ještě víc se jich připravuje Góty přivítat. Tak to ve světě chodí."

"A ty, Nikodéme?"

"Já, pane? No, já zůstanu s tebou."

"Nesmysl! Nestrávil jsi deset let hromaděním bohatství jenom proto, abys pak zemřel jako můj otrok."

"Nevím, co tím myslíš, pane."

"Tohle není vhodná chvíle na zapírání. Riskoval jsi můj kapitál u Abriga a on na oplátku přivezl náklad hedvábí, z něhož jsem já získal slušnou sumičku. A tys dostal provizi sta stříbrňáků, kterou jsi obratně znovu investoval."

Niko pokrčil rameny. "Jak dlouho to víš?"

"Asi šest let. Já zítra odjíždím a myslím, že se už nevrátím. Jestli se do roka neukážu, tak bude vila tvoje - a všechny můj kapitál. U Cassia je zapečetěný pergamen, kde je to stvrzeno. Moje otroky propustíš na svobodu a pro tu ženu, Tristu, jsou odložené slušné peníze. Byla na mě hodná. Dohlédneš, aby to bylo vykonáno?"

"Jistě, pane, ale přirozeně doufám, že budeš žít ještě dlouho a rychle se vrátíš."

Severinus se uchechtl. "A pořád hrozně lžeš, ty bídáku! Připrav mi meč a bojovou zbroj - ne ten zdobený náprsní pancíř, ale ten starý kožený náprsník. A co se týče koní, vezmu si Cana."

"Už stárne, pane."

"Všichni stárneme, Niko. Ale on je ochotný a ničeho na světě se nebojí,"

Člun klouzal po tmavých vlnách. Culain mlčky seděl u kormidelního vesla, dokud se tunel nerozšířil v jeskyni, z jejíhož stropu visely zářící krápníky. Voda tu bublala a syčela a stěny se leskly strašidelným světlem. Culain řídil plavidlo bludištěm přírodních sloupů ven na mlhou zahalené jezero. Hvězdy jasně svítily a měsíc ozařoval vzdálenou skálu, na níž stála kulatá věž. Vzduch tu byl svěží a chladný a Lancea lord se protáhl a několikrát se zhluboka nadechl,

jak se přes něj přelil klid ostrova. Propátrával okolí hledaje kdysi známé obrysy Spících obrů, lovící šelmy, Kentaura, Holubice a Lva. Dva tisíce let v skrytu nijak neumenšilo jejich moc.

Člun mířil do stromy zastíněného zálivu k táborovému ohni, který se v dálce mihotal jako odpočívající hvězda. Jak se lodka přiblížila k suché zemi, vstalo od ohně sedm postav v kápích a v řadě se vydalo ke břehu.

"Proč jsi nás zavolał?" otázal se ženský hlas.

"Mám tu přítele, který nutně potřebuje vaši pomoc."

"Je tvůj přítel mírumilovný?"

"Je to král."

"To má být odpověď?"

"Je to člověk, který vyhlásil Křišťálový ostrov za posvátné místo a chránil jeho nedotknutelnost i jeho svobodu."

"Ostrov nepotřebuje, aby ho kdokoliv prohlašoval za posvátný, ani aby jeho svobodu chránil něčí meč."

"Tak se na něj dívejte prostě jako na takového, jaký je, muže, jemuž ukradli duši a jehož tělo je v ohrožení."

"A kam chceš, abychom ho vzali?" zeptala se ta žena.

"Do kulaté síně v kruhu velkého měsíce, kde nesídlí žádný zlý člověk, kde se ve znamení posvátné ryby spojují dva světy."

"Víš hodně o našich mystériích."

"Já vím všechno o vašich mystériích... a kromě toho ještě další věci." Ženy bez dalšího slova vykročily dopředu a bez námahy zvedly krále z člunu. Zahalené ženy se ve dvojstupu vydaly do stínu a tělo mezi nimi se skoro vznášelo. Culain je následoval. Z lesa se vynořila postava v bílém s kápí staženou hluboko do očí.

"Dál nesmíš jít, válečníku."

"Musím zůstat s ním."

"To nemůžeš."

"Chceš mne zastavit?"

"Ty se zastavíš sám," řekla mu, "protože tvoje přítomnost oslabuje moc, která ho udržuje naživu."

"Já nejsem zlý," namítal.

"Ne, Culaine lach Feragh, ty nejsi zlý."

"Takže mne znáš? To je dobře, protože musíš také vědět, že to já jsem zasadil hloh a začal práci, v níž vy nyní pokračujete,"

"Začal jsi ji, to je pravda, ale ne ve víře. Byla to jenom další z tvých her. Řekl jsi sestřím, že znáš všechna naše mystéria a ještě další věci. Kdysi to byla pravda, ale již není. Myslíš, že to tys vybral tohle místo, Culaine? Ne. To ono si vybralo tebe."

"Odpusť mi mou pýchu, paní. Ale dovol mi zůstat. Musím činit pokání. A jsem ztracený, nemám kam jít."

Zátoku zalévalo měsíční světlo a kněžka v bílém rouše v něm vypadala téměř jako nadpřirozená postava. Válečník čekal, až zváží jeho slova. Nakonec promluvila.

"Smíš zůstat na ostrově, Culaine - ale ne v kulaté síni." Ukázala na velkou skálu a věž na ní zbudovanou. "Tam si můžeš odpočinout, a já dohlédnu na to, aby ti poslali něco k jídlu."

"Děkuji, paní. Je to, jako by mi ze srdce spadl velký kámen."

Kněžka se obrátila a odešla. Culain se vydal na cestu po starobylé stezce, která skálu obtáčela, a mířila pořád nahoru, vysoko nad krajinu a jezero. Věž byla prastará, byla stará už tehdy, když byl Culain dítětem v Atlantidě. Dřevěné podlahy shnily a zůstaly jenom ohromné kameny, pečlivě opracované s přesností, která již byla pro svět ztracena, spojené bez použití malty. Culain zapálil z pár kousků tlejícího dřeva oheň a uložil se ke spánku pod hvězdami.

11. Kapitola

CORMAC SE PROBUDIL V PUSTÉ KRAJINĚ plné holých stromů a prašných kráterů. Vedle něj ležel jeho meč a za ním začínal tunel, který vedl někam nahoru do hory. Cormac se posadil a zadíval se do tunelu. Na protějším konci, vysoko v srdci hory, uviděl mihotavou záři a zatoužil jít tam a nechat se zalévat tím jasným světlem.

V téže chvíli si však uvědomil přítomnost jiné osoby a s mečem v ruce se hbitě otočil. Spatřil starce sedícího na plochem kameni. Vous měl stařík bílý a na sobě měl dlouhé šedé roucho.

"Kdo jsi?" zeptal se Cormac.

"Nikdo," odpověděl ten stařík se smutným úsměvem. "Kdysi jsem býval někým a měl jsem jméno."

"Kde to jsme?"

Muž pokrčil rameny. "Na rozdíl ode mne má toto místo mnoho jmen a mnoho tajemství. A přesto, jako já, není nikde. Jak ses sem dostal?"

"Já... bojovali jsme... já... nemůžu se... nemůžu jasně rozpomenout."

"Občas je to dar, který je třeba přijímat s vděčností. Je mnoho věcí, na které bych si s potěšením už nikdy nevzpomněl."

"Byl jsem probodený," vykládal Cormac, "mnohokrát." Povytlhl si košili a zkoumal bledou pleť na hrudi a bedrech. "Ale nemám žádné jizvy."

"Ty jizvy jsou jinde," řekl starce. "Bojoval jsi dobře?"

"Ne. Byl jsem slepý... Anduine! Musím ji najít." Vstal a vydal se směrem k tunelu.

"Tam ji nenajdeš," ozval se starce tiše, "protože tím směrem je krev a oheň a život."

"Co to říkáš, staříku?"

"Říkám, co je zřejmé, Cormaku, synu Utherův. Tvoje paní odešla před tebou po této dlouhé šedé silnici. Máš odvahu ji následovat?"

"Odvahu? Točí se mi z tebe hlava. Kde je?"

Stařec vstal a ukázal ke vzdáleným horám tyčícím se za černou řekou, která se vinula rozlehlým údolím pod nimi. "Je tam, Cormaku, kde se sbírají všechny nové duše. V horách zatracených."

"Ptám se tě znovu, starče, kde to jsme?"

"Tohle je, mladý princí, místo nočních můr. Tudy smějí kráčet jenom mrtví. Tohle je Prázdnota a zde sídlí chaos."

"Tak...já..."

"Ty jsi mrtev, princí Cormaku."

"Ne!"

"Podívej se kolem sebe," vybídl ho stařík. "Kde je tu nějaký život? Je tu snad tráva, nebo nějaký živý strom? Vidiš tu snad někde stopy po nějakém zvířeti či létat ptáky? Kde jsou hvězdy, které by měly krásnit oblohu?"

"Ale já přece pořád cítím a myslím, dokážu vládnout mečem. Tohle je sen, starče, a mne to neděsí."

Muž vstal a uhladil si šedé roucho. "Mám cestu k těm horám. Chceš, abych tvé paní vyřídil nějakou zprávu?"

Cormac se ohlédl k tunelu a zvoucímú světlu. Každíčký ždíbiček citu v něm křičel, aby se rozběhl k tomu světlu, aby unikl nelítostné šedi země kolem sebe. Jenomže tam nebyla Anduine. Cormac se zadíval k horám.

"Říkáš sice, že tam je, ale proč bych ti měl věřit?"

"Stejně mi věříš. Já bych ti nelhal, mladý princí. Sloužil jsem tvému otci i jeho otci a dědovi. Býval jsem vznešeným kouzelníkem."

"Maedhlyn?"

"Ano, to bývalo jedno z mých jmen ve Světle. Ted' nejsem nikdo."

"Takže jsi taky mrtvý?"

"Tak mrtvý, jako ty, princí Cormaku. Vydáš se se mnou po šedé silnici?"

"Opravdu najdu Anduine?"

"To nevím. Ale půjdeš stejnou cestou."

"Tak půjdu s tebou."

Maedhlyn se usmál a vykročil dolů k tmavé řece. Na břehu zvedl paže a vykřikl a na dohled se objevil velký člun, který řídila příšerná postava s hlavou vlka a očima, které se v bledém přišetí věčného soumraku rudě leskly. Cormac pozvedl meč.

"To nebudeš potřebovat," zašeptal Maedhlyn. "On je jenom převozník a neublíží ti."

"Jak by mohl ublížit mrtvému?" podivil se Cormac.

"Jenom tvoje tělo zemřelo. Tvůj duch může pořád cítit bolest a, co je horšího, zničení. A potuluje se tady spousta šelem, kdysi lidí, které se ti budou snažit ublížit. Měj meč připravený, Cormaku. Budeš ho potřebovat."

Spolu nastoupili do bárky, která pod zkušenou rukou převozníka zamířila do proudu.

Nakonec člun přirazil ke kamennému molu a Maedhlyn vystoupil a kývl na Cormaka, aby ho následoval. Převozník seděl bez hnutí, rudé oči upíral na mladíka a měl nataženou ruku.

"Co chce?"

"Černý penízek," odvětil Maedhlyn. "Tady musí každý cestující převozníkovi zaplatit."

"Já žádné peníze nemám."

Stařec se zatvářil ustaraně. "Prohlédni si kapsy, mladý princí," nařídil Cormakovi. "Musíš tam něco mít."

"Říkám ti, že nic nemám."

"Stejně se podívej!"

Cormac tak učinil a pak rozhodil rukama. "Jak jsem říkal, kromě meče nemám nic."

Maedhlynovi poklesla ramena. "Bojím se, že jsem se k tobě zachoval strašně nespravedlivě, Cormaku." Obrátil se k převozníkovi a promluvil s ním jazykem, jaký jinoh ještě nikdy neslyšel. Obluda jako by se usmála, pak vstala, obrátila bárku a zarejdovala na řeku.

"Jak nespravedlivě?"

"Zdá se, že nejsi mrtev, i když jak ses sem dostal, to je mi tedy naprostou záhadou. Všechny duše mají černý penízek."

"Nic se nestalo. Převezl nás."

"Ano, ale už tě nevezme zpátky - a to je tragédie."

"Řeka není nijak zvlášť široká, Maedhlyne. Jestli to bude nutné, tak ji přeplavu."

"Ne! Vody se nesmíš ani dotknout. Je to výtažek samotného Pekla. To, čeho se dotkne, spálí a bolest pak trvá celou věčnost."

Cormac ke starci přistoupil a zlehka mu položil ruku na rameno.

"To není žádná tragédie. Já nijak netoužím po životě bez Anduine, a ona se už přes reku přepravila. Pojď, půjdeme. Rád bych dorazil k horám, než se setmí."

"Setmí? Tady se nikdy nestmívá. Tak to v Prázdnotě chodí a vždycky bude. Není tu slunce ani měsíc a hvězdy tu jsou jen vzdálenou vzpomínkou."

"Stejně půjdeme," štěkl Cormac. Maedhlyn kývl a oba se vydali na cestu.

Mnoho hodin pokračovali v cestě, až prince nakonec přemohla únava. "Copak ty se nikdy neunavíš?" zeptal se kouzelníka.

"Tady ne, Cormaku. To je další důkaz tvého spojení se životem. Pojď, posadíme se na stráni. Zapálím oheň a promluvíme si."

Utábořili se v kruhu kamenů. Maedhlyn nasbíral suché dřevo a malý ohýnek se hned jasně rozhořel. Kouzelník vypadal ztracený v myšlenkách a Cormac ho nerušil. Po chvíli se Maedhlyn protáhl a ponuře se usmál.

"Bývalo by lepší, mladý princí, kdybychom se byli setkali pod sluneční koulí, v lesích kolem Eboraka nebo v paláci v Camulodunu. Ale muži musí dané situace využít, jak nejlépe dovedou. Učil jsem tvého otce, když byl tak starý jako ty, a on se učil velice rychle. Stal se mužem, který dokázal téměř každou situaci přizpůsobit svému přání. Možná jsi také takový muž!"

Cormac zavrtil hlavou. "Mě vychovali jako syna démona, kterému se všichni vyhýbají. Muže, který mi byl otcem, zabili a já utekl. Setkal jsem se s Culainem a on mě zachránil. Zanechal mě, abych chránil Anduine, a já to nedokázal. To je celý Cormakov příběh. Nemyslím, že jsem takový, jako býval Uther."

"Nesud' se příliš přísně, mladý princí. Pověz mi celý ten příběh - a pak tě teprve budu soudit."

Než oheň pohasl, až zbyly jenom žhavé uhlíky, Cormac povykládal o svém životě s Gryssthou, o Alfrudině polibku, jenž vedl ke Gryssthově zavraždění, o setkání s Culainem a o bitvě s démony, před nimiž chránili Anduine. Nakonec nastínil záchranu Olafa a jeho dcery a boj s Vikingy, který skončil útokem na srub.

Maedhlyn mlčky poslouchal, dokud Cormac nedomluvil, a pak přiložil na oheň.

"Uther by na tebe byl hrdý, ale ty jsi příliš pokorný, princí Cormaku. Podle mne to má hodně společného se strážněmi v dětství. Tak za prvé, když tě napadli Alfrudini bratři, tys je všechny přebral - to je čin válečníka a odvážného člověka. Za druhé, když přišli démoni, tys bojoval jako muž. A když jsi nesl Olafa z té hory, znovu jsi ukázal sílu svého ducha. Ano, neuspěl jsi. Síly, s nimiž jsi bojoval, byly příliš mocné. Věz však, synu Utherův, že neuspět není tak strašné. Skutečná zbabělost je nikdy to nezkusit."

"Myslím, Maedhlyne, že bych byl raději menším hrdinou, ale zato úspěšnějším. Jenomže teď už nemá smysl si s tím lámat hlavu. Už nebudu mít příležitost se vykoupit."

"Nebud' si tak jistý," poznamenal kouzelník tiše. "Tento svět, byť je odporný, je v mnohém velice podobný tomu, který jsi právě opustil."

"Jako třeba v čem?"

"Pánem tohoto světa je Moloch, kdysi člověk, nyní však démon. Lépe ho znáš jako Wotana. Tohle je jeho říše již téměř dva tisíce let."

"Wotan? Jak je to možné?"

"Díky hlouposti jednoho člověka. Mé vlastní. Ale ten příběh ti povyprávím po svém. Víš samozřejmě o Feraghu, posledním přeživajícím zlomku Atlantidy?"

"Ano, Culain mi o něm vyprávěl,"

"No, v těch slavných dobách žilo mnoho mladých lidí, kteří toužili po dobrodružství. A měli jsme moc kamenů a stali jsme se bohy smrtelníků. Jedním takovým mladým mužem byl Moloch. Liboval si v temných emocích a z toho, co jemu činilo radost, by se většině lidí obracel žaludek. Mučení, bolest a smrt pro něj byly jako víno. Změnil svůj svět v márnici. To bylo víc, než jsme snesli, a Feragh se obrátil proti němu. Náš král Pendarric sám vedl válku, na jejímž konci byl Moloch pokořen. Culain s ním vybojoval zápas na babylonské věži a zabil ho tam. Srazil mu hlavu a jeho tělo shodil na skály dole a pak bylo spáleno."

"Tak jak to, že se vrátil?"

"Trpělivost!" vyštěkl Maedhlyn. "Moloch, jako většina z nás, mohl používat kamenů, aby se stal nesmrtelným. Ale zašel ještě o krok dál. Vzal kroužek ze stříbrného Sipstrassi a vložil si ho pod kůži na hlavě jako neviditelnou korunu. Když ho Culain zabil, já vzal jeho hlavu. Nikdo nevěděl, co jsem udělal. Spálil jsem na ní maso a nechal jsem si ji jako talisman, předmět s velikou mocí. Pomáhal mi celá následující staletí. Věděl jsem, že Molochův duch stále žije, a jednal jsem s ním i s mrtvými z jeho říše. Hodně jsem se naučil a ty vědomosti jsem používal moudře. Ale ve své pýše jsem si neuvědomil, že Moloch mne také využívá a že jeho moc vzrůstá."

Před několika lety, chvíli poté, co ses narodil, jsme se s Utherem rozešli. Já se vydal do země Noru a tam jsem se setkal s mladou ženou, která se chtěla stát mou začkou. Vpustil jsem ji do svého domu i do svého srdce. Ale ona sloužila Molochovi a jedné noci mne omámila a položila jeho lebku na mou hlavu. Moloch převzal moje tělo a můj duch byl poslán sem. Teď mne mučí mou vlastní hloupostí a vražedné výstřelky, které jsme s takovými těžkostmi potlačili, zase souží svět. Ale tentokrát ho neporazíme."

"Culain je pořád naživu. On ho zničí," prohlásil rozhodně Cormac.

"Ne, Culain je už jen stínem muže, jakým kdysi býval. Myslím, že by Uther s mečem mohl být dost silný, ale Wotan mne i v tomhle přechytračil. Dostal Krvavého krále."

"Zabil ho?"

"Ne. Kéž by to byl udělal!"

"Teď ti nerozumím," řekl Cormac.

"Uther je tady, princí Cormaku, v Prázdnosti. Drží jeho duši na ohnivých řetězech."

"Mně záleží jen na Anduine," prohlásil Cormac. "I když obdivuji sílu a schopnosti muže, jenž mě zplodil, jediné, co vím, je, že mou matku nakonec uštval k smrti. Je mi jedno, jestli trpí." Pružně se zvedl. "Už jsem si odpočinul, Maedhlyne."

"No dobře," zašeptal kouzelník. Natáhl ruku nad oheň a ten okamžitě uhasl. "Cesta je to dlouhá a lemovaná nebezpečím. Drž se stezky. Bez ohledu na to, co se stane, Cormaku, nesmíš stezku opustit."

Společně se vydali po široké silnici. Na obou stranách cesty se nelístoplná krajina táhla až k šedavému obzoru a rovnou pustinu občas narušil pouze pahýl stromu či vyčínající černý balvan, zubatý a chladný. Pod nohama se jim zvedal prach a Cormac měl brzy vyprahlé hrdlo a od prachu ho pálily oči.

"Tohle je bezduché místo," poznamenal, na což Maedhlyn zareagoval suchým uchechtnutím.

"To je přesný opak pravdy, mladý muži. Jediné, co je tu živé, jsou duše zemřelých. Potíž, které musíme čelit, je v tom, že většina sem odsouzených jsou duše špatných lidí. Tady je totiž vidět pravá podstata člověka. Vezmi si třeba převozníka. Kdysi to býval člověk, ale teď má podobu obludy, kterou v sobě za svého života skrýval."

"Anduine tady nemá co dělat," prohlásil Cormac. "Je laskavá a milá. Nikdy nikomu neublížila."

"Tak to půjde dál po silnici. Neboj se o ní, Cormaku. Na tomto místě působí vesmírná rovnováha a dokonce ani Moloch ji nemůže porušit nadlouho."

Prošli zatačkou a spatřili mladou dívku, která měla nohu chycenou v oku. "Pomoz mi!" zavolala a Cormac sešel z cesty k místu, kde dívka ležela. Ale jak se k ní natáhl, zpoza skály se zvedla jakási vysoká postava.

"Za tebou!" zařval Maedhlyn a Cormac se bleskově otočil a rozmáchl se mečem vražedným obloukem, kterým šupinaté přišere protal bok.

Se syčivým výkřikem, kdy Cormakovi postříkala košili černou krví, obluda zmizela. Za mládencem se vzápětí tiše zvedla ona dívka s prsty roztaženými jako drápy. Maedhlyn po ní hodil štíhlou dýku, která ji zasáhla mezi lopatky, a když padala na kolena, Cormac se otočil. Dívka měla oči rudé jako krev, v ústech špičaté tesáky a mezi namodralými rty se jí objevil rozeklaný hadí jazyk. Pak také zmizela.

"Vrať se zpátky na silnici," nařizoval Maedhlyn, "a přines mi mou dýku." Zbraň ležela v prachu. Cormac ji zvedl a připojil se ke kouzelníkovi.

"Co to bylo?"

"Otec a dcera. Život strávili obíráním a zabíjením pocestných na silnici mezi Verulamii a Londiniem. Dvacet let předtím, než ses narodil, je upálili u kůlů."

"Copak tady nežije nic dobrého?"

"Člověk najde dobro na těch nejneobvyklejších místech, principi Cormaku. Uvidíme."

A putovali dál a Cormakovi to připadalo jako celá věčnost. Bez hvězd či měsíce, podle nichž by mohl spočítat hodiny, Cormac ztratil pojem o čase, až nakonec dorazili do hor a po silnici zamířili do rozlehlé jeskyně, v níž hořely pochoďné.

"Tady si dávej pozor, protože tady tě nic neochrání," varoval mladíka Maedhlyn.

V jeskyni seděly, spaly či si povídaly desítky lidí. Nově příchozích si nikdo nevšímal a Maedhlyn vedl prince řadou pochoďnými ozářených tunelů plných duší, až se konečně zastavili v ústřední jeskyni, kde hořela obrovská hranice.

Jakýsi postarší muž ve vybledlém hnědém hábitu se kouzelníkovi hluboce poklonil. "Boa mír s tebou, bratře," řekl.

"I s tebou, Albaine. Mám tu s sebou mladého přítele, který potřebuje dobro."

Albain se usmál a podal Cormakovi ruku. Byl to malý křehký mužík s chomáčky bílých vlasů nad ušima, které na jeho jinak holé hlavě vypadaly jako koruna. "Vítej, chlapče. Co hledáš, toho je tu nedostatek. Jak ti mohu pomoci?"

"Hledám svou ženu. Jmenuje se Anduine." A popsal dívku starému mmichovi, který pozorně poslouchal.

"Byla tady, ale obávám se, že ji odvedli. Je mi líto."

"Odvedli? Kdo?"

"Přišli si pro ni Věrní. Neměli jsme čas ji schovat."

"Molochovi strážní," vysvětloval Maedhlyn. "Slouží mu tady, jako mu sloužili zaživa, protože jim slíbil, že jim vrátí těla."

"Kam ji odvedli?"

Albain místo odpovědi pohlédl na Maedhlyna.

"Bude nejspíš ve tvrzi - Molochově pevnosti. Tam jít nemůžeš, Cormaku."

"A co by mě tak asi mohlo zastavit?" zeptal se s planoucíma očima Cormac.

"Ty jsi opravdu Utherův syn," řekl Maedhlyn zpola pyšně a zpola lítostivě.

Ze stínů se vynořilo několik postav.

"Utherův syn?" otázal se Victorinus. "A jsi to ty, Maedhlyne?"

"Takže válka už začala," zašeptal Maedhlyn.

"Ještě ne, čaroději, ale brzy začne. Pověz mi - je to opravdu Utherův syn?"

"Ano. Principi Cormaku, seznam se s Victorinem, Utherovým nejschopnějším generálem."

"Přál bych si, abych mohl říci, že tě rád vidím, principi Cormaku." Starý generál se znovu obrátil k Maedhlynovi.

"Albain nám říkal, že královu duši drží ve tvrzi... že ho mučí. Je to pravda?"

"Mrzí mě to, Victorine. Víím, že jsi byl jeho přítel,"

"Byl? Smrt moje přátelství nezmění, Maedhlyne. Je nás tu třináct a my krále najdeme."

"Před tvrzí je otevřené prostranství," řekl Maedhlyn, "které hlídají obrovská psiska. Zuby mají jako dýky a kůže jako ocel. Žádný meč je nezabije. Za první hradbou přebývají Věrní, jsou jich aspoň dvě stovky - a všichni byli za svého života skvělými bojovníky. Za druhou hradbou jsem nikdy nebyl, ale dokonce i Věrní se tam bojí jít."

"Král je tam," prohlásil Victorinus s odhodlaným výrazem a umíněným pohledem.

"A Anduine," připojil Cormac.

"To je šílenství! Jak se chcete k tvrzi dostat? Nebo si snad myslíte, že s třinácti meči si prosekáte cestu?"

"Nemám tušení, Maedhlyne. Já jsem jenom voják. Ale tys byl kdysi největším myslitelem na světě - aspoň jsi mi to vždycky tvrdil."

"Peklo není vhodné místo na lichotky," poznamenal kouzelník. "Ale promyslím si to."

"Copak Moloch nemá žádné nepřátele?" zeptal se Cormac.

"Ovšemže má, ale většina z nich je stejná jako on. Jsou zlí."

"To je mi jedno. Jsou silní?"

"Věř nu, Cormaku, tohle není ta správná cesta."

"Odpověz, zatraceně!"

"Ano, jsou silní," štěkl Maedhlyn. "Taky jsou smrtelně nebezpeční, a dokonce i jenom to, že se k nim přiblížíš, by tě mohlo stát duši. A co je horšího, mohl bys skončit jako tvůj otec - omotaný ohnivými řetězy, kdy tě budou mučit, dokud z tebe nezbuďe jen polámaná schránka, kňourající a zničená troska."

"Proč by mi to měli dělat?"

"Protože jsi synem svého otce. A největším nepřítelem Molocha tady je Goroien, černokněžna, kterou Uther porazil - a její milenec a zároveň syn Gilgameš, kterého zabil Culain. Už chápeš?"

"Chápu jenom to, že se s ní chci setkat. Můžeš to zařadit?"

"Ona tě zničí, Cormaku."

"Jedině tehdy, kdyby její nenávisť ke mně byla větší než její touha porazit Molocha."

"Co jí ale můžeš nabídnout? Ona má své vlastní vojsko a zvířecí otroky, kteří plní její přání."

"Nabídnu jí tvrz - a Wotanovu duši."

"Promluv s nimi, Albaine," požádal Maedhlyn starce, když se skupinka usadila v rohu jeskyně se stropem posetým krápníky. "Vysvětlí jim, co riskují." Stařec se ustaraně podíval na Victorina.

"Je tady mnoho lidí, kteří však dál po silnici nepůjdou. V tomto strašlivém soumraku existují jako bestie. Jiné přitahuje to, co někteří pokládají za nádhernou zemi se zlatým sluncem a modrou oblohou. Já osobně v tu zemi věřím a povzbuzuji lidi, aby se tam vydali. Abys to však dokázal, musíš se držet stezky."

"Drží tam našeho krále," prohlásil Victorinus. "Máme k němu povinnosti."

"Vaší povinností bylo položit za něho život, a to jste udělali. S dušemi už je to jiné."

"Já nemluvím za ostatní, Albaine, pouze za sebe. Nemůžu jít dál, když mne můj král potřebuje - dokonce ani kvůli příslibu ráje. Víš, k čemu by mi byl ráj, kdybych se za sebe musel stydět?"

Albain se natáhl a vzal Victorina za ruku. "Na to ti odpovědět nedokážu. Jediné, co vím, je, že tady - v této zemi smrti a zoufalství - pořád existuje příslib naděje pro ty, kdo jdou dál. Někteří nemohou, protože kvůli své špatnosti nacházejí svůj domov tady. Jiní to neudělají, protože mají převeliký strach, a možná je i snazší se navěky skrývat ve stínech. Jenomže tento přízračný svět není to jediné, co tady je, a vy byste si tu cestu neměli odpírat."

"Tak proč ses tam nevydal sám?" zeptal se Cormac.

Albain pokrčil rameny. "Jednou to možná udělám. Prozatím mám práci mezi pronásledovanými a ztracenými."

"Stejně jako i my máme práci," prohlásil Cormac. "Já nejsem žádný filozof, Albaine, ale je tady moje láska, a ty tvrdíš, že ji drží Moloch. A to já tak nenechám. Jako Victorinus, nemohl bych žít v ráji a vědět tohle."

"Láska je skvělý cit, Cormaku, a je jí tu velmi málo. Ale vznesu ještě pár námitek z jiného pohledu. Na to, abys porazil Molocha, hledáš Goroien - která byla stejně špatná jako muž, kterého chceš zničit. Copak se může člověk zaplést se silami zla a zůstat jimi nedotčen? Co se stane, až se oheň tvé čistoty dotkne ledu její zloby?"

"To nevím. Ale Molochovi nepřátelé by měli být mými přáteli."

"Přáteli? Kolik toho o Goroien víš?"

"Nic kromě toho, co mi Maedhlyn prozradil, totiž že byli s Utherem nepřátelé."

"Ona patřila k nesmrtelným a svou věčnou krásu si zajišťovala obětováním tisíců mladých žen. Dívala se, jak jejich krev zalévá její kouzelný kámen. Přivedla zpět do života svého syna - a udělala z něj svého milence. Jmenoval se - a jmenuje - Gilgameš, pán nemrtvých. A s těmito se chceš spojit."

Cormac zavrtěl hlavou a usmál se. "Ty mi nerozumíš, Albaine. Mluvíš o mé čistotě? Já bych obětoval celý svět, jen abych Anduine osvobodil. Klidně bych se díval, jak se milion duší svíjí v bolestech, kdyby jí to mělo zajistit bezpečí,"

"A chtěla by to i ona, mladý princ?"

Cormac na chvíli odvrátil zrak. "Ne, to by nechtěla," připustil, "možná proto ji tolik miluji. Ale Goroien rozhodně vyhledám."

"Ona tě zničí - a to jenom pokud se k ní dokážeš dostat. Abys to dokázal, budeš muset opustit silnici a vydat se přes Stínózem. Tam žijí ti nejhorší tvorové, a ti tě budou štvát na každém kroku."

Victorinus zvedl ruku a všechny zraky se obrátily k němu. "Vážím si tvých rad, Albaine, i tvého varování. Ale my s princem silnici opustíme a černokněžnu vyhledáme."

Obrátil se ke svému pobočníkovi Markovi. "Půjdete se mnou?"

"Zemřeli jsme spolu, pane," opáčil mladší muž. "Teď tě neopustíme."

"Takže ujednáno. A co ty, Maedhlyne?"

"Čarodějnice mě nenávidí víc než kohokoliv z vás, ale ano - půjdu s vámi. Co jiného mi zbývá?"

Albain vstal a smutně se na patnáct mužů podíval, "Přeji vám štěstí a Bůh vás provázej. Nic jiného se k tomu říci nedá."

Cormac se za mužikem díval, jak se proplétá plnou jeskyní. "Jak se sem dostal on, Maedhlyne?"

"Vyznával pravého boha v čase, kdy Římu vládl ten nepravý. Tak pojďme."

12.Kapitola

ČTVRTÝ JARNÍ TÝDEN PŘISTÁLY U BŘEHŮ Británie tři invazní flotily. Nedaleko Segunduna, kousek od nejvýchodnější pevnosti nyní téměř úplně zpustlého Hadriánova valu, se vylodilo jedenáct tisíc mužů. Město Segundunum bylo vyloupeno a stovky obyvatel pobity.

Druhá flotila - pod velením Wotanova nejschopnějšího generála Alaricha - přivezla osm tisíc mužů k Anderitě na jižním pobřeží a toto vojsko dále rozšířily dva tisíce Sasů, které sebral odpadlík Agwaine. Když pak Gótové vytáhli podél pobřeží k Noviomagu, silnice a cesty k Londiniu byly ucpány uprchlíky.

Třetí flotila přistála u Petvarie, když předtím bez obtíží proplula ústím řeky Humber. Na břeh vystoupilo dvaadvacet tisíc bojovníků a britští obránci, čítající pouhých dvanáct set mužů, před nimi uprchli.

V Eboraku, ležícím ani ne o dvacet pět mil dál, zavládla panika.

Geminus Cato, který v podstatě neměl na vybranou, sebral své dvě legie o deseti tisících mužích a vypochoďoval vstříc nepříteli. Legie po cestě sužovaly divoké bouře a první noc v táboře mnoho mužů přísahal, že v mracích zahlédli příšernou hlavu démona osvětlenou blesky. Do rána zůstalo Catovi jen devět tisíc vojáků, ostatní zběhli.

Zvědové ohlásili blížícího se nepřítele hned za rozbřesku a Cato své muže rozestavil na vrcholku nízkého kopce půl míle na západ. Tady legionáři rychle vykopali hluboké zákopy, do země zabodali oštěpy a odvedli koně důstojníků do ohrady narychlo zbudované v nedalekém lese mimo bitevní pole.

Bouřkové mraky zmizely stejně rychle, jako se objevily a Góťové se dostali na dohled v jasném slunečním světle, které se jim odráželo od hlavic oštěpů a pozvednutých seker. Cato cítil, jak řadou jeho mužů při pouhém pohledu na sílu nepřátelského voje proběhl strach.

"U všech bohů, je to ale hezká cháska," křikl Cato. Pár mužů si odfrklo, ale napětí nezmizelo.

Jeden mladý voják pustil gladius a ustoupil. "Zvedni to, chlapče," vyzval ho Cato tiše. "Na zemi ti zreziví." Mládenec se třásl, a jen tak tak že nepropukl v pláč. "Já nechci umřít," řekl.

Cato se podíval na Góty, kteří se chystali k útoku, a pak došel k chlapci a cestou zvedl jeho meč. "To nechce nikdo," prohlásil, strčil vojákovi jílec gladia do ruky a zavedl ho zpátky do řady.

S řevem, který se vyrovnal i nedávné bouři, se Góťové vrhli na čekající legionáře.

"Lučištníci!" zařval Cato. "Na místa!" Pět set lukostřelců v lehkých kožených tunikách vyběhlo dopředu mezi štítonoše a vytvořilo podél vrcholku jednolitou řadu. Do vzduchu vylétl tmavý oblak šípů a spadl na útočící masu. Góťové měli těžkou zbroj a obětí bylo jen pár, nicméně útok přesto zakolísal, jak muži padali a klopýtali přes ty, kteří padli.

"Stáhnout a převzít oštěpy!"

Lučištníci se stáhli dozadu za štítovou hradbu, pustili luky a toulce a po dvou zvedali deset stop dlouhé oštěpy vyrovnané v řadách za těžkooděnými legionáři. První z dvojice vždycky poklekl za válečníka se štítem a uchopil oštěp tři stopy za hlavicí. Druhý pak uchopil ratiště dole a společně vyčkávali na Catovy rozkazy.

Útočící Góťové už byli téměř u nich, když Cato konečně zvedl paži.

"Ted!"

Oštěpníci se vrhli dopředu, mezi štíty se objevily oštěpy, které byly doposud schované a které pomáhali navádět klečící muži vepředu, a první řada útočících válečníků do nich silou narazila. Oštěpy rozbíjely gótské štíty na kusy a pronikaly dokonce i kroužkovou zbrojí. Hladké hlavice oštěpů bylo snadné vytáhnout a potom znovu použít.

Jatka, která nastala, byla strašlivá a Góťové začali zmateně ustupovat.

Ještě třikrát zaútočili, ale smrtící oštěpy je udržely na uzdě. Země před řadou obránců byla hustě posetá nepřáteli, kteří buď byli mrtví, nebo se ranění svíjeli poněkud s rozdrčenými žebry a jejich krev se vsakovala do měkké prsti.

Podél přední řady Góťů přešel důstojník a mluvil k čekajícím válečníkům. Pět set mužů odhodilo štíty a vykročilo do útoku.

"Co to dělají, pane?" zeptal se Carův pobočník Decius. Cato neodpověděl. Nehodilo se, aby důstojník uprostřed bitvy připustil, že nemá tušení.

Góťové se vyřítli do kopce a z plných hrdel ječeli Wotanovo jméno. Do těl se jim zabořily oštěpy, ale každý raněný válečník popadl ratiště zbraně, která ho zabíjela, a tak ji zachytil ve vlastním těle. Hlavní část vojska zaútočila znovu a tentokrát narazila do britského štítového valu s ohromující silou.

Stěna štítů se na chvíli rozdělila a několik válečníků se hned protlačilo skrz. Cato tasil gladius a vrhl se jim vstříc. K němu se připojil jeden mladý legionář a společně průlom uzavřeli. Jak Góťové ustupovali, Cato se ohlédl na svého spolubojovníka a viděl, že je to onen chlapec, který předtím zahodil meč.

"Vedl sis dobře, mládenče." Než mohl jinoch odpovědět, ozval se z gótských řad ohlušující řev a nepřítel se znovu vrhl k britské řadě.

Bitva trvala celý den, aniž některá ze stran získala výhodu, a za soumraku neměl Cato jinou možnost, než z vrcholku ustoupit. Ztratil dvě stě sedmdesát jednoho muže a dalších devadesát čtyři bylo raněných. Ztráty nepřítele odhadoval asi na dva tisíce mužů. Podle vojenských měřítek to sice bylo vítězství, ale Cato věděl, že Britové rozhodně mnoho nezískali. Góťové nyní věděli - pokud o tom kdy pochybovali - že Utherovo vojsko nemá tak špatné velitele jako vojska Merovejců za vodou. A Britové na oplátku věděli, že Góťové nejsou neporazitelní. Kromě těchto dvou věcí nezískala ani jedna strana nic a Cato své muže odvedl po silnici do Eboraka, které si již předtím vybral za místo příští bitvy.

"Je to skutečně pravda, pane?" zeptal se Decius, když spolu jeli před legiemi. "Je král naživu?"

"Ano," odpověděl Cato.

"Tak kde je?"

Cato byl vyčerpaný a nikoliv poprvé si přál, aby měl jiného pobočníka. Jenomže Decius byl synem bohatého kupce a za své jmenování zaplatil krásnou vilou u Eboraka.

"Král nám dá vědět, co má v plánu, až bude připraven. Do té doby budeme dělat to, co od nás žádá."

"Ale několik mužů vidělo jeho mrtvolu, pane. A dělaly se přípravy k pohřbu."

Cato si poznámky nevšímal. "Až se dneska večer utáboříme, chci, abys obešel ohně. Muži dneska bojovali skvěle. Dej jim to najevo - pochval je. Řekni jim, že jsi tak chrabré vojáky ještě nikdy neviděl."

"Ano, pane. Jak dlouho v tom mám pokračovat?"

Cato spolkl hněv a vzpomněl si na svou vilu. "Zapomeň na to, Decie. Necháš mi postavit stan a s muži promluvíš já."

"Ano, pane. Děkuji."

Galeadovi se zdály samé ponuré sny plné bolesti. Když se ráno probudil do zimy, zahleděl se na popel, který zůstal v ohništi. Ve svých snech viděl, jak Victorinus a jeho dvanáct bojovníků vjíždí do lesa, kde je hned obklopili Gótové - vedení tím zrádcem Agwainem - a přihlížel, jak starý generál umírá, stejně jako žil, s chladnou důstojností a bez kompromisů.

Galead se otřásl a zapálil oheň. Jeho zprávy teď už v Británii nebudou k ničemu. Invazní flotila vypluje v několika dnech, král je mrtev a Wotanově moci se nikdo nemůže postavit. A přesto necítil nenávist, jen ho na duši tížilo hrozné břímě smutku.

Vedle něj ležel jeho meč a Galead se na něj s odporem zadíval. Co to jenom je, napadlo ho, co lidi žene k touze po takovýchto zbraních, co je plní potřebou použít je proti svým druhům, sekat, bodat a zabíjet?

A k čemu to všechno? Co tím mohli získat? Jen málokterý voják opravdu zbohatl. Většina se jich vracela na stejné ubohé statečky a do stejných vesnic, na nichž vyrostli, a mnoho jich dožívalo bez údů nebo se strašlivými jizvami, které jim zůstaly jako chmurné připomínky válečných dní.

Vedle Galeada přistál špaček a dobl do drobků ovesné placky, kterou rytíř večer jedl. Připojil se k němu další. Galead jen nehybně seděl a ptáčci poskakovali kolem meče v pochvě.

"Co ti povídají?" zeptal se kdosi.

Galead vzhledl a naproti sobě spatřil sedět jakéhosi muže zahaleného v plášti barvy rzi. Ten muž měl zlatý, silně nakadeřený vous a oči měl temně modré.

"Neříkají nic," odpověděl Galead tiše, "ale jsou to mírumilovní tvorečkové a já je moc rád vidím."

"Krmili by se tak spokojeně i vedle Ursa, prince, jenž toužil po bohatství?"

"Kdyby to byli udělali, on by si jich nebyl vůbec povšiml. Kdo jsi?"

"Nejsem nepřítel,"

"To už vím,"

"Jistě. Tvoje moc vzrůstá a pomalu se dostáváš nad mrzké činy tohoto světa."

"Ptal jsem se tě, cizince, kdo jsi."

"Jmenuji se Pendarric."

Galead se při tom jméně zachvěl, jako by hluboko v jeho nitru rozeznělo nějakou vzdálenou vzpomínku. "Měl bych tě znát?"

"Ne, i když jsem používal i jiná jména. Ale kráčíme po stejných cestách, ty i já. Kde jsi teď ty, tam jsem kdysi stál i já, a všechny mé činy mi připadaly pevné asi jako jítří opar - a stejně trvanlivé."

"A pro co ses rozhodl?"

"Pro nic. Následoval jsem hlas svého srdce a poznal jsem mír."

Galead se usmál. "Kde v této zemi můžu najít mír? A i kdybych se o to pokusil, nebylo by to sobecké? Na moje přátele čeká vpád nepřátelských vojsk a mé místo je po jejich boku."

"Mír nedlí v nějaké říši, měšťě či vesnici, dokonce ani v pachtýřově chýši," prohlásil Pendarric. "Ale to ty už víš. Co budeš dělat?"

"Najdu způsob, jak se vrátit do Británie. Postavím se proti Wotanovi."

"Uspokojilo by tě, kdybys ho mohl zničit?"

Galead otázku zvažil. "Ne," řekl nakonec. "Nicméně je nutné se zlu postavit."

"S mečem v ruce?"

Galead se s nechutí zadíval na svou zbraň. "A existuje nějaký jiný způsob?"

"Pokud existuje, ty ho najdeš. Já za svůj dlouhý život objevil úžasnou pravdu. Ti, kdo hledají s čistým srdcem, obvykle najdou to, co hledají."

"Velice by mi pomohlo, kdybych věděl, co vlastně hledám."

"Mluvil jsi o protivení se zlu, a to je ve své podstatě otázka rovnováhy. Ale stupnice nejsou jenom lineární. Velké množství zla nutně nevyžaduje stejné množství dobra, aby nastala rovnováha."

"Jak to může být pravda?" zeptal se Galead.

"Rozzuřený medvěd může být zasažen desítkami šípů, a přesto bude pořád nebezpečný... ale stačí kapka jedu, a padne. Občas na první pohled nesmyslná příhoda uvede do pohybu události, které způsobí buď velké utrpení, nebo velkou radost."

"Chceš snad říct, že existuje způsob, jak Wotana svrhnout i bez meče?"

"Já jenom říkání, že nic není tak prosté. Pro filozofa to však je zajímavý problém, což? Wotan se živí nenávistí a smrtí a ty s ním chceš bojovat s meči a štíty. Ve válce je pro vojáka téměř nemožné, aby ke svému nepříteli necítil nenávist. A tak, copak tím nedáváš Wotanovi víc toho, po čem touží?"

"A kdybychom s ním nebojovali?"

"Tedy zvítězí a přinese do vaší země a mnoha dalších ještě víc zoufalství a smrti."

"Tvoje hádanky jsou na mne příliš hlubokomyslné, Pendarriku. Jestli s ním budeme bojovat, prohrajeme. Jestli nebudeme bojovat, prohrajeme taky. Tvoje filozofie je filozofií zoufalství."

"Jenom v případě, že nevidíš skutečného nepřitele."

"Existuje snad něco horšího než Wotan?"

"Vždycky něco takového existuje, Galeade."

"Mluvíš jako velmi moudrý člověk, a já cítím, že jsi také mocný. Použiješ svou moc proti Wotanovi?"

"To dělám právě v této chvíli. Proč jinak bych tu asi byl?"

"Nabízíš mi snad proti němu zbraň?"

"Ne."

"Tak k čemu jsi mě navštívil?"

"K čemu asi?" opáčil Pendarric. Jeho obraz vybledl a Galead byl opět sám. Ptáčci se pořád krmili vedle meče a rytíř se k nim otočil, ale jak se pohnul, ptáčci zděšeně odletěli. Galead vstal, připjal si meč, nahnul na oheň hlínu a osedlal si koně.

Pobřeží bylo jenom osmdesát mil daleko a cesta vedla lesem. Galead doufal, že najde loď, která by ho mohla přepravit na britský břeh. Projížděl lesem po úzké stezce, ztracen v myšlenkách, naslouchaje ptačímu zpěvu a raduje se ze slunečního světla, které občas zasvitlo mezerami mezi větvemi. Po Pendarricově návštěvě byl klidnější, i když zármutek přetrvával.

Kolem poledne potkal postaršího muže a dvě ženy, kteří stáli vedle káry s rozbitým kolem. Vozík byl plný věcí - byly na něm šaty, truhlice a velice staré křeslo. Když muž zahlédl rytíře, poklonil se mu, a jak Galead sesedal, ženy nervózně postávaly opodál.

"Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se.

"To je od tebe vsutku laskavé," řekl muž s úsměvem. Dlouhé vlasy měl už úplně bílé, i když v rozdělené bradce bylo pořád ještě vidět tmavší pramínky. Jedna z žen byla starší, druhá mladá a přitažlivá, se zlatokaštanovými vlasy protkanými zlatem. Pod pravým okem měla modřinu, rozseknutý a nateklý ret. Galead si klekl vedle vozíku a viděl, že se kolo uvolnilo, protože vypadl zákolník.

Pomohl trojici káru vyložit a pak ji zvedl, aby bylo možné nasadit kolo zpátky. Tupou stranou sekery zarazil zákolník na místo a znovu káru naložil.

"Jsem ti velice vděčný," děkoval stařík. "Poobědváš teď s námi?"

Galead kývl a sedl si u cesty, než mladší žena připravila oheň. Starší žena se věnovala pánvím a talířům, které sundala z káry.

"Nemáme toho moc," vykládal stařec a přisedl si ke Galeadovi. "Trochu ovsa a sůl. Ale je to syté, a jídlo prospívá tělu."

"To stačí. Jmenuji se Galead,"

"A mně říkají Caterix, Tohle je moje žena Oela a dcera Pilaras."

"Tvoje dcera je zraněná."

"Ano. Cestou se nám nevedlo zrovna dobře, a já se modlím k Pánu, aby tím naše potíže skončily."

"Jak se jí to stalo?"

Caterix odvrátil zrak. "Před dvěma dny nás přepadli tři muži. Pak... napadli mou dceru a zabili jejího manžela Dorena, když se jí snažil jít na pomoc."

"To je mi líto," řekl Galead neobratně.

Pojedli mlčky, když se předtím Caterix krátce pomodlil. Galead jim poděkoval za pohostinnost a nabídl jim, že s nimi pojedou až k pobřeží, kde měli přátele. Caterix jeho nabídku s úklonou přijal a skupinka pak pomalu pokračovala v cestě s Galeadem na koni v čele.

Soumrak se již pomalu měnil v tmou, když Galead za zatáčkou cesty spatřil zády ke stromu sedět jakéhosi muže. Dojel k němu a sesedl. Ten muž silně krvácel z rány na prsou, v obličeji byl bledý a víčka i rty měl díky značné ztrátě krve namodralé. Galead roztrhl špinavou halenu a raněného obvázal, jak nejlépe dovedl. Po chvíli se na scénu dostal Caterix. Poklekl vedle zraněného, zvedl mu zápěstí a zkontroloval tep.

"Položíme ho na vozík," řekl. "Mám tu nějaké šaty, které můžeme použít na obvazy, a jehlu a nit." Spolu muže napůl odnesli a napůl odtáhli na kulatou mýtinu, již protékal stříbrný potok. Ženy jim pomohly vyčistit ránu a Caterix odborně sešil rozštělené kusy kůže k sobě. Pak muže zabalili do pokrývek nahřátých u ohně.

"Přežije to?" zeptal se Galead.

Caterix pokrčil rameny. "To je v Božích rukou. Ztratil hodně krve."

V noci se Galead probudil a uviděl Pilaras klečící u zraněného. Měsíční světlo se odráželo od nože, který držela v ruce.

Dlouho seděla nehybně, pak zvedla nůž a opřela špičku spícímu o hrdlo. Náhle jí hlava klesla na prsa a Galead poznal, že pláče. Nakonec zvedla nůž, vrátila ho do pochvy u pasu a vrátila se ke svým pokrývkám u vozu.

Galead se zase položil a usnul. Ve snu se díval, jak invazní lodi přistávají u britských břehů, díval se, jak se Gótové vydávají na pochod k městům, a nad tím vším dvě vidiny, které ho pronásledovaly. Démonická hlava vyplňující oblohu, obklopená bouřkovými mračky a blesky, a meč zářící jako půlnoční lucerna.

Přes ty sny se probudil osvěžen. Zraněný pořád ještě spal, ale už měl lepší barvu. Galead se opláchl v potoce a zašel za Caterixem, který seděl vedle chorého.

"Musím vás opustit," řekl Galead. "Musím najít loď, která by mě vzala domů."

"Pán tě na cestě prováže a ochraňuje."

"Tebe taky, Caterixi. Zachránit tomu muži život bylo správné."

"Ale to nestojí za řeč. Čím bychom byli, kdybychom nepomohli svým druhům v čase jejich potřeby?"

Galead vstal, došel ke koni a pak se z náhlého popudu vrátil ke Caterixovi, "Včera v noci držela tvá dcera tomu muži nůž na krku."

Stařec přikývl, "Dnes ráno mi o tom pověděla. Jsem na ní velmi hrdý."

"Proč to udělala?"

"Tohle je muž, který ji znásilnil a zabil jejího muže."

"A vy jste ho zachránili? Dobrý Mithro, on si přece zaslouží smrt!"

"Nejspíš ano," odvětil s úsměvem Caterix "Myslíš, že vám poděkuje, že jste ho zachránili?"

"Na jeho vděčnosti nezáleží."

"A přesto jste ho třeba zachránili, jenom aby mohl vraždit další lidi - znásilňovat další mladé dívky."
"Já za to, co udělá, zodpovědný nejsem, Galeade, jenom za to, co udělám já sám. Žádný člověk dobrovolně nenechává trpět ty, které miluje."
"V tom s tebou nesouhlasím," prohlásil Galead. "Láska je dobrý cit. Ale on není někým, koho ty miluješ."
"Ovšem že je. Je to bratr."
"Ty ho znáš?"
"Ne, nemyslel jsem pokrevního bratra. Aleje - jako i ty - mým bratrem. A já mu musím pomáhat. Je to velice prosté."
"Takhle se s nepřítelem nejedná, Caterixi."
Stařec se podíval na raněného lupiče. "Jak lépe jednat s nepřáteli, než z nich učinit své přátele?"
Galead se vrátil ke koni a nasedl. Zatahal za otěže a zvíře se vydalo po cestě. Pilaras u cesty sbírala bylinky, a jak Galead projížděl kolem, usmála se na něj.
Rytíř pobídl koně patami a zámířil k pobřeží.

Šestnácté noci na Křišťálovém ostrově seděl Culain pod hvězdami. Každé ráno, když se probudil, našel pod věží dřevěný podnos s jídlem a pitím. Každý večer pak bylo nádobí odneseno. Culain na stezce pod věží často zpozoroval nejasnou postavu, ale vždycky se zase vrátil do věže a umožnil nočnímu návštěvníkovi samotu, po níž očividně toužil.
Ale když této noci seděl ve věži, padl na něj stín. Culain vzhledl a spatřil ženu v bílém s tváří skrytou ve stínu kápě.
"Vítej, paní," řekl a pokynul jí, aby se posadila. Když tak učinila, všiml si, že má pod kápí roušku. "I tady je nutná taková cudnost?" zeptal se.

"Zvláště tady, Culaine." Odhodila kápi a sňala si roušku a Culainovi se v hrdle zadrhl dech, protože před sebou spatřil měsíčním světlem zalitou bledou tvář, kterou tak dobře znal.

"Gian?" zašeptal, napůl se zvedl a přiblížil se k ní.

"Zůstaň, kde jsi," nařídila mu odhodlaným hlasem bez nejmenší známky citu.

"Ale řekli mi, že jsi mrtvá."

"Tvoje návštěvy mne již unavovaly a pro tebe jsem byla mrtvá," Ve vlasech měla stříbrné pramínky a kolem očí a úst jemné vrásky, ale pro Culaina královna neztratila nic ze své krásy. "A přesto jsi teď zase tady," pokračovala, "a znovu mě trápíš. Proč jsi ho přinesl ke mně?"

"Nevěděl jsem, že jsi tady."

"Strávila jsem šestnáct let ve snaze zapomenout na minulost a ty tragédie. Myslela jsem, že se mi to podařilo. Rozhodla jsem se, že ty jsi byl jen mým dívčím snem. Jako malá holčička jsem tě milovala - a tím jsem si zničila veškerou naději na štěstí. Jako osamělá královna jsem tě milovala — a tím jsem zničila svého syna. Několik let jsem tě nenáviděla, Culaine, ale to již pominulo. Teď je tu jen lhostejnost - k tobě i ke Krvavému králi, jímž se můj manžel stal."

"Samozřejmě víš, že tvůj syn nezemřel, viď?"

"Já vím hodně věcí, Lancea lorde. Ale jediné, co chci vědět, je, kdy opustíš tento ostrov."

"Stala se z tebe tvrdá žena, Gian."

"Už nejsem Gian Avur, tvoje malá Laňka z lesa. Teď jsem Morgana z ostrova, i když jsem se dozvěděla, že mám i jiná jména. Měl bys vědět, jaké to je, Culaine - ty, který jsi býval Apoliómem, Aineiém a králem Cunobelínem a tolika dalšími udatnými hrdiny."

"Slyšel jsem, že vůdkyni tohoto společenstva se říká kouzelnice Fey, smrti zasvěcená. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jsi to ty. Co se s tebou stalo, Laitho?"

"Svět mě změnil, Lancea lorde, a už mi na něm nezáleží, ani na tvorech, kteří na něm přebývají."

"Tak proč jsi tady na tomto posvátném místě? To je přece středisko uzdravování a míru."

"A takovým také zůstane. Sestry jsou nesmírně úspěšné, ale já a ostatní trávíme čas při skutečných mystériích. A ta jsou vlákny spojujícími hvězdy, vzory utkanými mezi lidskými životy, křižují se a spojují a utvářejí osud světa. Kdysi jsem to nazývala Bohem, ale teď chápu, že je to větší než kterýkoliv nesmrtelný, o jakém se kdy člověku snilo. Tady na tomto -"

"Už jsem slyšel dost, ženská. Co je s Utherem?" zarazil ji Culain.

"Umírá," sykla, "a pro svět nebude žádná velká Ztráta, až odejde."

"Nikdy by mne nenapadlo, že v tobě najdu zlo, Gian. Vždycky jsi byla ohromně krásná žena." Culain se teď pochmurně zasmál. "Ale zlo přichází v mnoha převlecích a nemusí být zrovna ošklivé na pohled. Mnoho nocí jsem tu seděl sám v tichém pokání, protože jsem si myslel, že když jsem toto společenstvo zakládal, bylo to ze sobeckých důvodů. No, paní, možná ty důvody byly sobecké. A přesto je ostrov pořád tvořen láskou a pro lásku a ty - s tvým hledáním mystérií, která jsem já poznal už tisíc let předtím, než ty ses narodila - jsi ho zkazila. Už na skále nezůstanu... a nebudu již čekat ani na tvé příkazy." Zvedl se, sebral svou hůl a vydal se dolů ke kruhu chýší.

Za ním zněl její hlas a v něm se ozýval náznak chladné vítězoslávy.

"Tvůj člun čeká, Culaine. Jestli nastoupíš do hodiny, možná Krvavého krále zemřít nenechám. Jestli to neuděláš, odvedu od něj sestry a pak si můžeš jeho mrtvolu odnést, kam budeš chtít."

Culain se zastavil a uvědomoval si svou porážku. Pak se obrátil.

"Tys byla vždycky umíněná, a nikdy jsi nepřipustila, že bys mohla udělat chybu. No dobře, odejdu a nechám Uthera tvému milosrdenství. Ale až si na chvíli uděláš přestávku ve svém studiu mystérií, pomysli na tohle. To já tě k sobě vzal jako malou holčičku a vychoval jsem tě jako otec. Nikdy jsem nenaznačil nic, co by tě mohlo přimět si myslet, že je v tom něco víc. Ale bylas to ty, kdo té noci, kdy jsi poprvé ležela s Utherem, zašeptal moje jméno. A tady začíná moje vina - a já ji ponesu. Možná až shlédneš dolů ze své pozlacené věže, uvidíš maličký úlomek své vlastní viny - a najdeš odvalu ho zvednout."

"Už jsi skončil, Lancea lorde?"

"Už jsem skončil, Morgano."

"Tedy odejdi z mého ostrova."

13. Kapitola

"TADY SEJDEME ZE SILNICE," ŘEKL MAEDHLYN, když skupinka překročila nízký prašný pahorek. "A tam leží říše Goroien," pokračoval, ukazuje ke vzdálenému pásmu hrůzunahánějících hor.

Krajina byla samá jáma a propadání, ale mezi mrtvými stromy a rozpukanými balvany se kradmo pohybovalo mnoho stínů. Některé se plížily po čtyřech, jiné mávaly černými křídly a další se plazily nebo běhaly.

Cormac se zhluboka nadechl a přinutil se sestoupit z útočiště silnice. Ohlédl se na Victorina, jenž se usmál a pokrčil rameny.

"Tak půjdeme," řekl princ a tasil meč. Patnáct mužů s připravenými zbraněmi vykročilo do šera a stíny se okamžitě začaly stahovat směrem k nim. Byly tady šelmy s rozšklebenými tlamami, muži s dutými špičáky a krvavými očima, obrovští vlci, jejichž hlavy se vlnily a měnily tvar jako mlha... tu se stávaly lidskými, tu zase šelmami. A nad nimi poletovali obří netopýři, kroužili a snášeli se níž a jejich kožnatá křídla prořezávala vzduch nad vojáky. Ale žádný tvor se neodvážil přiblížit na dosah jasných mečů.

"Jak daleko?" vyzvídal Cormac, kráčející vedle Maedhlyna v čele zástupu.

"Kdo tady umí měřit čas?" opáčil kouzelník. "Bude to ale trvat až moc dlouho."

Při každém kroku se jim pod nohama zvedal šedý prach a po boku se jim drželo vojsko stínů, které se neustále stahovalo blíž a blíž.

"Napadnou nás?" optal se šepem Victorinus.

Maedhlyn rozhodil rukama. Muž na konci zástupu zařval, když mu jedna obluda zařala drápy do pláště a strhla ho na zem.

Victorinus se bleskově otočil. "Kruh z mečů!" zavelel a válečníci se s vysoko pozvednutými zbraněmi vrhli na řady bestii a obstoupili svého padlého druhu.

Jakmile se tvor, který vojáka svíral, vnořil do srdce gladius, tvor okamžitě zmizel. "Pochodová formace," rozkázal Victorinus, a jak se malá skupinka válečníků seřadila do dvojstupu, stíny se vzdálily.

Vojáci šli pořád dál, až už nebyla silnice vůbec vidět a kolem nich visel ve vzduchu prach jako bouřkový mrak, takže špatně viděli a vzdálené hory se zcela ztrácely.

Ještě dvakrát se k nim stíny přiblížily, ale jasné meče Britů je vždycky přinutily ustoupit.

Nakonec dorazili na nízký pahorek, na němž stál prastarý kamenný kruh, celý zčernalý a částečně pobořený. Stíny vytvořily kolem paty kopce kruh a unavení vojáci se se značnou úlevou posadili mezi kameny.

"Copak oni sem nepřijdou?" podivil se Victorinus.

"Já nejsem studnice lidských vědomostí," odsekl Maedhlyn.

"Vždycky jsi tvrdil, že jsi,"

"Chtěl bych, Victorine, abys pochopil, že ze všech Utherových věrných jsem měl tvoji společnost rád ze všeho nejméně,"

"To jsou příkrá slova, kouzelníku," opáčil s úsměvem Victorinus. "Možná teď budeš muset v mé společnosti strávit celou věčnost."

"Zatraceně," poznamenal Maedhlyn.

"Tohle kdysi musela být živá země," ozval se Cormac. "Byly tu stromy a překročili jsme desítky vyschlých řečišť. Co ji tak změnilo?"

"Nic ji nezměnilo, Cormaku," odpověděl Maedhlyn. "Protože neexistuje. Je jen odrazem toho, co kdysi bývalo, je to noční můra."

"Copak naše přítomnost nedokazuje, že to tu existuje?" podotkl Marcus Bassicus a přisedl k trojici.

"Copak se ti nikdy nezdálo, že jsi na místě, na němž jsi vůbec nebyl?" oponoval Maedhlyn.

"Jistě."

"A nedokázal ten sen existenci snové krajiny?"

"Ale tento sen se zdá nám všem," namítl Marcus.

"Opravdu? Jak to víme? Třeba jsme jenom výplodem tvé noční můry, mladý Marku. Nebo se třeba vy všichni objevujete v té mojí,"

Victorinus se uchechtl. "Věděl jsem, že nebude dlouho trvat, než začneš hrát ty svoje hry." Obrátil se k ostatním mužům, kteří seděli kolem a napjatě poslouchali. "Jednou jsem tohoto muže viděl, jak strávil dvě hodiny dohadováním se o tom, byl-li Caligula jediným přičetným člověkem, který kdy žil. A nakonec jsme mu všichni uvěřili a on se nám vysmál."

"Jak byste mi taky mohli neuvěřit?" zeptal se Maedhlyn. "Caligula jmenoval svého koně senátorem a, táži se vás, učinil snad kůň někdy nějaké špatné rozhodnutí? Toužil snad kdy po moci? Prosazoval snad kdy zákony, které by obíraly chudé a prospívaly boháčům? Byl tím nejlepším senátorem v celé římské historii."

Cormac seděl a naslouchal hovoru a pomalu ho začal přemáhat šílený hněv. Celý život žil ve strachu - z trestu, z ponížení, z odmítnutí. Tyto řetězy ho držely v poddanství od prvních chvil, na které se pamatoval, ale plameny jeho hněvu je teď roztavily. Cormaka Daemonssona milovali za jeho života pouze dva lidé - a oba byli mrtví. Hluboko v jeho nitru povstal nový Cormac a ukázal mu jeho život z jiného úhlu pohledu. Maedhlyn měl pravdu, Cormac Daemonsson

nebyl ztroskotanec ani ubožák. Byl to muž - a princ podle práva i předurčení.

V žilách mu náhle proudil oheň a oči mu zaplály opojnou silou.

"Tak dost!" zařval Cormac a vstal. "Tyhle řeči jsou jako vítr v listoví. Ničeho se tím nedosáhne a je to jenom hluk. My jsme tady a tohle místo je skutečné. A teď jdeme dál,"

"Byl by z něj býval dobrý král," poznamenal šeptem Victorinus, když se s Maedhlynem vydával za Cormakem dolů z kopce.

"Tohle je správné místo, aby se tu naučil nadutosti," souhlasil kouzelník.

Na úpatí kopce Cormac vykročil proti stínové hordě. "Zpátky!" rozkázal a stíny se před ním rozdělily a vytvořily tmavou uličku. Cormac do ní vstoupil, nedívaje se napravo ani nalevo, nevšímaje si syčení ani lesknoucích se drápů. S očima upřenými na vzdálené hory jen cestou zasunul meč do pochvy.

Do cesty mu vstoupila vysoká postava v černém prsním plátu. Muž měl na hlavě okřídlenou přilbu, která mu zakrývala obličej - takže byly vidět pouze oči, které zářily chladným světlem. V ruce muž držel dva krátké meče, kolem pasu měl suknici z tmavé kůže a na nohou černé chrániče holení. Stál dokonale vyrovnaný na špičkách, připraven k útoku.

Cormac šel dál, až stál těsně před válečníkem.

"Tas meč," vyzval ho ten muž a jeho hlas získal díky přilbě kovovou ozvěnu. Cormac se usmál a pečlivě jeho slova zvažil. Když konečně promluvil, hovořil s chmurnou jistotou.

"Jestli to udělám, bude to proto, abych tě zabil."

"To už se stalo, ale ten, kdo to udělal, se tobě rozhodně nepodobal."

Cormac o krok ustoupil a do ruky mu vletí Culainův meč.

Válečník stál úplně nehybně a hleděl na čepel. "Kde jsi vzal tu zbraň?"

"Je moje."

"Já se neptám, čím je."

"A mne už tyhle nesmysly unavují. Ustup, nebo bojuj!"

"Proč jsi tady?"

"Aby našel Goroien," odpověděl za prince Maedhlyn, protlačil se dopředu a postavil se mezi oba válečníky.

Muž v přilbě vrátil meče do pochev. "Ten meč ti na to zaručuje právo," řekl Cormakovi, "ale až s tebou královna skončí, promluvíme si znovu. Pojď za mnou."

Vysoký válečník je vedl vyprahlým údolím k širokému vchodu vytesanému do skály. Tady hořely pochodně a stály tu stráže se stříbrnými sekerami. Muži kráčeli hluboko až do srdce hory, až dorazili k velkým dveřím, před nimiž stáli dva mohutní hafani. Válečník si psů nevšiml a otevřel dveře. Za nimi byla kulatá síň s hustými koberci na podlaze i na stěnách, závěsy na zdech ze saténu. Uprostřed, položená na pohovce, ležela žena nevídané krásy. Měla zlaté vlasy zdůrazněné stříbrem a oči měla světle modré a jejich barva ladila s jejími krátkými šaty. Cormac ztěžka polkl a válečník zatím došel k pohovce a poklekl před tou ženou. Ta mu pokynula, aby odešel, a zavolala si k sobě Cormaka.

Jak se k ní blížil, viděl, jak se její obrys rozmazává a žena se mění v nafouknutou šupinatou příšeru, celou prolezlou chorobami a sněti, načež se zase vrátila ke štíhlé krásce, kterou uviděl poprvé. Princ klopýtl, ale šel pořád dál.

"Polib mi ruku," nařídila mu žena. Cormac uchopil útlé prstíky, a když se nafoukla a do dlaně mu napadali červi. zbledl. Soustředil se na Anduine, zatvrdil se, sklonil hlavu a dotkl se rty svíjející se hmoty.

"Vskutku chrabrý muž," poznamenala žena. "Jápak ti říkají?"

"Cormac Daemonsson."

"Jsi snad synem démona?"

"Jsem synem Uthera, nejvyššího krále Británie."

"To není jméno, které by ti tu zaručilo přátelství," podotkla ona.

"Není to můj přítel. Uštval mou matku k smrti."

"Opravdu?" Pohledem zabloudila k Maedhlynovi v pozadí síně. "A tady je můj starý přítel Zeus. Sem je to z Olympu dost daleko... velice daleko. Ani neumím vypovědět, jak ráda tě tady vidím," zasyčela.

Maedhlyn se jí vážně uklonil. "Přál bych si, abych tvoje city mohl opětovat," zavolal.

Žena se pohledem vrátila ke Cormakovi. "První, co mě napadá, je, že bych chtěla vidět, jak křičíš, chtěla bych poslouchat, jak řveš na mučidlech, ale vzbudil jsi mou zvědavost. A něco zajímavého je teď pro Goroien vzácné. Takže mluv, krásný princ - pověz nu, proč hledáš královnu."

"Potřebuji přepadnout tvrz," odvětil Cormac prostě.

"A proč by mě to mělo zajímat?"

"Prostě proto, že Wotan — Moloch - je také tvým nepřítelem."

"To nestačí."

"Říká se, má paní, že má moc navrátit své stoupence do života z masa a krve. Copak kdyby ses zmocnila vlády nad tvrzí, nezískala bys také takovou moc?"

Jak tak žena ležela na pohovce, znovu se protáhla. Cormac toužil odtrhnout od té postavy, měnící se mezi krásou a zkažeností, zrak.

"Myslíš, že jsem se ho nepokoušela porazit? Co mi přinášíš, aby to znamenalo rozdíl?"

"Tak nejdřív dovol, ať se zeptám, co ti vlastně brání tvrz dobýt."

"Moloch je mocnější než já."

"A kdyby tady nebyl?"

"A kde jinde by byl?"

"V tělesném světě, má paní."

"To není možné. Byla jsem mezi těmi, kdož zničili Babylon. Viděla jsem, jak mu Culain usekl hlavu."

"A přesto se tam vrátil, díky tady Maedhlynovi. To stejné je možné provést s tebou."

"Proč mi to nabízíš, když i tvoje krev křičí nenávistí ke mně?"

"Protože žena, kterou miluji, byla kvůli tomu Molochovi zavražděna, a on teď vězní její duši ve tvrzí."

"Je v tom ale ještě něco jiného, že? Něco, co ke mně přivedlo Maedhlyna - a ty další Utherovy muže."

"Má také duši krále spoutanou ohnivými řetězy."

"Už chápu. A ty chceš, aby Goroien Uthera osvobodila? Ty ses musel zbláznit." Zvedla ruku a všude po síni se objevili strážní.

"Moloch žije," řekl Cormac tiše. "Teď si říká Wotan a hodlá napadnout Británii. Jedině Uther má moc ho zničit. A pokud ty, až k tomu dojde, budeš ovládat tvrz, copak Molochova duše nebude dopravena k tobě?"

Goroien strážné zase zahнала. "Zvážím problém, který jsi nastínil. Maedhlyne! Připoj se ke mně a princí v mých komnatách. Vy ostatní můžete počkat tady,"

Hodinu v soukromých komnatách královny, jež ležela na hedvábím potaženém lůžku, Maedhlyn vyprávěl o Molochově návratu do života. Cormac si všiml, že tento příběh se maličko liší od toho, který Maedhlyn vykládal jemu. V této verzi byl Maedhlyn mnohem méně vinen a byl poražen teprve zradou. Cormac sám při kouzelníkově vyprávění neřikal nic, ale pozoroval měnící se královnu a snažil se odhadnout pocity v její stále se proměňující tváři.

Když Maedhlyn domluvil, Goroien se posadila. "Tys byl vždycky nadutý hlupče," řekla, "a nakonec jsi za to zaplatil. Tentokrát tam však nebyl žádný Culain, aby tě zachránil. Počkej venku." Maedhlyn se uklonil a odešel z komnaty. "A teď ty, princí Cormaku."

"Kde bych měl začít?"

"Jak se stalo, že Utherova syna lidé znají jako syna démona?"

A tak jí o tom pověděl. Královně zaplály oči, když hovořil o Culainově lásce k ní, ale zůstala ležet a nepromluvila, dokud se Cormac nakonec nedostal ke dni v horách, kdy přišli Vikingové a zabili Anduine.

"Takže," zašeptala, "jsi tu kvůli své lásce? To je hloupost, Cormaku."

"Já nikdy netvrdil, že oplývám moudrostí, má paní,"

"Tedy tvou moudrost vyzkoušejme," prohlásila královna a naklonila se k němu, až měla obličej jen kousek od Cormakova. "Dal jsi mi všechno, co máš, není-liž pravda?"

"Ano,"

"Takže už mi k ničemu nejsi."

"To je pravda."

"Copak ti Maedhlyn neřekl, že mi nelze důvěřovat? Že jsem špatná?"

"Řekl."

"Tak proč jsi sem přišel?"

"Taky říkal, že tě Culain lach Feragh kdysi miloval."

"A jaký je v tom rozdíl?" vyštěkla.

"Možná žádný. Ale já miluji Anduine, a vím, co to znamená. Ona je mojí součástí jako já její. Bez ní nejsem nic. Nevím, jestli špatní lidé můžou milovat - nebo pokud milují, jak můžou zůstat špatní. Ale nevěřím, že by Culain miloval někoho, kdo by nebyl aspoň trochu dobrý."

"Jak říkáš, princí Cormaku, nejsi moudrý. Culain mne miloval pro mou krásu a důvtip. A zradil mě, stejně jako zradil i Uthera. Oženil se s jinou... a já ji zabila. Měl s ní dceru Alaidu. Snažil se ji zachránit tím, že jí dovolil provdat se za britského krále, ale já ji našla a ona také zemřela. Pak jsem se pokusila zabít jejího syna Uthera, ale tady jsem neuspěla. A teď mi ty říkáš, že Uther je zajatcem, jenž právě stojí tváří v tvář smrti... a jeho syn si sedí v mé pevnosti a žádá o laskavost. Co mi můžeš nabídnout, abych ti poskytla pomoc? Dobře si to promysli, Cormaku. Na tvé odpovědi hodně závisí."

"Tedy jsem ztracen, paní, protože ti nic jiného nabídnout nemůžu."

"Nic," zopakovala. "Nic pro Goroien? Odejdi za svými druhy. Za chvíli pro tebe budu mít odpověď."

Cormac se zadíval do jejich lesknoucích se očí a pokleslo mu srdce.

Rybářský člun přistál v měsíčním světle ve skryté okrouhlé zátoce nedaleko Anderity. Galead poděkoval kapitánovi, dal mu dva malé zlaté penízky, přešel přes okraj člunu a vodou, která mu zprvu sahala do půli lýtek, se dobrodíl na kamenitou pláž. Úzkou stezkou se vyšplhal na vrchol ostrohu a obrátil se, aby se podíval, jak se člun houpe na hladině Galského moře.

Noc byla chladná a obloha bez mráčku. Galead si přitáhl dlouhý plášť k ramenům a pospíšil do úkrytu mezi stromy. Zastavil se až na dolině, odkud nikdo nemohl zahlédnout světlo jeho ohýnku z větší dálky než na pár yardů. Usnul neklidným spánkem a zdálo se mu o meči plujícím ve vodě a o světle na obloze, které připomínalo zářící stříbrnou kouli spěchající po nebi. O půlnoci se probudil a přiložil na oheň. Měl hlad, a tak dojedl zbytek uzené ryby, kterou mu dali rybáři.

Už tomu bylo dvanáct dní, co Caterix zachránil toho lupiče, a Galead se přistihl, že se k malému mužikovi neustále vrací v myšlenkách. Přejel si rukou po strništi na bradě a představil si horkou lázeň s provoněnou vodou a otrokyni, která by ho utřela a naolejovala by mu tělo a její jemné ruce by mu uvolnily napětí ze svalů. Zvedla se v něm touha a Galead zasténal, když ji vyháněl z hlavy.

Bohové, ale že to bylo dlouho, co pod sebou naposledy cítil hebké tělo a co ho objímaly hřejivé ruce. Na chvíli se vrátil princ Ursus a otrávil mu mysl.

"Co děláš v této zapomenuté zemi?" zeptal se Ursus.

"Jsem vázán svým slovem," vysvětlil mu Galead.

"A kde je v tom nějaký zisk, ty troubo?"

Galead se zahleděl do plamenů, protože odpovědět nedokázal. Zatoužil po tom, aby se tu objevil Pendarric a mlčky s ním poseděl až do rána. Nic takového se však nestalo.

Bylo zataženo a Galead se vydal směrem, který mu ukázal rybář, na západ podél pobřeží. Třikrát zahlédl jelena a jednou velkého králíka, jelikož však neměl luk, neměl ani pomyšlení na krátký lov. Kdysi uměl nastražit past, ale nedostatek trpělivosti by mu nedovolil prosedět celé hodiny v tiché naději.

Šel tedy celé dopoledne, až kousek na sever zahlédl do vzduchu stoupat kouř. Zamířil k němu, a když překročil nízký pahorek, uviděl hořet vesnici. Na zemi ležela poházená těla a Galead se posadil a díval se, jak válečníci v okřídlených přilbicích přecházejí od domu k domu, vytahují ven ženy a děti, loupí a zabíjejí. Nájezdníků bylo asi padesát a zůstali více než hodinu. Když i poslední z nich zamířil k severu, ve vesnici se kromě dýmu stoupajícího z vyřabovaných domů nic nepohnulo.

Galead se unaveně zvedl a vydal se k saské vesničce. Zastavil se u každého těla. Nikdo nepřežil. V rozbitém hrnci zůstaly ještě ovesné vločky a ty si Galead nasypal do pytlíku, zavázal jej a přivázal k opasku. O kousek dál uprostřed zničené osady našel po straně ohořelou šunku. Uřízl si několik plátků a rychle je snědl.

Podíval se napravo a spatřil ve dveřích chýše ležet dvě mrtvé děti s propletenými rukama a mrtvými očima upřenými na něj. Odvrátil zrak.

Tohle byla válka. Žádné oslavování mladých mužů v třpytné zbroji vyřezávajících svá jména do masa dějin. Žádní homérovsky udatní hrdinové měnící tvář světa. Ne, jenom hrozná nehybnost, naprosté ticho a odporné zlo, které ve svých stopách zanechává mrtvé děti.

Galead si ze šunky odřízl ještě pár plátků, kýtu zahodil a vyšel z osady, opět míře na západ. Na vrcholku kopce se ohlédl. Do vesnice se vkradla liška a tahala za jednu z mrtvol. Nad celou scénou kroužily vrány...

Vkřoví napravo se cosi pohnulo a Galead se hbitě otočil a do ruky mu vylétl meč. Ozval se dětský výkřik a rytíř odhodil zbraň.

"To je v pořádku, maličká," říkal tiše, když si dívka zakryla obličej rukama. Galead se naklonil ke keři a holčičku zvedl a choval ji v náručí, "Už jsi v bezpečí." Dívka ho objala kolem krku a vši silou se k němu přitiskla. Galead se sehnul, zvedl meč a vrátil ho do pochvy. Potom se otočil od vesnice a pokračoval v cestě.

Holčičce nemohlo být víc než šest let a měla hrozně hubené ručky. Vlasy měla žlutozlaté a Galead ji při chůzi hladil. Dívka neřikala nic a v náručí se mu téměř nepohnula.

Pozdě odpoledne už Galead ušel dvanáct mil. Od chůze ho bolely nohy a od toho, jak v náručí nesl děcko, měl unavené paže. Přešel nízký pahorek a uviděl pod sebou vesnici. Osmnáct kulatých domků za dřevěnou palisádou. V ohradě byli koně a na svazích se pásly krávy. Galead pomalu scházel po stráni. Jako první ho zahlédl jakýsi mladíček a rozběhl se k vesnici, načež se vynořily dvě desítky mužů ozbrojených sekerami a vyšly mu vstříc. Vedl je podsaditý válečník s ocelově šedou bradkou.

Vůdce promluvil hrdelním jazykem Sasů.

"Já vaším jazykem nemluvim," odpověděl Galead.

"Ptal jsem se, kdo jsi," zopakoval otázku Sas se silným drsným přízvukem.

"Galead. Tohle je saské dítě. Její vesnici přepadli Gótové a všechny pobili."

"Proč by nás Gótové přepadali? Máme přece stejného nepřítele,"

"Já jsem tu cizí," prohlásil Galead. "Jsem Merovejce z Gálie. Jediné, co vím, je, že válečníci s okřídlenými přilbami vyvražďili lidi z vesnice tohoto děcka. Můžu ji teď zanést dovnitř - nebo máme jít dál?"

"Ty nejsi Utherovec?"

"Už jsem říkal, kdo jsem."

"Tak to můžeš vstoupit. Já se jmenuju Asta. Zanes ji ke mně domů, moje žena se o ni postará."

Galead odnesl dítě do dlouhé síně uprostřed vesnice, kde se mu hřmotná žena pokusila sundat dítě z náruče. Holčička ale vřiskala a držela se Galeada jako klišť. I když mu rytíř šeptal do ucha laskavá slovíčka, děvčátko se ho odmítalo pustit. Žena se jenom usmála a nabrala z měděného kotlíku teplé mléko. Když Galead seděl u širokého stolu a holčička v jeho klíně srkala mléko, připojil se k nim Asta.

"Jsi si jistý, že to byli Gótové?"

"Při tom útoku nebyl jediný Říman."

"Ale proč?"

"Teď nemůžeme mluvit," namítl Galead a ukázal na tiché dítě, "ale v té osadě bylo hodně žen."

Astovi zaplály modré oči pochopením a tvář mu potěměla. "Chápu. A tys to viděl?"

"Naneštěstí ano."

Muž kývl, "Poslal jsem jednoho jezdce, aby si tu vesnici prohlédl a sledoval nájezdníky, a tři další do okolních osad. Jestli je pravda, co říkáš, tak ti Gótové budou dnešního dne do smrti litovat."

Galead zavrtěl hlavou. "Nemáš dost mužů a každý pokus s nimi bojovat bude mít za následek další vraždění. Jestli ti můžu radit, vyšli ven zvědy, a až se Gótové přiblíží - schovejte se v kopcích. Copak váš král tady nemá žádné vojáky?"

"A který král?" vyštěkl Asta. "Když jsem byl ještě mladý válečník, Krvavý král rozdrtil naše oddíly a udělil tomu chlapci - Wulpheremu - titul král Jižního Saska. Ale on žádný král není. Žije si jako ženská - dokonce má i manžela," Asta si opovržlivě odplivl, "A Krvavý král? Co jemu záleží na tom, jestli nějaké saské ženy... znásilnil?"

Galead neřikal nic. Děvčátko v jeho náručí usnulo, a tak je zvedl a odnesl na lůžko u protější stěny vedle zapáleného ohně, kde na slámou pokryté podlaze spali tři váleční psi. Rytíř holčičku zakryl a políbil ji na líčko.

"Jsi starostlivý člověk," poznamenal Asta, když se Galead vrátil ke stolu.

"Pověz mi o těch Gótech," vyzval Galead Astu.

Asta pokrčil rameny. "Není toho moc, co říct. Přistálo jich tu asi osm tisíc a zničili římskou legii. Hlavní část vojska zamířila na západ, asi tisíc jich zůstalo tady,"

"Proč na západ? Co tam můžou hledat?"

"To nevím. Jeden z našich mladých mužů s nimi chvíli jel a říkal, že jejich generál chtěl vědět, jaká je nejlepší cesta do Sorvioduna. Můj člověk to nevěděl. Je to odsud moc daleko."

"Byl s nimi král Wotan?"

Sas znovu pokrčil rameny. "Co vlastně chceš?"

"Wotan v Galii zničil celou mou rodinu a já ho chci vidět umírat."

"Povídá se, že je bůh. Jsi blázen."

"Nemám na vybranou," odvětil Galead.

14.Kapitola

"JIH JE V PODSTATĚ NÁŠ," PROHLÁSIL Curaj a bezvýrazné hnědé oči upíral na mramorovou podlahu. Wotan neřekl nic, jen ho pozoroval, a všiml si napětí v Asiatově plochem obličejí i svalech na šíji. Na čele Curajovi vyvstal pot a Wotan skoro cítil jeho strach.

"A sever?"

"Zcela neočekávaně, sire, proti nám povstali Briganté. Malá skupinka našich mužů se zatoulala na jedno z jejich posvátných míst, kde tancovaly nějaké ženy."

"Copak jsem neřikal, že máte kmeny nechat na pokoji?"

"To říkal, sire. Ty muže jsme našli a narazili na kůl."

"To nestačí, Curaji. Zatknete i jejich důstojníky a taky je narazíte na kůl. Který pluk to byl?"

"Balderův, sire."

"Každému dvacátému srazíte hlavu."

"Pane, vím, že jsi ten nejmoudřejší, ale dovol mi říct, že muži ve válce podléhají všem možným vášním..."

"Nekaž mi tu," zarazil ho tiše Wotan. "Já znám vše, čeho je muž schopen. Nejde o to, že znásilnili pár ženských, na tom naprosto nezáleží, ale být poslušen mé vůli je hlavní a nejdůležitější povinností mých lidí. A taky byla včera přepadena jedna saská vesnice."

"Opravdu, pane?"

"Opravdu, Curaji. Tady musí být vykonán stejný trest - a to veřejně. Naši saští spojenci musí vidět, že Wotanova spravedlnost je rychlá a strašlivá. A teď mi pověz o Catovi ve středních krajích."

"Je to zkušený generál. Už třikrát provedl zdržovací operaci, a náš postup na Eboracum není tak rychlý, jak jsme doufali. Přesto," pokračoval spěšně, "postupujeme a město by mělo v několika dnech padnout."

"Nečekal jsem, že útok na Eboracum uspěje tak rychle, jak si mysleli moji generálové," utrousil Wotan. "Na tom nezáleží. Už jste zjistili, kde se nachází tělo Krvavého krále?"

"Je na Křišťálovém ostrově, můj pane - nedaleko Sorvioduna."

"Jsi si jistý?"

"Ano, pane. Geminus Cato má pobočníka jménem Decius a ten zase má v Eboraku milenku. Řekl jí, že muž, zvaný Lancea lord, odnesl tělo krále na ostrov, aby se tam uzdravil."

"Culain," šeptl Wotan. "Jak jen toužím ho zase spatřit."

"Culain, tomu nerozumím, sire."

"Starý přítel. Řekni Alarichovi, ať postupuje na Sorviodunum a na ostrov ať pošle dvě stě mužů. Utherovu hlavu ať mi přinesou na kopí. Tělo musí při prvním útoku rozsekat na kusy."

"Nepřítel tvrdí, pane, že se král zase vrátí."

"Ovšemže to tvrdí. Bez Uthera a meče jsou jako děti potmě."

"Směl bych se zeptat, pane, proč tedy prostě nezabiješ jeho ducha? Copak by to nevyřešilo problémy s jeho návratem?"

"Chci mít ten meč, a jenom on ví, kde se nachází. Dokud jeho tělo žije, hoří v jeho srdci naděje a on se mi vzpírá. Až tělo zemře, on to pozná a já z jeho zoufalství budu těžit. Teď běž."

Když byl Wotan znovu sám, zamkl dveře do své komnaty bez oken a položil se na široké lůžko. Zavřel oči a přinutil svého ducha vyskočit do temnoty...

Když otevřel oči, byl v pochodněmi osvětlené místnosti ze studeného kamene. Vstal z podlahy a rozhlédl se kolem sebe - uviděl sochy s prázdnými pohledy a bezbarvé koberce a závěsy. Jak tohle místo nenáviděl pro jeho bledý stín skutečnosti. V rohu stál džin a tři číše. Za ta dlouhá staletí, která tu strávil, si často naléval tuto červenou tekutinu bez chuti a předstíral, že je to víno. Všechno tu byl jenom výsměch.

Vyšel do velké síně. Všude překvapeně vyskakovali muži na nohy a pak ve strachu padali na kolena. On si jich nevšímal a rychle došel ke stupínku, na němž stál Molochův trůn. Nějaký čas naslouchal prosbám těch, kteří mu sloužili. Prosbám o návrat do těla, slibům věčné poslušnosti. Některé potvrdil, většinu odmítl. Nakonec odešel z trůnního sálu a sešel po točitém schodišti do žaláře. Když vstoupil, poklonila se mu velká bestie s vlčí hlavou, již z protáhlých čelistí visel jazyk a z něj na podlahu kapaly sliny.

Wotan kolem ní prošel do poslední kobky, kde byl za zápěstí ke stěně připoután Uther. Jeho tělo olizovaly plamenné jazyky, pálily a žhnuly - sežehnuté svaly a kůže se okamžitě uzdravovaly, jenom aby byly hned znovu spáleny. Wotan

plameny propustil — a král klesl na zed'.

"Jak se daří, Uther? Jsi připraven mi zase zalhat?"

"Nevím, kde je," zašeptal Uther.

"Musíš to vědět. Poslal jsi jej tam."

"Neměl jsem čas. Jenom jsem ho hodil a přál si, aby byl pryč."

"Muž, který tě uviděl první, tvrdil, že slyšel, jak jsi volal nějaké jméno. Co to bylo zájmeno?"

"Nepamatuju se, přísahám při Bohu."

"Byl to přítel? Byl to Culain?"

"Možná."

"Aha, takže Culain ne. Dobrá! Kdo tedy? Komu bys mohl věřit, Krvavý králi? Nebyl to Victorinus. Čí jméno ti přešlo přes rty?"

"To nikdy nezjistíš," prohlásil Uther. "A i kdybych se já odsud dostal, taky bych jej nedokázal najít. Poslal jsem meč do snu, který se nikdy nemůže stát skutečností."

"Pověz mi o tom snu!"

Uther se usmál a zavřel oči, Wotan zvedl ruku a Uthera znovu zahálily plameny a králi se vydral z hrdla řev, při němž tuhla krev v žilách. Plameny zmizely a zčernalá kůže se okamžitě vyhojila.

"Myslíš, že si ze mne můžeš utahovat?" zasyčel Wotan.

"Pořád," řekl Uther a napjal se v očekávání dalšího mučení.

"Zjistíš, že pořád je velice, převelice dlouhá doba, Uther. Měl bys mít nějakou společnost." Jak Wotan couval ke dveřím, objevily se ve stěnách díry a z nich se vyhnuly krysy, které se okamžitě vrhly na bezmocného krále, kousaly a trhaly.

Wotan rázným krokem vyšel ze žaláře a za ním se chodbou rozléhal křik.

Když došel nahoru, našel před trůnem čekat kapitána svých Věrných. Muž se při jeho příchodu uklonil, "Co chceš, Ustreade?"

"Něco pro tebe mám, pane. Doufám, že to napraví můj neúspěch v Raetii."

"To tedy musí být něco většího, než co můžeš najít tady," podotkl Wotan stále ještě rozzlobený rozhovorem s umíněným králem.

"Doufám, že zjistíš, že nepřeháním, pane." Ustread tleskl a vstoupili dva vojáci, držíce mezi sebou nějakou dívku, "Ženská? K čemu je mi tady? Copak můžu..." Wotan se zarazil, když poznal princeznu. "Anduine? Jak?" Vykročil k ní a pokynem ruky propustil strážce. Dívka mlčky stála před ním.

"Co se ti stalo, princezno?"

"Tvoji muži mne zabili. Byla jsem v Kaledonských horách a oni mne ubodali."

"Za to zaplatí. Ó, jak za to zaplatí!"

"Nepřeji si, aby za to platili. Co si přeji, je, abys mne propustil. Už ti k ničemu nejsem. Není co obětovat."

"Špatně jsi mě pochopila, Anduine. Tys neměla být nikdy obětována. Pojď se mnou."

"Kam?"

"Na soukromé místo, kde ti nikdo neublíží." Usmál se. "Vlastně přesně naopak."

Do tmy vyvrásklo dítě a Galead se okamžitě probudil. Vstal z pokrývek před pohasínajícím ohněm, došel k holčičce a zvedl ji do náručí.

"Jsem tady, maličká. Neboj se."

"Mudder tod," řekla dívka, a ta slova opakovala pořád dokola. Z druhé strany místnosti přišla Astova žena s pokrývkou kolem ramen. Poklekla k lůžku a chvíli na děcko mluvila jazykem, který byl Merovejci zcela neznámý. Holčička měla obličej zalitý potem a žena jí jej otřela. Galead ji znovu uložil. Ona ho maličkýma ručkama popadla za halenu a v očích měla strach. "Vader! Vader!"

"Já tě neopustím," řekl rytíř. "Slibuji." Dívka zavřela oči a opět usnula.

"Jsi laskavý, to je u válečníka vzácné," pravila žena. Vstala, přistoupila k ohništi, přiložila pár polínek a rozfoukala oheň k životu. Galead se k ní připojil a spolu pak seděli a hráli se.

"Děti mě mají velmi rády," poznamenal. "To je dobrý pocit."

"Jmenuju se Karyl,"

"Galead," prozradil jí. "Žiješ tu dlouho?"

"Přišla jsem z Raetie před osmi lety, když Asta zaplatil mému otci. Je to dobrá země, i když mi tady chybějí hory. Co budeš s tím děckem dělat?"

"Dělat? Myslel jsem, že ji nechám tady, kde se o ni postaráš,"

Karyl se tiše smutně usmála. "Řekl jsi jí, že ji neopustíš. Ona ti věří, a přitom ti dělá starosti. Žádné dítě by nemělo trpět tak, jak ona."

"Ale já ji s sebou vzít nemůžu. Jsem válečník uprostřed války."

Karyl si prohrábla husté tmavé vlasy. Ze strany sice nebyl její obličej hezký, ale byla v něm síla, která z ní činila hezkou ženu.

"Ty máš kouzelný zrak, že, Galeade?" zašeptala a rytíře zamrazilo.

"Občas," připustil.

"Jako já. Muži tady se chtějí připojit ke Gótům, ale já jsem Astu požádala, aby počkal, protože znamení jsou podivná. Pak jsi přišel ty. Muž, který má obličej, jenž mu nepatří, ale který se stará o saské dítě. Vím, že jsi Utherovec, ale Astovi to neřeknu. Víš proč?"

"Ne."

"Protože z Asty bude taky Utherovec, než tohle skončí. Je to dobrý člověk, ten můj manžel. Silný muž. A tihle Gótové jsou svedeni zlem. Až se Asta přesvědčí, že to, co jsi říkal, je pravda, svolá Fyrrd. A saští válečníci povstanou."

"Nemají meče," namítl Galead. "Uther Stsům zakázal nosit zbraně."

"Co je to meč? Sekající věc. My Sasové jsme vynalézaví lidé a naši válečníci jsou teď velice obratní v zacházení se sekerou. Oni povstanou - a pomohou Krvavému králi."

"Myslíš, že můžeme vyhrát?"

Karyl pokrčila rameny. "To nevím. Ale ty, Galeade, máš svou roli v této hře... a k té patří meč."

"Mluv jasně, Karyl, Já jsem na hádanky nikdy moc nebyl."

"Vezmi to dítě s sebou. Musíš se setkat s jednou ženou. Je to chladná a tvrdá žena. A ona je bránou."

"Bránou k čemu?"

"Co se toho týče, už ti víc nepomůžu. Ta holčička se jmenuje Lektra, i když jí máma říkala Lekky."

"Kam ji mám vzít? Musíš vědět kam."

"Vezmi ji do svého srdce, válečníku. Ona je teď tvoji dcerou, a tak tě také vidí - jako svého otce. Manžel její matky odešel do Raetie sloužit Wotanovi, když byla s outěžkem, a Lekky čekala dlouhá léta, aby ho uviděla. V její zmučené mysli jsi ty tím mužem, který se vrací domů, aby se o ni postaral. Bez tebe podle mne nepřežije."

"Jak to všechno víš?"

"Vím to, protože jsem se jí dotkla, a ty víš, že já nelžu."

"Co to říkala, když se probudila?"

"Mudder tod? Matka mrtvá."

"A vater? Otec?"

Karyl kývla. "Podej mi ruku."

"Pak poznáš všechna má tajemství,"

"Děsí tě to?"

"Ne," prohlásil Galead a natáhl ruku, "ale umenší mě to ve tvých očích."

Karyl ho vzala za ruku a chvíli mlčela. Pak ho pustila.

"Spi sladce, Galeade," řekla vstávajíc.

"Ty také, paní."

"Teď budu spát lín," pověděla mu Karyl s úsměvem. Galead se za ní díval, jak jde na druhou stranu síně a mizí ve stínech pokojů za ní. Lekky ve spánku zakňourala a Galead si vzal pokrývku a přilehl si k ní, Lekky otevřela oči a přitulila se k němu.

"Jsem tady, Lekky."

"Vater?"

"Vater," souhlasil.

Goroien byla sama ve své komnatě bez zrcadel a v duchu se zatoulala zpátky do dnů své lásky a slávy. Culain býval víc než jen jejím milencem, víc než jen přítelem. Vzpomněla si, jak jí otec zakazoval se s mladým válečníkem vidat, a jak se třásla, kdy jí oznámil, že nařídil svým mladým mužům, aby ho dohnali a zabili. Třicet z nejlepších stopařů jejího otce se na podzim vydalo do hor. Jen osmnáct se jich vrátilo. Říkali, že ho zahnali do hlubokého kaňonu, a pak zasypal průsmyky sněh - a v té ledové divočině nedokáže žádný člověk dlouho přežít.

Goroien, věříc, že je její miláček mrtev, odmítala jíst. Otec jí vyhrožoval, zbičoval ji, ale zlomit ji nedokázal. Pomalu ztrácela sílu a té zimní noci už byla blízka smrti.

Blouznící a upoutaná na lůžko neviděla drama, které následovalo.

O svátku zimního slunovratu se otevřely velké dveře, doprostřed síně vstoupil Culain lach Feragh a zastavil se až přímo před vladykou.

"Přišel jsem si pro tvou dceru," oznámil a v tmavém vousu měl led.

Několik mužů vyskočilo s meči v rukou, ale vladyka je pokynem ruky zastavil.

"Proč myslíš, že odsud odejdeš živý?" zeptal se.

Culain si prohlédl dlouhé stoly, kolem nich seděli muži. Pak se zasmál a jeho opovržení je zasáhlo všechny.

"A proč si myslíš, že to nedokážu?" ucedil. Muži na jeho výzvu odpověděli řevem, ale vladyka je utišil.

"Pojď za mnou," řekl a vedl válečníka do pokoje, kde ležela Goroien. Culain poklekl vedle lůžka, vzal ji za ruku a ona zaslechla jeho hlas.

"Neopouštěj mě, Goroien. Jsem tu. Vždycky tu budu."

A ona se uzdravila a pak se vzali. Ale to bylo předtím, než padla Atlantida, než z nich Sipstrassi udělaly bohy.

A ve stoletích, která následovala, se nakonec vždycky vraceli do útočiště v náručí toho druhého.

Co to změnilo? napadlo Goroien. Byla to moc, nebo nesmrtelnost? Porodila Culainovi syna, i když ten se to nedozvěděl, a Gilgameš podědil téměř všechno z otcovy zručnosti při zacházení se zbraněmi. Naneštěstí také zdědil matčinu nadutost a nedostatek morálky.

Teď se Goroien v duchu vrátila k posledním létům. Ze všech ohavností, které mohla spáchat, udělala to, že přivedla Gilgameše zpátky ze světa mrtvých a učinila z něj svého milence. Tím však sama sebe odsoudila k smrti, protože Gilgameš trpěl vzácnou krevní chorobou, kterou nedokázaly vyléčit dokonce ani Sipstrassi. A samotné Sipstrassi už jí potom nedokázaly zaručit nesmrtelnost. V tělesném světě ji udržovala při životě krev a smrt. V té době, jak řekla i Cormakovi, začala Culaina nenávidět a zabila jeho druhou ženu i jeho dceru.

Ale úplně nakonec, když Culain umíral po souboji s Gilgamešem, obětovala vlastní život, aby ho zachránila - a tím se

odsoudila k nekonečnému peklu.

Ted' bylo její rozhodování prosté. Pomůže Cormakovi, nebo ho zničí? Všechno, co tvořilo intelekt dřívější černokněžny, volalo po tom, aby zničila chlapce, který byl Utherovým potomkem, jenž byl zase přes dceru Alaidu potomkem Culainovým. Sémě jejího konce! Ale Goroien se v srdci vrátila k mladému muži, který vstoupil do Prázdnosti, aby zachránil ženu, kterou miloval. Culain by to byl udělal.

Kvůli Goroien...

Co to ten chlapec říkal? Naděje vrátit se zpátky do tělesného světa? Copak si myslel, že ji to přitahuje? Jak by mohl vědět, že to je ta poslední věc, která ji zajímá?

Do komnaty nehlučně vstoupil Gilgameš a šňal si helmici. Obličej měl šupinatý a plazí. Pryč byla krása, již se těšil za života.

"Dej mi toho kluka," řekl. "Toužím po jeho životě."

"Ne. Toho nedostaneš, Gilgameši. Pojedeme společně do tvrze a pak ji dobudeme. Ty budeš bojovat po Cormakově boku a bez ohledu na vlastní nebezpečí ho budeš chránit."

"Ne!"

"Jestli mne miluješ - jestli jsi mne vůbec kdy miloval - tak mne teď poslechněš."

"Proč, matko?"

Goroien pokrčila rameny a odvrátila se. "Na to není odpověď."

"A až tvrz dobudeme? Jestli to tedy zvládneme."

"Tak osvobodíme i Uthera."

"A co z toho budeme mít?"

"My z toho nebudeme mít nic. To je právě ta cena, Gilgameši. Nic. A mě nenapadá žádná věc, kterou bych chtěla mít raději,"

"To nedává smysl,"

"Miloval jsi mne někdy?"

Gilgameš zvedl přilbici a sklonil hlavu. "Nic a nikoho jiného jsem tolik nemiloval," prohlásil prostě. "Ani život, ani boj."

"A uděláš to pro mě?"

"Víš, že udělám cokoli, o čem mě požádáš."

"Kdysi jsem byla královnou mezi bohy," řekla Goroien. "Byla jsem krásná a lidé mě považovali za moudrou. Stála jsem Culainovi po boku u Babylonu. Svrhli jsme Molocha a věřili jsme, že jsme porazili velké zlo. Lidé říkali, že o mně budou zpívat celé věky. Zajímalo by mě, jestli je to pravda."

Gilgameš si znovu nasadil přilbici a zvolna vyšel z komnaty.

Goroien ho neviděla odcházet. Vzpomínala na ten nádherný jarní den, když se pod velkým dubem s Culainem brali, když byl svět mladý a budoucnost omezená.

15.Kapitola

PĚT DNÍ ZMENŠUJÍCÍ SE DVĚ LEGIE GEMTNA Cata vydržely zuřivý nápor Gótů, v skrytu noci ustupovaly a podle silnice do Eboraka opět zaujímaly nové postavení. Muži byli vyčerpaní skoro k smrti a páté noci si Cato svolal své velitele k poradě.

"Ted'," oznámil jim, když se sešli ve stanu, "nastal čas na odvahu. Ted' zaútočíme,"

"To je šílenství!" vyjekl Decius ve stavu nevěřícího úžasu. "Ted' je čas ustoupit. Nemáme dohromady ani šest tisíc mužů, a někteří z nich jsou příliš unavení, aby vůbec ještě zvedli štít."

"A kam máme ustoupit? Do Eboraka? To se nedá bránit. Dál na sever do Vinovie? Tam se střetneme s druhým gótským vojskem. Ne. Dnes v noci zaútočíme!"

"Toho se nezúčastním!" prohlásil Decius.

"Tak se vrať do Eboraka," vyštěkl Cato. "Ani deset vil by mě nepřimělo si tě tu držet byt' o chvíli déle."

Mladý muž vstal a odešel a Cato obrátil pozornost na zbývajících osm důstojníků. "Ještě někdo?" Nikdo se nepohnul, "Dobrá. Takže, pět dní jsme Gótům předváděli tu stejnou strategii. Vydržet a stáhnout se. Ted' se utábořili mezi dvěma řekami a my je napadneme ze dvou stran. Agrippa, ty povedeš pravou kolonu. Zaútočíš na stan s Wotanovou zástavou. Jeho generálové budou uprostřed. Já půjdu zleva s ohněm a mečem."

Agrippa, tmavooký mladý muž s deseti lety bojů za sebou, kývl, "Decius měl pravdu," poznamenal, "Pořád to bude šest tisíc proti dvakrát tolika. Jakmile zaútočíme, už nebudeme moci ustoupit. Zvítězit., anebo zemřít., generále."

"Popravdě řečeno je naše naděje mizivá. Ale božský Julius jednou zničil vojsko, které bylo v přesile sto na jednoho."

"Tak nám to k věření předkládají jeho zápisky," podotkl Agrippa.

"Zaútočíme v roztažené řadě a v jejich táboře se přeskupíme. Jakmile zlikvidujete jeho generály, pokuste se spojit s mým oddílem."

"A když se nám to nepodaří?"

"Tak s sebou těch parchantů vezměte tolik, kolik to jenom půjde,"

Cato velitele propustil a důstojníci probudili mužstvo. Římské vojsko v tichosti vyklidilo tábor a ve dvou oddílech se vydalo na pochod.

O tři míle dál Gótové vztyčili své stany na rozlehlé pláni mezi dvěma vodními toky. Hořely tu desítky ohňů, ale jen pár mužů bylo ještě vzhůru. Byly postaveny hlídky, ale většina strážných na svých místech podřimovala, či dokonce spala

za křovím. Vojska, které den za dnem ustupovalo, se nikdo nebál.

V generálském stanu se Leofric, vrchní gótský velitel, povaloval na ukořistěných hedvábných kobercích, popíjel víno a probíral pád Eboraka a poklady, které tam čekají, Leofric seděl vedle nahé britské dívky, kterou chytili o den dřív zvědové. Obličej měla dívka zhmožděný od rány pěstí, kterou jí jeden z nájezdníků uštědřil, než ji znásilnili. Ale pro Leofrika byla pořád přitažlivá. Už se jí toho dne dvakrát zmocnil a hodlal to udělat ještě jednou, než ji zítra předá mužům. Položil jí dlaň na prs a silně stiskl. Dívka sebou trhla a vykřikla a Leofric se zakřenil. "Pověz mi, jak moc mě miluješ," řekl a stisk ještě zesílil.

"Miluju tě! Miluju tě!" křičelo děvče.

"Ovšemže mě miluješ," prohlásil velitel a pustil ji, "a já miluju tebe - aspoň dneska v noci." Muži kolem něj se zasmáli. "Zítra," řekl, "budou ženy pro nás pro všechny - a né nějaké vesničanky jako tahle čubka, ale urozené římské krávy se světlou pletí a namalovanými rty."

"Myslíš, že se Cato stáhne do města?" zeptal se Bascii, Leofrikův mladší bratr.

"Ne, hradby nemůže udržet. Myslím, že muže rozdělí a vydá se do Vinovie, kde se pokusí sebrat lidi mezi Trinovanty, ale neuspěje. S jeho pronásledováním budeme mít těžkou práci, ale nakonec padne. Nemá kam jít,"

"Je pravda, že v Eboraku jsou stěny pokryté zlatem?" zeptal se Bascii.

"O tom pochybuju, ale je tam poklad, a ten dostaneme."

"Jaký poklad?"

"Takový jako tady," ušklíbl se Leofric, přinutil dívku ulehnout na záda a roztáhl jí nohy. Muži kolem začali povzbudivě pokřikovat a ona zavřela oči. Leofric si rozvázal spodky a nalehl na ni.

Její muka pokračovala pořád dál, jak se jí zmocnil nejdřív Leofric, pak Bascii a pak i ostatní. Bolest následovala bolest... následovala ponížení. Nakonec ji muži odhodili stranou a vrátili se do svých stanů.

Náhle se nocí rozeznělo troubení polnice. Opilý Leofric vyklopýtl na nejistých nohou ze stanu a spatřil, jak se do tábora ženou římsí vojáci. Popletený velitel zapadl do stanu a snažil se nahnát svou meč.

Jak sevřené, disciplinované římské voje postupovaly do tábora, všude zavládl naprostý zmatek. Muži vybíhali ze stanů, jen aby byli nelítostně pobíjeni. Bez přípravy a organizace Gótové, většinou beze zbroje, zoufale bojovali odděleni jeden od druhého.

Catovi muži, kteří se přiblížili z levého boku, naházeli na stany pochodně - vítr plameny rozfoukal do hotové výhně, která na otevřeném prostranství žhnula.

Napravo se Agrippův oddíl zařídil do gótských řad a vytvořil klín, který jako oštěp mířil k Leofrikovu stanu. Přes všechnu svou opilost byl generál zkušený válečník. Okamžitě pochopil, jakou zoufalou hru tu Cato hraje, a věděl, že může příliv zvrátit. Cvičenými očima přelétl celou scénu. Tam! Basciiho muži vytvořili štítový val, ale co potřebovali, bylo zaútočit na římský klín a zabránit mu v postupu. Plameny Římanům zabrání se spojit a prostá převaha v počtu gótských vojáků je nakonec zničí. Ubohého Basciiho by taková taktika nikdy nenapadla. Leofric vykročil ze stanu... a cosi ho prudce zasáhlo do zad. Velitel klopýtl a padl na kolena. Jak se hroutil na záda, točila se mu hlava.

Britská dívka nad ním poklekla se zakrváceným nožem v ruce a širokým vítězoslavným úsměvem na rtech a podržela nůž Leofrikovi před očima.

"Miluju tě," řekla dívka.

A nůž se mu znovu zabodil do těla.

Cato stál nad Leofrikovým tělem. Tomu stále ještě trčela z oka dýka. "Poslední prchají k Petvarii," oznámil mu Agrippa. "Lucius se třemi kohortami je popohání."

"Rád bych věděl, co se tu stalo," poznamenal Cato.

"To nevím, pane. Ale blahopřeji ke skvělému vítězství!"

"Proč blahopřeješ mně? I tys odvedl svůj díl práce, jako každý muž, který pode mnou slouží. Bohové, ale že to tu začíná páchnout!" Cato tmavými očima přeletěl bitevní pole. Všude ležely mrtvoly - některé ohořelé a zčernalé od plamenů, které burácely nad stany, jiní mrtví leželi na místě, kde padli, rozsekáni legionářskými meči. Britští mrtví byli odneseni do spěšně vykopané jámy. Padlí Gótové, jimž sebrali zbraně a zbroj, byli ponecháni napospas vránám a liškám.

"Dvanáct tisíc nepřátel bylo pobito," řekl Agrippa. "Ti, co přežili, se už nikdy do vojska nespojí."

"Neříkej nikdy. Jednoho dne se vrátí. Teď musíme uvážit, jestli máme jít na jih a posílit Quinta, nebo na sever, abychom zabránili Gótům vytáhnout na Eboracum."

"Muži jsou unaveni, pane. Dnes si odpočijme a zítra učin rozhodnutí."

"Zítra bude pozdě."

"Můj starý velitel říkal: 'Unavení lidé dělají chyby.' Věř jeho úsudku, pane, a odpočívej."

"Teď proti mně používáš má vlastní slova. Copak už mladým nezůstala žádná úcta?" zakřenil se Cato.

"Vydal jsem rozkazy, aby ti za kopcem postavili stan. V dolíku se tam zužuje potok a břeh je porostlý duby."

Prasamaccos přitáhl oštěz a zastavil koně. Na sever od něj se táhl polozbořený Antoniův val a před ním právě probíhala velká bitva. Tisíce brigantských válečníků obklíčilo vojsko Gótů a nastala strašlivá jatka. Ani jedna strana nebojovala podle nějakého plánu - všichni pouze zuřivě a zmateně máchali meči, sekerami a noži.

Prasamaccos zamířil stranou od bitevního pole. Cvičeným okem poznal, že dneska nebude vítězů a obě strany se stáhnou z boje zkrvavené a vyčerpané. Byl sám Bri-gant, věděl, co nastane pak. Zítra Keltové obnoví útok a budou pokračovat, dokud nebude nepřítel zničen, nebo dokud nebudou oni poraženi.

Starý lučištník zamířil na západ a projel drnem pokrytým valem v místě, kde se je vedle pobožené pevnosti kus propadl. Zachvěl se a zašeptal modlitbu k duchům, kteří tudy stále chodili, a zamířil k severozápadu a k horám

Kaledonů.

Cestou se nic podstatného nestalo, i když viděl množství uprchlíků a slyšel příšerné historky o zvěrstvech, která cizí vojska páchala. Některé byly přehnané, ale z většiny se mu obracel žaludek. Postaršího Briganta už hrůzy, které lidé dokázali páchat na svých sousedech, dávno přestaly udivovat, a přesto děkoval bohům, že v něm takové příběhy pořád dokážou vyvolat hrůzu i lítost.

Té noci se utábořil na břehu rychle proudící bystřiny a s prvními ranními červánky se vydal na dlouhý výstup ke srubu, kde se poprvé setkal s Culainem lach Feragh. Nic se tu nezměnilo a přívětivý pohled na kouř stoupající z krátkého komínu mu zvedl náladu. Když sesedal před srubem, vynořil se z něj s mečem v ruce jakýsi mohutný muž.

Prasamaccos k němu dokulhal a doufal přitom, že jeho vysoký věk i očividná neduživost cizince uklidní. "Kdo jsi, starče?" zeptal se obr, udělal krok dopředu a opřel Prasamaccovi špičku meče o prsa.

Brigant se podíval na čepel a pak vzhlédl do světlých očí válečníka.

"Já nejsem nepřítel,"

"Nepřítel přichází v mnoha převlecích," Obr vypadal unaveně a pod očima měl tmavé kruhy.

"Hledám mladého muže a ženu. Jeden přítel mi prozradil, že jsou tady,"

"A kdo byl ten přítel?"

"Jmenuje se Culain. Říkal mi, že je přivedl sem, aby tu byli v bezpečí."

Muž odložil meč, obrátil se a vrátil se zpátky do srubu. Prasamaccos ho následoval. V místnosti spatřil na úzkém lůžku ležet raněného muže. Brigant k němu přistoupil a viděl, že rány se hezky zacelily, ale muž měl pleť smrtelně bledou a téměř nedýchal. Na prsou mu ležel černý kámen s vlasovými žilkami ze zlata.

"V tomhle stavu už je celé týdny. Nic víc udělat nemůžu."

"A to děvče?"

"Je pohřbená venku. Snažila se ho zachránit."

Prasamaccos se raněnému podíval do tváře - a spatřil věrný obraz Uthera, ty stejné vysedlé lícní kosti a silnou čelist, stejný dlouhý rovný nos a husté obočí.

"Kouzlo už je skoro vyčerpané," poznamenal.

"Taky mě to napadlo," řekl ten muž. "Zpočátku byl ten kámen celý zlatý s černými žilkami, ale jak mýjely dny, ty černé čárky sílily. Zemře?"

"Bojím se, že ano."

"Ale proč? Rány se mu hojí dobře."

"Nedávno jsem viděl jiného válečníka ve stejném stavu," pravil Prasamaccos. "Řekli mi, že jeho duch opustil tělo."

"Ale to je stejné, jako být mrtvý," namítal Olaf, "a tady chlapec žije."

Prasamaccos pokrčil rameny a zvedl Cormakovo zápěstí. "Má velice slabý tep,"

"Mám tu trochu polévky, jestli máš hlad," pozval Briganta Olaf a přistoupil ke stolu. Prasamaccos dokulhal k židli a posadil se.

Když byli oba nasycení, Olaf Brigantovi vyprávěl o boji před srubem a o tom, jak je zradila jeho dcera Rhiannon. Prasamaccos mlčky naslouchal a viděl v Olafových očích bolest.

"Hodně jsi svou dceru miloval," poznamenal.

"Už ji nemiluji."

"To je nesmysl. Vychováváme je, dáváme na ně pozor, rozumíme jim, pláčeme nad jejich slabostmi a jejich smutkem. Kdepak je teď?"

"To nevím. Poslal jsem ji pryč."

"Chápu. Děkuji ti, Olafě, že jsi principi pomohl."

"Princi?"

"Je to syn Uthera, nejvyššího krále Británie."

"Vůbec nemluvil jako šlechtic."

"Ne, protože mu život nedovolil žít jako šlechtic."

"Nemůžeme něco udělat?" zeptal se Olaf.

"Kdybychom mohli, vzal bych ho tam, kde leží jeho otec, ale je to příliš daleko. Cestu by nepřežil."

"Takže můžeme jenom sedět s rukama v klíně a dívat se, jak umírá? To neberu."

"Ani nemusíš," ozval se ode dveří čísi hlas a oba muži se otočili. Olaf se vymrštil a sáhl po meči.

"To nebude nutné," podotkl cizinec, zavřel dveře a přistoupil ke stolu. Byl vysoký, se širokými rameny, a vlasy a vousy jako by měl utkané ze zlata. "Vzpomínáš si na mě, Prasamaccu?"

Starý Brigant seděl úplně nehybně. "Toho dne, kdy Uther našel svůj meč... jsi tam byl a pomáhal Laitze. Ale nezestárl jsi ani o den."

"Byl jsem tam. Teď jsem tady. Odlož svůj meč, Olafě Kladivo, a připrav se na cestu."

"Kam jedeme?"

"Na Křišťálový ostrov," odvětil Pendarric.

"Tento člověk tvrdí, že je to na opačném konci říše," poznamenal Olaf. "Cesta nám zabere celé týdny."

"Ne na cestách, kterými poputujeme," řekl mu Prasamaccos.

"Co je to za cesty?" chtěl hned vědět Olaf. Pendarric už odcházel na mýtinu před srubem.

"Stezky ducha," odpověděl Brigant. Olaf rychle učinil znamení ochranného rohu a následoval svého kulhavého druha ven. Pendarric držel měřicí tyč a kolem ústředního kruhu křídou pečlivě maloval propojené trojúhelníky. Vzhlédl k oběma mužům.

"Ať taky něco děláte," řekl. "Oblékněte chlapce do něčeho teplého a přineste ho sem. Dávejte pozor, ať neporušíte

ty křídové čáry, nesmíte je smazat."

"Je to čaroděj," zašeptal Olaf.

"Taky myslím," souhlasil Prasamaccos.

"Co budeme dělat?"

"Přesně to, co říká."

Olaf si zhluboka povzdychl. Oblékli bezvědomého Cormaka a Olaf ho opatrně zvedl z postele a vynesl ven, kde uprostřed čehosi, co vypadalo jako dosti podivná hvězda, čekal Pendarric. Olaf opatrně překročil čáry a položil tělo na zem vedle vysokého čaroděje. Prasamaccos ho následoval, nesa Olafův meč a ještě jednu zbraň.

Když byli všichni v kruhu, Pendarric zvedl ruce a od zlatého kamene v jeho pravici se odrazilo slunce. Vzduch kolem mužů zapraskal a objevilo se mihotavé světélko, které náhle vzplálo tak jasně, že si musel Prasamaccos zastínit oči. Pak bylo pryč...

A trojice stála v kamenném kruhu na vrcholku kopce porostlého stromy.

"Tady vás opustím," oznámil jim Pendarric. "Štěstěna vás prováže až na konec vaší cesty."

"Kde to jsme?" vyptával se Olaf.

"U Camuloduna," odpověděl Pendarric. "Dostat se na ostrov přímo není možné. Odsud se ocitnete přímo uprostřed osady, protože tam byla zbudována dokonalá napodobenina zdejších kamenů. Čeká na tebe stará přítelkyně, Prasamaccu. Vyříd' jí, prosím, že ji mám rád."

Pendarric vystoupil z kruhu a mávl rukou. Vzduch se znovu rozechvěl a vzápětí oba muži spatřili tři ohromené ženy sedící v kulaté síni a pozorující Utherovo tělo.

"Omlouváme se, paní," řekl Prasamaccos s úklonou. Olaf zvedl Cormaka a zanesl ho k velkému kulatému stolu, na němž ležel král. Tady chlapce jemně položil vedle jeho otce. Prasamaccos přistoupil ke stolu a s něhou se na obě těla zahleděl, "Je velice smutné, že se až doteď nepotkali."

Jedna z žen odešla z místnosti, ostatní zůstaly ponořeny v modlitbách.

Dveře se znovu otevřely a do komnaty vstoupila vysoká žena v bílém odění. Za ní se vracela ta, která prve odešla.

Prasamaccos kulhal k nim. "Paní, musím se vám znovu omlu - " Zakoktal se a ztuhl, když k němu Laitha došla.

"Ano, Prasamaccu, jsem to já. A to, jak mě pořád pronásledují stíny z minulosti, na kterou bych docela ráda zapomněla, mě začíná zlobit. Kolik těl ještě hodláte na ostrov dopravit?"

Brigant ztěžka polkl a nenacházel slov, když kolem něj Laitha procházela, aby se mohla podívat do tváře Cormaka Daemonssona.

"Tvůj syn, Gian," zašeptal Prasamaccos.

"To vidím," odušila Laitha, natáhla ruku a pohládila jeho měkký vous. "Jak jen je podobný otci."

"Jsem velice šťastný, že tě vidím," řekl Prasamaccos. "Často jsem na tebe myslel,"

"Já na tebe taký. Jak se má Helga?"

"Zemřela. Ale byli jsme spolu docela spokojeni a já ničeho nelituji"

"Kéž bych mohla říct to samé! Tento muž," pravila, ukazujíc na Uthera, "mi zničil život. Oloupil mě o mého syna a o štěstí, které jsem mohla mít."

"A tím se oloupil i on sám," podotkl Brigant. "Nikdy tě nepřestal milovat, paní. Je to jenom... jenom že jste pro sebe nebyli určeni. Kdybys byla věděla, že je Culain naživu, nikdy by sis ho nebyla vzala. A kdyby on byl méně pyšný, byl by dokázal Culaina pustit z hlavy. Plakal jsem pro vás oba."

"Moje slzy vyschly už dávno," prohlásila Laitha, "když jsem ležela v lodi mířící do Galie a za mnou zůstal můj mrtvý syn - aspoň to jsem si tenkrát myslela." Na chvíli se odmlčela. "Ty i tvůj společník musíte ostrov opustit. Na stráni za jezerem najdete tábořit Culaina. Čeká tam na zprávy o muži, kterého zradil."

Prasamaccos se jí podíval do očí. Vlasy měla pořád tmavé, i když na jednom spánku bylo vidět stříbrný pramínek, a obličej měla krásný a zvláštním způsobem na něm nebyl vidět její věk. Nevypadala na ženu po čtyřicítce, ale oči měla matnější a bez života a byla v nich tvrdost, která Prasamacca zneklidňovala.

Znovu se s bezvýraznou tváří podívala na těla a potom vzhledla k Brigantovi.

"Ze mne nemá nic," řekla. "Je po Utherovi a zemře spolu s ním."

Culaina našli sedět se zkříženýma nohama na vrcholku kopce. Za zády měl úzkou dlážděnou cestu, která vedla zpátky na ostrov, a teď, když byla hladina vody tak nízko, byla jasně vidět. Válečník vstal a objal Prasamacca.

"Jak jste se sem dostali?"

"Přinesl jsem Cormaka."

"Kde je?"

"Vedle krále."

"Dobrý Kriste!" špitl Culain. "Není mrtvý?"

"Skoro je. Je na tom jako Uther. Jenom slábnoucí kámen ještě udržuje jeho srdce v činnosti."

Prasamaccos představil Olafa, který znovu vylíčil události vedoucí ke smrti Anduine. Culain se svezl na zem a zíral k východu. Brigant mu zlehka položil ruku na rameno. "To nebyla tvoje vina, Lancea lorde. Ty za to nejsi zodpovědný."

"Já vím — a přesto jsem je snad mohl zachránit."

"Některé věci sahají i mimo tvou velikou moc. Aspoň jsou Uther a jeho syn pořád ještě naživu."

"Ale jak dlouho ještě?"

Prasamaccos neřikal nic.

"Teď máme jiné starosti," ozval se Olaf tiše a ukázal k východu, kde bylo vidět skupinku ozbrojených mužů rychle jedoucích ke kopci.

"Góťové!" vydechl Prasamaccos. "Co tu chtějí?"

"Jsou tu proto, aby zabili krále," prohlásil Culain, vstal a zvedl svou stříbrnou hůl. Uprostřed jí otočil, vytáhl dva krátké meče, a pak se obrátil a rozběhl se k chodníčku ve vodě. V půli cesty dolů se podíval zpět a zavolal na Prasamacca.

"Schovej se, člověče! Tohle není místo pro mrzáky."

"Má pravdu," řekl Olaf, "i když mohl být miň hrubý. Tam dole jsou nějaké keře."

"A co ty?"

"Já dlužím Cormakovi svůj život. Jestli ti muži chtějí zabít krále, tak nepochybuji o tom, že zabijí i chlapce." Bez dalšího slova se rozběhl po úbočí dolů k blátem pokrytému chodníčku, který byl pouhých šest stop široký a zrádně kluzký. Olaf se opatrně dostal přes těch třicet stop až k místu, kde stál Culain.

"Vítej," řekl Culain. "Tleskám tvé kuráži - když už ne tvé moudrosti."

"Tenhle most neudržíme," podotkl Olaf. "Pouhou svou vahou nás zatlačí zpátky, a jakmile se dostaneme na pevnou zem, přemůžou nás."

"Teď je právě ta správná chvíle na to vymyslet druhý plán," poznamenal Lancea lord, když Gótové na břehu přitahovali otěže.

"Já jenom, aby řeč nestála," opáčil Olaf. "Máš snad něco proti tomu, abych ti stál po boku?"

Culain se usmál a zavrtěl hlavou. Když Gótové sesedli a několik z nich vstoupilo na chodník, Olaf ostražitě nakročil doprava.

"Zdá se, že s sebou nemají lučištníky," poznamenal Olaf. Vzduchem proletěl šíp, Culain švihl mečem a srazil ho stranou těsně před tím, než se Olafovi zarazil do prsou.

Následoval druhý a třetí. Culain jednomu uhnul a druhý odrazil mečem.

"Jsi velice obratný," podotkl Olaf. "Třeba bys mě mohl ten trik někdy naučit."

Gótové zaútočili dřív, než Culain stačil odpovědět. Mohli jít pouze dva vedle sebe. Culain vykročil, odrazil napražený meč a prvního muže rozpáral. Olaf se sehnul pod zuřivým sekem druhého a pěstí válečníka udeřil do brady. Ten se v bezvědomí zhroutil do vody a díky těžkému brnění, které ho táhlo dolů, zajel rychle pod hladinu.

Culainovy meče připomínaly mihotavé oblouky stříbřité oceli, jak kolem nepřátelských válečníků tlačících se dopředu tkal strašlivou síť smrti. Vedle něj bojoval Olaf Kladio se vši obratností, na jakou se jen zmohl. A přesto byli oba muži nevyhnutelně zatlačováni směrem k ostrovu.

Gótové se na okamžik zastavili a Culain, lapající po dechu, se narovnal. Z mělké rány na spánku a hlubší na rameni mu tekla krev. Olaf byl zraněný na stehně a na boku. Ale stále byli tu.

Prasamaccos na kopci mohl jenom s obdivem přihlížet, jak dva muži vzdorují nemožnému. Za nimi ve vši své nádheře zapadalo slunce a voda byla od červánků rudá. Gótové se znovu nahnuli dopředu, jen aby se střetli s chladnou ocelí a odvahou.

Culain uklouzl a bok mu probodl meč, ale jeho vlastní čepel vylétla vzhůru přímo nepříteli do slabin. Muž s řevem upadl. Culain se vyškrábal na nohy, odrazil další ránu a druhým mečem provedl ošklivý výpad, který útočnickovi skončil v hrdle. Olaf Kladio umíral. Měl probodenu jednu plíci a do vousů mu stékala zpěněná krev. Z břicha mu trčel meč, jehož nositele zabil, když instinktivně provedl ripostu.

Olaf však ještě ze zuřivým a zároveň bezmocným řevem zaútočil na gótské řady a svou vahou srážel muže z chodníku do vody. Ze všech stran na něho rány jen pršely, a on, dokonce i když už umíral, udeřil jednoho z nepřátel do krku a tomu okamžitě praskl vaz. Jak padal, vrhl se do šarvátky Culain, sekal a zabíjel, Gótové znovu zmateně ustoupili.

Prasamaccos zavřel oči a po lících mu stékaly slzy. Pohled na smrt Lancea lorda nedokázal unést, ale ani neměl odvahu odvrátit zrak. Pak se po jeho pravici cosi ozvalo: dusot nohou pochodujících mužů. Prasamaccos vytáhl lovecký tesák a připraven zemřít jim vkulhal do cesty. První muž, kterého zahlédl, byl Gwalchmai krácející vedle Severina Albína. Za nimi šli ti, kdo přežili z Utherovy deváté legie - šedovlasí veteráni, kteří měli vrchol svých sil dávno za sebou, a přesto stále připomínali orly. Gwalchmai se rozběhl dopředu.

"Co se děje, příteli?"

"Culain se snaží udržet chodník. Gótové hledají královo tělo."

"Devátá ke mně!" zařval Severinus a jeho gladius vyletěl z bronzové pochvy. Osmdesát mužů se mu s řevem seřadilo po boku a zaujalo postavem, jako by léta na odpočinku byla pouhým snem.

"Klínová formace!" křikl Albinus a vojáci na kraji ucouvli" a vytvořili tak slavný klín. "Bojový krok! Vpřed!" Klín se pohnul na otevřené prostranství na břehu, kde množství Gótů zatím čekalo, až bude moci vystoupit na chodník. Nepřátelští válečníci si konečně všimli blížícího se oddílu a jen nevěřicně zírali. Někteří se při pohledu na šedovlasé veterány dokonce začali usmívat, ale úsměv jim ze rtů rychle zmizel, když se do jejich řad zařaly meče a klín zamířil k chodníku.

Jeden obrovský Gót se vrhl na samotného Albína, jen aby byl jeho zuřivý výpad odražen, a vzápětí se mu do krku zarazil gladius. "Rohy!" křikl Albinus. Veteráni se v řadě stočili, čímž vytvořili obávané býčí rohy, a užaslé Góty napůl obklíčili. Ti zmateně ustoupili a snažili se znovu seřadit výše na kopci. "Na ně!" zařval Albinus a muži uprostřed řady vyrazili do útoku. To už bylo i na Góty trochu moc, a tak se rozběhli do všech stran ve snaze uprchnout. Na chodníku si Culain, krvácející z tuctu ran, všiml, že muži před ním raději seskakují z chodníku do vody, než by čelili veteránům z deváté legie. I když se snažili, co měli sil, aby se co nejrychleji dostali na břeh, mnoho jich těžké brnění stáhlo pod vodu. Culain klesl na kolena. Převalila se přes něj strašlivá únava.

Meče mu vypadly z rukou.

Rozběhl se k němu Gwalchmai a zachytil ho právě včas, ještě než válečník spadl do vody.

"Držte chodník. Oni se vrátí," šeptal Culain.

"Odnesu tě na ostrov, tam tě vyléčí."

Gwalchmai těžce raněného Culaina zvedl do náruči a potom s ním klopýtal po chodníku k místu, odkud několik žen přihlíželo boji.

"Pomozte mi!" volal starý Kantia a ženy se váhavě přiblížily a převzaly jeho břemeno. Spolu pak odnesli umírajícího do velké síně.

Laitha se s bezvýraznou tváří dívala, jak přicházejí, pokládají Culaina na mozaikovou podlahu a pod hlavu mu podkládají stočený plášť.

"Zachraň ho," zaprosil Gwalchmai. Jedna z žen rozevřela Culainovi halenu, prohlédla jeho strašlivé rány a zase je zakryla. "Kouzlo! Použij své kouzlo!"

"Jeho už žádné kouzlo nezachrání," prohlásila ta žena tiše. "Nechte ho v klidu zemřít."

Připojil se k nim Prasmaccos a roztřeseně poklekl vedle Culaina.

"S Olafem jste jich jedenatřicet zabili. Byl jsi úžasný," vykládal. "A Albinus nechal své muže hlídat chodník a další postavil na stráž kolem jezera. A každý den přicházejí další. Budou krále i jeho syna chránit,"

Culain otevřel oči. "Gian?"

"Není tady," řekl Prasmaccos.

"Řekni ji..." V protřazených plících mu bublala krev.

"Culaine! Dobrý bože! Culaine?"

"Je pryč, příteli," ozval se Gwalchmai.

Prasmaccos zavřel mrtvému oči a unaveně vstal. Ve dveřích zahlédl Laithu s rozšířenými očima.

"Ptal se na tebe," řekl a jeho hlas ji obviňoval. "A tys mu neposkytla ani tu poslední útěchu. Kde je tvoje duše, Gian? Nosíš šaty křesťanky. Kde je tvoje láska?"

Laitha se beze slova otočila a odešla.

16.Kapitola

LEKKY, S UMYTÝMI VLÁSKY A VYDRHNUTÝM hubeným tělíčkem, seděla na koni a z výšky pozorovala krajinu kolem sebe. Za ní seděl její otec, nejvyšší a nejsilnější muž na světě. Teď už jí nikdo nemohl ublížit. Přála si, aby její otec nezapomněl jazyk Lidí, ale i tak byl jeho úsměv jako slunce po ránu a ruce měl měkké a velice něžné.

Lekky se podívala na svou novou halenu z šedé vlny vyšítou černou nití. Byla teplá a měkká, stejně jako malé botky z ovčiny, které jí dala Karyl. Ještě nikdy nenosila boty, a ten pocit, když si o jemnou vlnu třela prstíky, byl to nejkrásnější, co si kdy dokázala představit. Na rameno jí poklepal otec a ukázal na oblohu.

Vklínu jim nad hlavou letěly labutě a dlouhé krky měly natažené rovně jako šipy.

Kůň, kterého jim dal Asta, byla postarší pomalá kobylka vysoká šestnáct pěstí, s prohnutým hřbetem. Ale Lekky ještě v životě nejela na koni, a pro ni to byl nesmírně silný válečný oř, který by dokázal předběhnout každého gótského koně.

Když jim slunce stálo nad hlavou, zastavili se, aby se najedli, a Lekky ve svých nových botičkách běhala po mýtině a nemusela si dělat starosti kvůli ostrým kamínkům. Otec hrál nějakou hloupou hru, pořád ukazoval na zcela zřejmé předměty, jako byly stromy a obloha a kořínky, a dával jim divná jména. Lekky si je snadno zapamatovala a jemu to očividně dělalo radost.

Opoledne, když pomalu padal soumrak, zahlédla Lekky v dálce Góty jedoucí proti nim. Otec stočil kobylku do lesa a pak sesedli a čekali, dokud Gótové nepřejedou. Ale Lekky neměla strach. Gótů nebylo ani dvacet a ona věděla, že by je její otec dokázal všechny pobít.

Později se utábořili v mělké jeskyni a otec ji zabalil do pokrývky a přisedl si k ní. Zpíval jí písničky v tom cizím, líbezném znějícím jazyce. Nezpíval moc dobře - ne jako starý Snorri - ale ona klidně ležela ve světle ohně a vzhlížela k tomu nejkrásnějšímu obličejí na světě, dokud se jí nakonec nezavřela očka a ona neupadla do bezesného spánku.

Galead tam dlouho jen tak seděl a díval se na ni. Měla oválný, hezký obličejík. Jednou z ní bude velká kráska a chlapci budou přicházet ze širokého dalekého okolí, aby se jí dvořili - zvláště pokud bude i nadále naklánět hlavu na stranu a vědouce se usmívat, jako to dělala, když se jí snažil naučit základy svého jazyka.

Úsměv mu na rtech pohasl, "Nač myslíš, ty hlupče?" zeptal se sám sebe. Země byla ve válce, a i kdyby byli Gótové nějakým zázrakem poraženi, povstanou Sasové nebo Jutové či Anglové nebo kterýkoliv z mnoha keltských kmenů. Jakou může mít Lekky naději na klidný život?

Uleh vedle ní, přiložil na oheň a položil si hlavu na ohnutý loket. Spánek přišel rychle, ale s ním sny...

Na pozadí hvězdného nebe uviděl obrovskou postavu, které se kolem nohou honily mraky. Strašná postava měla ohnivě oči, zuby z oceli, a pomalu natahovala ruku pro velký meč, který špičkou k zemi plul po obloze. Na druhé straně meče, odvrácená od něj, byla krásná žena. Pak se nad celou scénou objevila planoucí hvězda, která se jako velká stříbrná mince hnala oblohou. Obří válečník se před hvězdou přihrbil a meč jako by se scvrkával. Scéna se proměnila a Galead spatřil Krvavého krále, nahého a osamělého, na nádvoří v Eboraku. Když se ze zejícího ústí tunelů vyhrnuly bestie, král vyhodil meč do vzduchu a vykřikl jediné slovo.

Pak Galead zjistil, že sedí v terasovité zahradě, a cítil naprostý klid a mír. Věděl, kdo tu bude s ním.

"Vítej," řekl Pendarric.

"Chtěl bych tu zůstat navěky," prohlásil Galead a Pendarric se usmál.

"Jsem rád, že tu harmonii také cítíš. Co jsi zjistil, mladý rytíři?"

"Jen málo nového. Copak se stalo s tím starcem, Caterixem?"

"Našel své přátele a je v bezpečí."

"A ten lupič?"

"Vrátil se do lesa."

"Aby zase zabíjel?"

"Možná, ale to čin nijak neumenšuje. Míříš na Křišťálový ostrov?"

"Ano."

"Je tam Uther."

"Živý?"

"To ještě musí být určeno. Musíš najít lady Morganu a říci jí, aby se ještě jednou řídila Pendarrikovou radou.

Rozumíš svým snům?"

"Ne, kromě toho, že ten obr je Wotan a meč patří Utherovi."

"Ta hvězda je kometa, která se vždycky jednou za lidský život objeví na nebesích. Je vytvořená ze Sipstrassi, a když se dostane blízko, nasává zpátky do svého srdce všechna kouzla. Kdysi dávno kousek té komety narazil do našeho světa a dal zrod kouzlům. Teď, když tudy opět prolétá, přitáhne si zase část kouzel zpátky. Nadejde chvíle, Galeade - a ty ji poznáš - kdy bude osud světů v rovnováze. Až ta chvíle přijde, řekni tomu, kdo bude mít meč, aby ti jej dal. Zvedni jej vysoko do vzduchu a přej si, co budeš chtít."

"Proč nemůžeš mluvit srozumitelně? Copak je pro tebe všechno jenom hra?"

Pendarric zavrtěl hlavou. "Copak si nemyslíš, že bych ti rád předal veškerou moudrost, abych pomohl světu? Ale takovým způsobem mystéria nefungují. Nikdy nefungovala. Pro každého člověka je život cestou k poznání a odpovím na věčné otázky. Kdo jsem? Proč jsem tady? Kdybych ti řekl, abys šel na určité místo a pronesl slovo moci, co by ses dozvěděl kromě toho, že Pendarric je čaroděj? Ale když ti řeknu, jdi na určité místo a řekru, co cítíš, a ono se ukáže, že to je slovo moci, tak se dozvíš něco mnohem důležitějšího. Vstoupíš do kruhu záhad a budeš postupovat do jeho středu. Caterix to chápal, když pomáhal tomu lupiči, i když měl nutkání nechat toho člověka zemřít. Ty to možná taky pochopíš."

"A když ne?"

"Tak zlo zvítězí a svět zůstane stejný."

"Proč za to musím být zodpovědný já?"

"Protože jsi nejméně schopen se s tím srovnat. Už jsi došel daleko, princ Urse - od chamtivého a smilného prince k rytíři Galeadovi, který zachránil dítě. Pokračuj po této cestě."

Galead se probudil brzy po svítání. Lekky spala dál a rytíř připravil misku horké ovesné kaše oslazené medem, který jim dala Karyl. Po snídani nasedl na kobyliku a vydali se k severozápadu.

Dopoledne, když projížděli malým lesíkem, ocitli se proti tuctu jezdců s rohatými přílbicemi Gótů. Galead přitáhl otěže a prohlížel si muže s chladnými očima, zatímco Lekky se k němu přitiskla a třásla se strachy.

Vůdce popojel dopředu a promluvil sasky.

"Jsem z Gálie," odpověděl Ursus sikambrijsky. Muž se zatvářil překvapeně.

"To jsi daleko od domova," poznamenal. Ostatní jezdci se přiblížili s meči v rukou.

Galead se chystal shodit Lekky ze sedla a bojovat až do konce.

"To opravdu jsem. Vy ale taky."

"Kdo je to dítě?"

"Je to sirotek. Její vesnici zničili a zabili jí matku."

"Taková je válka," pokrčil mluvčí rameny. Popojel ještě blíž. Lekky měla oči rozšířené hrůzou, když se k ní naklonil, a Galead se napjal a posunul ruku k jílcí svého meče.

"Jak se jmenuješ, maličká?" zeptal se jezdec sasky.

"Lekky."

"Neboj se."

"Já se nebojím," odvětila holčička. "Můj tatínek je největší bojovník na světě a všechny vás zabije, jestli neodejdete."

"Tak to bychom měli raději jet," řekl s úsměvem ten muž. Narovnal se v sedle a podíval se na Galeada.

"Je to odvážná holčička," řekl opět sikambrijsky. "Líbí se mi. Proč tvrdila, že jsi její otec?"

"Protože teď mám tu čest."

"Já jsem sám Sas," pravil ten muž, "takže vím, jaká je to čest. Bud' na ni hodný."

Mávl rukou, provedl jezdce kolem užaslého Galeada a pokračoval v cestě. Gótové ujeli několik set yardů. Jejich vůdce pak znovu přitáhl koni otěže a otočil se za osamoceným jezdcem.

"Proč jsme ho nezabili?" zeptal se jeho zástupce. "Nebyl to Sas."

Vůdce pokrčil rameny. "Zatraceně, taky bych to rád věděl! Odešel jsem z téhle prokleté země před sedmi lety a přísahal jsem, že už se sem nikdy nevrátím. Nechal jsem tu téhotnou ženu. A pořád jsem myslel na to, že ji najdu - a svého syna. Právě jsem na ni vzpomínal, když se objevil ten jezdec, a mne to prostě překvapilo."

"Pořád se ještě můžeme vrátit a dorazit ho."

"Ne, necháme ho být. Líbilo se mi to dítě."

Wotan provedl Anduine bludištěm chodeb do malých pokojků v srdci pevnosti. Uprostřed jedné z nich stál tmavý kulatý stůl a na něm ležela lebka s kroužkem, vypadajícím jako ze stříbra, zasazeným do kosti na čele. Wotan si ke stolu přitáhl židli.

"Sedni si!" nařídil dívce a položil jednu ruku na lebku a druhou Anduine na hlavu. Anduine cítila, jak ji zmáhá ospalost, a na okamžik ji to vyděsilo, ale pak ji přemohl spánek a ona se do něj propadla.

Wotan zavřel oči...

... a otevřel je ve stanu u Vindocladie, ani ne na den cesty od velkého kruhu u Sorvioduna.

"Curaji!" křikl. Stan se okamžitě otevřel a ven vyšel jeho pobočník a snědý obličej měl stažený strachy. Wotan se usmál.

"Přived' tu holku Rhiannon."

"Ano, pane."

O chvíli později přivedli dva muži dívku do stanu, kde se Wotan zatím usadil na dřevěném trůně. Propustil strážce a podíval se do tváře Rhiannon klečící před ním.

"Tys zavedla mé strážce k tomu zrádci Olafovi," řekl, "ale on prý unikl,"

"Ano, můj pane."

"A jeho společníci byli pobiti?"

Rhiannon němě přikývla a zřetelně si uvědomovala, jak se mu lesknou oči a jak jeho slova znějí mrazivě.

"Ale o jménech těch společníků ses nezmínila."

"Nebyli to zrádci, pane, jenom Britové."

"Ty lhářko!" sykl Wotan. "Jedním z nich byla raetijská princezna."

Rhiannon se zvedla a zoufale zatoužila uniknout jeho žhnoucím očím. Wotan zvedl ruku, a když dívka dorazila ke vchodu, ucítila, jak se jí kolem pasu obtáčí jakási ochromující síla a táhne ji zpátky.

"Neměla jsi mi lhát, krásko," zašeptal Wotan, když to s dívkou hodilo k jeho nohám. Pak se rukou dotkl jejího čela a ona zavřela oči.

Wotan zvedl spící dívku a položil ji na hedvábím potažené lůžko za trůnem. Ruce jí položil na obličej a soustředěně přimhouřil oči. Když je otevřel a odtáhl ruce, Rhiannoniny rysy zmizely a nahradily je krásné tvary Anduinina oválného obličej. Wotan se zhluboka nadechl, uklidnil se, jemně položil palce na oči spící ženy a zavolal. Žena se zhluboka nadechla a šklubla rukama.

Wotan odstoupil. "Vzbud' se, Anduine," řekl.

Dívka se posadila a zamrkala. Potom vstala z postele, došla ke vchodu do stanu a v tichém úžasu se zahleděla na oblohu. Když se obrátila zpátky, v očích jí stály slzy.

"Jak jsi to udělal?" zeptala se.

"Jsem přece bůh," řekl jí.

Hluboko v propasti Prázdnoty Rhiannon také otevřela oči...

A její křik zněl zoufale.

Galead s Lekky dorazili k jezeru za soumraku dva dny poté, co veteráni z deváté legie zabezpečili chodník, který byl nyní pod vodou, protože byl příliv. A jak už měli Římané ve zvyku, na mýtině byla zbudována prozatímní pevnost. Na hliněných valech hlídkovali vzpřímení válečníci z toho nejstrašlivějšího vojska, jaké kdy vytáhlo do boje.

Galeada u vchodu zastavili dva strážní, z nichž jeden šel sehnat Severina Albina. Generál se s Ursem dvakrát sešel, ale plavovlasého válečníka, v něhož se Merovejce proměnil, nikdy neviděl. Galead sesedl a vysvětlil mu, že byl s Victorinem v Gálii. Pak ho odvedli do dřevěné stavby a nařídili mu, aby počkal na Gwalchmaie. Lekky dali trochu polévky a Galead si k ní přisedl k hrubě přitesanému stolu. Po hodině vstoupil Gwalchmai s Prasamaccem. Lekky spala Galeadovi na klíně a hlavičku měla opřenou o jeho hrud'.

"Kdo říkáš, že jsi?" zeptal se vysoký Kantia.

"Býval jsem Ursem, ale král použil svou moc, aby mi změnil tvář - aby ve mně nepoznali merovejského šlechtice. Ted' se jmenuji Galead. Byl jsem vyslán s Victorinem."

"A kde je Victorinus?"

"Obával se zrady, a tak mě vyslal jinou cestou. Myslím, že je mrtvý."

"A jak máme vědět, že nejsi zrádce!"

"To vědět nemůžete," prohlásil rytíř prostě. "A já vám vaše obavy nezazlívám. Zjevil se mi jeden muž a řekl mi, abych se vydal na ostrov. Říkal, že bych měl vyhledat ženu, která tu vládne. Myslím, že je důležité, abych se s ní setkal. Můžete mě hlídat."

"Kdo byl ten muž?" zeptal se Gwalchmai.

"Tvrdil, že se jmenuje Pendarric."

"Jak vypadal?" ozval se Prasamaccos.

"Měl zlaté vlasy a bylo mu tak kolem třicítky, možná trochu víc."

"A co chtěl, abys té dámě vyřídil?" pokračoval Brigant.

"Měl jsem ji vybidnout, aby se opět řídila Pendarrikovou radou."

"Víš, co to znamená?"

"Ne."

Prasamaccos se posadil a oba Britové se Galeada dlouze vyptávali na jeho cestu a nařízení, která dostal od Uthera. Nakonec byli spokojeni. Zavedli ho do nízkého člunu. Galead s Lekky, která mu pořád spala v náručí, usedl na před' a cítil, jak ho halí mír ostrova.

Ke břehu dorazili ve stromy stíněné zátocě a vydali se nahoru k osadě. Galead si všiml, že usedlost tvoří dvanáct domků postavených do kruhu kolem kulaté síně, a kolem budov byla dřevěná hradba - i když nejspíš nebyla míněna jako opevnění, spíš jako vysoký plot. Přes mýtinu přecházelo několik žen v tmavém rouše a nově přichozích si nevšímalý. Poutníci zamířili k chýši na západní straně kruhu. Uvnitř byly koberce, pokrývky, hliněné džbány a malé železné ohřívadlo, v němž žhnuly uhlíky. Galead položil Lekky na lůžko a zakryl ji.

"Tvůj meč," vyzval rytíře Gwalchmai, když se Galead narovnal. Galead vytáhl meč a jílcem napřed jej podal Kantiovi.

Prasamaccos pak Galeada rychle a zkušeně prohledal, zda snad někde nemá ukrytou zbraň.

"Teď můžeš jít navštívit krále," oznámil mu Prasamaccos.

Trojice mužů se vydala k síni. Galead se zastavil a mlčky se zahleděl na dvě těla, ležící bok po boku na kulatém stole.

Opodál seděly tři ženy a v modlitbě skláněly hlavy. Galead se obrátil k Prasamaccovi.

"Opravdu nemůžeme nic udělat?"

Brigant zavrtěl hlavou. Otevřely se protější dveře a vstoupila Laitha. Prasamaccos s Gwalchmaiem se poklonili a žena došla ke Galeadovi.

"A, další tulák," poznamenala. "Co tu chceš?"

"Ty jsi Dáma z ostrova?"

"Jsem Morgana."

Galead jí předal Pendarrikovu zprávu a viděl, že se usmívá. "No," pravila, "to je prosté, protože mi jednou řekl, abych zvedla ruku do vzduchu a chytla, co tam najdu." Zvedla stíhlou ruku, zaťala pěst a pak ji podržela Galeadovi před očima. Rozevřela prsty. "Podívej! Nic. Máš ještě nějaké další zprávy?"

"Ne, má paní."

"Tak se vrať k té své maličké válčičce," štekla Laitha. Galead se za ní díval, jak odchází, a všiml si, že se ani jednou nepodívala na těla na stole.

"Tomu nerozumím," řekl rytíř.

Přistoupil k němu Prasamaccos. "Před čtvrt stoletím, ve světě, který nebyl jako tento, stála na vrcholku kopce a zvedla ruku. Zdálo se, že jí ruka zmizela, a když ji dala dolů, držela meč moci. S ním zachránila Uthera a devátou legii z Prázdnoty a napomohla tak pádu černokněžny. A Uther získal zpátky království svého otce."

"Takže to je královna?"

"Je."

"Zdá se, že se Pendarric mýlil. Kdo je ten mladý válečník vedle krále?"

"Jeho syn Cormac. Jsi člověk, který se modlí?"

"Pomalu se to učím."

"Tohle je na procvičování modliteb právě vhodné místo," podotkl Brigant a sklonil hlavu.

Lekky se v chýši probudila. Byla tu tma a v došcích na střeše hvízdal vítr.

"Kodér?" Přepadl ji strach. Poslední, nač si vzpomínala, bylo, jak jí polévku, kterou jí dal jeden voják. Lekky odhodila pokrývky a vyběhla ven, ale v dohledu nikdo nebyl. Byla sama. "Váder?" zavolala znovu a začínal se jí třást hlas. Když vbíhala na mýtinu, oči se jí zalévaly slzami. Náhle se před ní jako duch z temnoty zjevila vysoká postava v bílé říze.

Lekky vyjekla a uskočila, ale žena před ní poklekla. "Neboj se," řekla šťastnou se silným přízvukem, ale hlas měla hřejivý. "Tady ti nikdo neublíží. Kdo jsi?"

"Jmenuju se Lekky. Kde je můj táta?"

"Nejdřív půjdeme dovnitř, tady je moc velká zima." Natáhla ruku a Lekky se jí chopila a nechala se zavést do druhé chýše, kde v železném ohřívadle hořel oheň. "Chtěla bys trochu mléka?" Lekky kývla a ta žena jí nalila mléko do hliněného pohárku.

"Takže, kdo je tvůj otec?"

Lekky ho popsala oslavnými slovy.

"Je tu s přáteli a brzy si pro tebe přijde. Jak to, že taková malá holčička, jako jsi ty, jezdí s takovým válečníkem? Kde je tvoje matka?"

Lekky se odvrátila, rty se jí chvěly a oči se jí opět zalévaly slzami Morgana ji vzala za ruku. "Co se stalo?"

Děvčátko ztěžka polklo a zavrtělo hlavou. Morgana zavřela oči a pohladila dívku po plavých vláscích. Sáhla do síly mystérií, spojila se s dítětem a uviděla nájezdníky, viděla všechno to zabíjení a hrůzy. Taky spatřila toho muže, Galeada.

Přitáhla holčičku k sobě, objala ji a políbila na čelo. "Už je to v pořádku. Tady ti nikdo neublíží a tvůj otec se brzy vrátí."

"Vždycky budeme spolu," řekla Lekky a rozzářila se. "A až budu velká, vezmu si ho."

Morgana se smutně usmála. "Malé holčičky si neberou své otce."

"Proč?"

"Protože... než vyrosteš, on už bude moc starý a ty budeš toužit po mladším muži."

"Mně bude jedno, jak bude starý."

"Ne," zašeptala Morgana, "mně to bylo taky jedno."

"Ty máš manžela?"

"Ne... ano. Ale byla jsem jako ty, Lekky. Žila jsem ve vesnici a ta byla... přepadena. Mě taky zachránil jeden muž, vychoval mě a naučil mě spoustě věcí. A..." Odmlčela se, protože se jí zamlžil zrak.

"Nebud' smutná, paní."

Morgana se donutila usmát. "Musíme jít zpátky - jinak se tvůj otec vrátí a bude si dělat starosti."

"Vzala sis ho?"

"Jistým způsobem. Jako ty, milovala jsem ho jako dítě. Ale já nikdy nevyrostla a on nikdy nezeštíhl. Pojď, vezmu tě domů."

"Sedneš si se mnou?"

"Jistě." Ruku v ruce se vrátily do chýše. Oheň už skoro vyhasl, a tak Morgana přiložila dříví a rozdmýchala plameny k životu. Lekky se stulila do pokrývek.

"Znáš nějaké pohádky?"

"Všechny příběhy, co znám, jsou skutečné," řekla Morgana a přisedla si k ní, "a to znamená, že jsou smutné. Ale jako

malá jsem našla v lese kolouška. Měl zlomenou nohu. Můj... otec ho chtěl zabít, ale viděl, že jsem z toho smutná, a tak mu nožku spravil a udělal mu dlahu. Pak ho odnesl domů. Celé týdny ho krmlil. Jednou mu sundal dlahu a díval se, jak chodí. Ten koloušek pak dlouho žil u našeho srubu, až z něj vyrostl silný jelen. Potom odešel do hor, kde se z něj, a tím jsem si jistá, stal král všech jelenů. Od té doby mi vždycky říkal Gian Avur, Laňka z lesa."

"Kde je teď?"

"On... odešel."

"A vrátí se?"

Morgana mlčky seděla u ohřívadla, objímala si kolena a ve vzpomínkách znovu prožívala události svého mládí. Milovala Culaina přesně stejným způsobem, jakým Lekky milovala Galeada, tou prostou, stravující vášní dítěte, pro něž si přišel rytíř. A teď pochopila, že to nebyl Culain, kdo jediný nesl vinu. Culain obětoval mnoho let, aby ji vychoval, a vždycky se k ní choval ušlechtilé. Jenže ona, od chvíle, kdy dorazili do Camuloduna, použila všech možných lstí, aby pronikla jeho osamělostí. Byla to ona, kdo ho přiměl zradit přítele. A přesto jí Culain nikdy nic nevyčítal a vzal všechnu vinu na sebe.

Co to říkal toho dne na skalisku? "Maličký úlomek vlastní viny" u jejích nohou, No, ona jej zvedla k očím a vzala si jej k srdci.

"Je mi to líto, Culaine," zašeptala. "Je mi to moc líto." A její slzy rozpouštěly léta hořkosti.

Goroien vkročila do přijímací síně oděná v třpytivou stříbrnou zbroj, se dvěma krátkými meči u útlých boků. Cormac, Maedhlyn a Brito-Římané povstali.

"Pomohu ti, Cormaku," řekla. "Za chvíli pro tebe přijde Gilgameš a poví ti, že vojsko černokněžny je připraveno k pochodu."

Cormac se jí hluboko poklonil. "Děkuji, paní."

Královna už nic dalšího neříkala a bez ohlédnutí odešla ze síně.

"Cos jí to řekl?" chtěl vědět Maedhlyn.

Cormac otázku zahnal. "Jak si můžeme být jistí, že Wotan v tvrzi nebude? Říkal jsi, že jsou tam muži, kteří si říkají Věrní, ale určitě nebudou věrní někomu, koho nikdy neviděli."

"Velice mazané, principi Cormaku," řekl kouzelník.

"Nech si ty poklony," prskl Cormac. "A odpověz."

"Nemůžeme si být jistí, ale víme, že žije ve světě z masa a kostí, a to mu zabere většinu času. Viděli jsme oba světy. V kterém bys chtěl žít ty, Cormaku?"

"Hodlám být upřímný ke Goroien," prohlásil Cormac, nevšímaje si otázky, "a to znamená, že musím vědět, co máš v plánu. Hrozně jsi mi pomohl, Maedhlyne. Byl jsi tu, když jsem dorazil do této prokleté země... jako bys mě čekal. A všechny ty nesmysly s tím penízem - věděl jsi, že nejsem mrtvý."

"Ano," připustil Maedhlyn, "to je pravda, ale já jsem věrný Utherovi - chci ho přivést zpátky."

"To tedy není pravda. Ani zdaleka ne," zavrčel princ. Touto dobou už Victorinus a Britové napjatě poslouchali a Maedhlyn byl silně nervózní. "Po čem tolik toužíš, čaroději, je získat zpátky své tělo. A to můžeš udělat jen tehdy, když my zajmeme Wotanovu duši."

"Ovšemže se chci vrátit do těla. Kdo by nechtěl? Copak to ze mě dělá zrádce?"

"Ne. Ale jestli Uthera osvobodíme a on se vrátí do světa, pokusí se Wotana zabít. A to by tě sem odsoudilo navěky, ne?"

"Stavíš si domek ze slámy."

"Myslíš? To tys přece nechtěl, abychom šli za Goroien. Protestoval jsi proti přepadení tvrze."

"Chtěl jsem zachránit vaše duše!"

"To tedy ano."

Maedhlyn vstal a světlými očima přeletěl skupinku "Pomáhám lidem tvé krve, Cormaku, už dvě stě let. To, co naznačuješ, je hanebné. Myslíš si snad, že sloužím Wotanovi? Když byl Uther v nebezpečí, podařilo se mi krátce dostat na svět a varovat ho. Proto taky ještě žije, protože se mu podařilo schovat meč moci. Já nejsem zrádce a nikdy jsem nebyl."

"Jestli chceš jít s námi, Maedhlyne, tak mě o tom přesvědči."

"Máš pravdu. Věděl jsem, že nejsi mrtvý. Občas dokážu prolomit Prázdnost a zahlédnout skutečný svět. Viděl jsem, jak padáš v kaledonských lesích, a taky jsem viděl velkého muže, jak tě odnáší do chýše a pokládá na lůžko. Měl jsi kámen a tvůj společník nechtě uvolnil jeho moc. Řekl mu, aby tě udržel naživu. A on to udělal - a dělá to pořád. Věděl jsem však, že jsi na pokraji smrti, a tak jsem se vydal k bráně, abych na tebe počkal. A ano, chci se vrátit na svět, ale neobětoval bych Utherův život, abych toho dosáhl. Nic víc už říci nemohu."

Cormac se obrátil k Victorinovi. "Ty toho chlapa znáš, tak to rozhodni ty," vyzval generála.

Victorinus zaváhal a zadíval se na Maedhlyna. "On hrál vždycky svou vlastní hru, ale má pravdu, když říká, že není zrádce. Řekl bych, že bychom ho měli vzít s sebou."

"No dobře," přitakal Cormac, "ale dávej na něj pozor."

Otevřely se dveře a vstoupil Gilgameš. Byl v plné černostříbrné zbroji a tvář mu opět zakrývala tmavá přilba. Přistoupil ke Cormakovi a jejich pohledy se setkaly. Cormac cítil bojovníkovu nenávist jako fyzický úder.

"Vojsko je nastoupeno a připraveno vyrazit."

Cormac se usmál. "Tobě se tahle situace moc nezamlouvá, co?"

"Co se mně líbí, na tom nezáleží. Pojdte za mnou." Obrátil se na podpatku a odkráčel z místnosti.

Před vstupem do hory se shromáždila horda lidí a stínových bestii, rudookých stvoření s ostrými špičáky, oblud s

kožnatými křídly, šupinatých lidí s bledými tvářemi a krutýma očima.

"Mithrova matko!" zašeptal Victorinus. "Tohle že jsou naši spojenci?"

Uprostřed shromáždění stála Goroien obklopená dvěma desítkami mohutných psísek s ohnivýma očima.

"Pojď, princí Cormaku," zavolala. "Připoj se k Athéně, bohyni války!"

17.Kapitola

TVRZ SE NAD KRAJINOU PRÁZDNOTY TYČILA jako černá hrobka, mohutná pevnost s jednou věží, hradbami s cimbuřím a bránou ve tvaru démonické tlamy, lemovanou tesáky z tmavého železa.

Kolem pobíhali velicí hafani, někteří velcí i jako horší koníci, ale Molochovo vojsko nebylo nikde vidět.

"Ta brána se mi nelíbí," poznamenal Victorinus stojící vedle Cormaka uprostřed stínové hordy.

"No, ani by se ti líbit neměla," podotkla Goroien. "Ty zuby jsou pěkně ostré, když scvaknou."

"Je tam nějaký mechanismus, kterým se dají ovládat?" vyptával se Cormac.

"Je," ozval se Maedhlyn. "Moloch to vyrobil podle brány, kterou jsem pro něj vytvořil v Babylóně. Za bránou je soustava koleček a pák."

"Tak musí někdo z nás přelézt hradby," prohlásil Cormac.

"Ne," vložila se do hovoru Goroien, "nebude nutné je přelézat." Zvedla ruku a zavolala něco v jazyce, který byl Britům neznámý, a bestie kolem ní ustoupily skupince vysokých lidí, kteří měli slonovinově bílou pleť a ze zad jim vyrůstala tmavá křídla. "Tihle tě vynesou až na ochoz."

"Vědí, že jsme tady, co myslíte?" zašeptal jeden z Britů.

"Vědí," odpověděla Goroien.

"Tak už nesmíme marnit čas," řekl Cormac. Goroien mávla rukou a z hrdla jí vyšlo vysoké zavytí, při němž lidem tuhla krev v žilách. Její psi vyskočili a vrhli se přes tmavou pláň. Z tvrze zaznělo odpovídající zavytí a Molochovy šelmy jim vyrazily vstříc.

"Jestli neudržíte bránu otevřenou, jsme ztraceni," řekla Goroien Cormakovi a princ kývl. Okřídlená stvoření se studenými očima přistoupila za Brity a dlouhými rukama je objala kolem hrudi. Tmavá křídla se rozevřela, a jak se tvor zvedl do vzduchu, Cormac se opřel o jeho paže. Zatočila se mu hlava a tlukot křídel mu v uších zněl jako blížící se bouře. Vzlétli vysoko nad tvrz a Cormac teď spatřil ozbrojené Molochovy Věrné stojící na hradbách. Vzněsly se k němu sprška šípů, ale střely se odklonily, když okřídlená bestie vystoupila výš, než vůbec šípy doletly. Obluda znovu a znovu klesala na dostřel, jen aby opět vzlétla, když byly vypuštěny střely. Kolem sebe Cormac viděl ostatní okřídlené nosiče, sledující stejnou taktiku.

Pak, bez varování, se všechny zrůdy společně snesly dolů a Cormac zaslechl několik Britů vykřiknout, když se k nim rychle blížila tvrz. Lučištníci na hradbách vypustili poslední střely, ale nic nezasáhli, a jak blížící se bestie roztáhly křídla a snažily se zmírnit svůj střemhlavý let, muži se rozbíhali do všech stran. Cormac cítil, jak tvor uvolňuje sevření, ještě když byl deset stop nad hradbami. Schoulil se, ohnul kolena, a když ho stvoření nakonec pustilo úplně, byl připraven, a tak dopadl zlehka a do ruky mu hned vklouzl meč. Kolem něj se sbírali ostatní Britové a po jeho boku se objevil Gilgameš v tmavé zbroji.

Okřídlení tvorové odlétli a na chvíli se na hradbách nic nehýbalo. Pak, když si Věrní uvědomili, jak je útočníků málo, zaútočili. Gilgameš se jim s divokým výkřikem vrhl vstříc a jeho meče sekaly tak rychle do jejich řad, až byly málem vidět rozmazaně. Cormac s Brity mu spěchali na pomoc a bitva začala. Bojujícím mužům nepřekáželi mrtví ani ranění. Smrtelně zranění prostě upadli... a zmizeli. Nebyla tu žádná krev, bolestné výkřiky, ani vyvržené vnitřnosti, na nichž by někdo mohl uklouznout a upadnout.

Victorinus bojoval jako obvykle, s klidem a pozorně - nic mu neuniklo. S úžasem pozoroval neuvěřitelnou zručnost zápasícího Gilgameše, který jako by vplul do šarvátky bez toho, že by se rychleji pohnul. To, jak Victorinus věděl, byla v boji zblízka známka skutečně velkého bojovníka. Tato schopnost válečníkovi umožňovala vytvořit si kolem sebe prostor, aby mohl přemýšlet a volně se pohybovat. Vedle něj Cormac sekal a bodal jako posedlý, a svou vášní a unáhleností dosahoval stejných výsledků jako půvabnější Gilgameš. Válečníci před ním padali jako listí v podzimní bouři. Britové Věrné pomalu zatlačovali zpět k úzké hradbě.

Na pláni zatím stínová horda dorazila k bráně - a zuby scvakly. Goroien znovu vyslala do vzduchu stínové bestie, které se vrhly na obránce na hradbách, nalétávaly dolů a studenými noži podřezávaly nechráněná hrdla.

Cormac se zbavil svého protivníka, vyskočil na ochoz a rozběhl se po koruně hradby nad stínovou hordou sto stop pod sebou. Jakýsi obránce po něm sekl, ale Cormac odrazil jeho čepel stranou. Ta se při dopadu odrazila a sletěla dolů z cimbuří. Cormac znovu získal rovnováhu, vylezl na stěnu věžové brány a přes její vršek na druhou hradbu. Tady stáli dva válečníci a oba měli luky. Když kolem něj prosvítl šíp, Cormac se vrhl stranou. Lučištníci odhodili luky, tasili krátké zakřivené meče a společně se na něj vrhli. Cormac první výpad odrazil a čepelí muži prosekl krk, ale druhý muž vykopl a srazil Cormaka na kamennou podlahu. Princí vypadl meč z ruky. Cormac se zoufale snažil zvednout, ale jeho hrdla se dotkla zakřivená čepel.

"Jsi připraven na smrt?" zašeptal muž držící meč.

V jeho krku se náhle objevil nůž a válečník zmizel z dohledu. Na ochoz lehce vyskočil Gilgameš a připojil se ke Cormakovi.

"Hlupáku," sykl Gilgameš.

Cormac sebral svůj meč a rozhlédl se kolem sebe. Dolů k bráně vedlo schodiště a on se k němu vydal a začal sestupovat dolů. Pod ochozem byla místnost a - jak říkal Maedhlyn - ta byla plná propojených koleček a páček. U

mechanismu seděli tři muži. Gilgameš položil ruku Cormakovi na rameno a pak se tiše vydal dopředu. Muži ho zahlédli, tasili meče...

... a zemřeli.

"Jsi velice obratný," poznamenal Cormac.

"Jenom tak, jak to potřebuji," opáčil Gilgameš. "Chvála od rolníka! Jak tahle věc funguje?"

Cormac si prohlédl propojená kolečka hledaje něco, co by bylo zřejmé - a nakonec to našel, "Řekl bych, že to bude tady," pravil, ukazuje na tmavou rukojeť, která trčela z nejmenšího kolečka. Cormac ji sevřel oběma rukama a začal ji otáčet zleva doprava.

"Jak víš, že to funguje takhle?" optal se Gilgameš.

"Na druhou stranu s tím nejde pohnout," řekl s úsměvem Cormac. "Neříká ti to něco?"

Gilgameš zavrčel a rozběhl se ke druhým dveřím. "Jakmile si všimnou, že se ty špičáky zvedají, přihnou se sem rychleji než mouchy k mršině."

Ještě než domluvil, ozval se dupot nohou. Cormac otáčel rukojeť, jak nejrychleji dokázal, a svaly napínal k prasknutí. Dveře se rozlétly a dovnitř vběhlo několik mužů. Gilgameš je rychle zlikvidoval, ale další ho přinutili couvnout.

Nakonec Cormac dosáhl bodu, kdy se už kolo dál neotáčelo, a tak sebral ze země odhozený meč a vrazil ho mezi zuby na dvou větších kolech. Pak se rozběhl na pomoc obléhanému Gilgamešovi a společně zastavili postup nepřátel.

Zdola se ozvalo řinčení mečů. Věrní teď už bojovali zoufalý boj, protože cítili, že jejich konec se blíží. Za nimi se na schodech objevily stínové bestie a souboj rychle skončil.

Cormac se protlačil mezi stínovými tvory až dolů k tunelu v bráně. Za hradbami vládl zmatek. Princ zahlédl Goroien, jak zoufale bojuje se třemi válečníky, a rozběhl se jí na pomoc. Mečem rozrazil lebku muži po její levici. Goroien se otočila na podpatku, jednu čepel vrazil útočníkovi do břicha a druhou odrazila sek druhého muže. Cormac ho vzápětí rozpáral.

Věrní všude ustupovali. Victorinus a osm přeživších Britů se rychle připojilo ke Cormakovi.

"Král!" křikl Victorinus. "Musíme ho najít."

Cormac myslel jediné na Anduine, ale kývl, a skupinka se prodrala k ústřední věži. Dostali se do dlouhé síně. Kolem nich prchali muži i ženy a zoufale se snažili najít místo, kde by se mohli skrýt. Jedna z žen se vrhla ke Cormakovi a popadla ho za ruku. Princ se ji pokusil setřást, ale pak poznal Rhiannon "Co tu děláš?" zeptal se a vytáhl ji z tlačence. Britové je obstoupili s tasenými meči.

"Wotan mě sem poslal," vzlykala dívka. "Prosím tě, po moz mi!"

"Viděla jsi Anduine?"

"Ne. Jeden ze strážných říkal, že ji Wotan odvedl zpátky na svět."

"Zpátky? Tomu nerozumím."

"To je to, co slibuje Věrným. Existuje způsob, jak je může navrátit do života."

Cormakovi pokleslo srdce a začínal se v něm zvedat obrovský hněv. Co víc ještě bude muset udělat? Dostal se až za hranice smrti, jenom aby zjistil, že ho osud převezl dokonce i tady.

"Král!" pobízel Cormaka Victorinus.

"Zaved' nás do vězení!" nařídil Cormac Rhiannon. Plavovláška kývla a vydala se na opačnou stranu síně k širokému schodišti. Britové ji následovali do úzké, loučemi osvětlené chodby, v níž se mihotaly stíny.

Náhle se odněkud vynořila pracka opatřená dlouhými drápy a popadla Rhiannon za krk. Ozvalo se příšerné prasknutí a dívka zmizela. Cormac se vrhl dopředu, ale na dohled se objevila bestie s vlčí hlavou, řvoucí vzteky. Cormac ji zarazil meč hluboko do břicha a obluda se ztratila.

Dveře do žaláře podél celé chodby byly otevřené, až na jedny úplně na konci. Cormac zvedl závoru a dveře otevřel. Uvnitř ho čekal hrůzný pohled na muže pokrytého krysami, které mu rvaly maso z těla. Cormac zvedl meč a přetřel ohnivé řetězy, které muže poutaly ke stěně. Zajatec se zhroutil na podlahu, a jak se přiblížili Britové, krysy prchly. Muži se rány okamžitě zahojily, ale oči měl prázdné a z otevřených úst mu vytékaly sliny.

"Jeho duše je pryč," poznamenal Cormac.

"A kdo by mu to mohl vyčítat?" sykl Victorinus, když opatrně zvedali muže na nohy.

"Já nevím," řekl Uther. "Já nevím."

"Už jsi mezi přáteli, sire," zašeptal Victorinus. "Mezi přáteli."

"Já nevím."

Pomalu ho vyvedli z chodby nahoru do trůnního sálu, kde se zatím usadila Goroien. Gilgameš jí stál po boku. Sál byl plný stínových bestií, které se rozestupovaly, aby propustily skupinku Britů podpírajících nahého muže.

Goroien se zvedla z trůnu, pomaloučku došla před Uthera a zadívala se do jeho prázdných očí, "Bývaly doby, kdy bych tě takhle moc ráda viděla," poznamenala, "ale teď už ne. Býval to mocný muž a skvělý nepřítel. Když jsem byla malá, můj otec říkával: 'Kéž nám bohové dopřeji silné nepřátele. Neboť jen ti nás udrží při síle.' A Uther byl nejsilnějším z mých nepřátel." Otočila se ke Cormakovi a spatřila v jeho očích bolest. "A co tvoje dáma?"

"Wotan... Moloch... ji odvedl s sebou zpátky na svět."

"Tak se tam musíš vrátit taky, Cormaku."

Princ se zasmál, ale nebylo v tom žádné veselí. Rozhodil rukama. "A jak to mám asi udělat?" Goroien se podívala dolů a oči se jí rozšířily.

"Ať už to uděláš jakkoli, musíš to udělat rychle," řekla, ukazujíc na jeho pravici. Spočíval na ní temný stín, kulatý a poloprůsvitný.

"Co je to?" podívil se Cormac.

"To je černý peníz, a jakmile bude pevný, už se nikdy nebudeš moci vrátit."

Maedhlyn čekal v Molochových soukromých komnatách se štíhlou dýkou v ruce. Nad stříbrem korunovanou lebkou vzplálo světlo a ve vzduchu se objevila postava člověka. Když se muž zhmotnil, Maedhlyn se postavil za něj, chtěje mu vrazit dýku do zad. Muž se překvapivě rychle otočil a pevnou rukou sevřel Maedhlynovi zápěstí.

"Skoro, Maedhlyne," zasyčel Wotan, zakroutil bělovousému kouzelníkovi rukou, až mu dýka z bezvládných prstů vypadla, a odstrčil ho. Pak přistoupil ke dveřím a vkročil do chodby. Když se vrátil, zavřel za sebou dveře.

"Takže," prohodil, "jedna říše padla. Dobrá práce, vznešený kouzelníku."

"Zabij mě!" zaprosil Maedhlyn. "Tohle už nevydržím."

Wotan se rozesmál. "Dej tomu čas. Tys mě sem poslal před dvěma tisíci lety, a teď je řada zase na tobě, aby sis užíval nepředstavitelné nádherly Prázdnoty. Jídlo je tu bez chuti, jsou tu ženy, ale není tu láska, víno neposkytuje radost. A až budeš moc unavený, vždycky můžeš svůj život ukončit."

"Vezmi mě zpátky. Budu ti sloužit,"

"To už jsi mi slíbil. Říkal jsi, že ten kluk, Cormac, by mohl vědět, kde je ten meč. Ale on to nevěděl."

"Pořád ještě by ho mohl najít. Zachránili krále a mně důvěřují,"

"Z toho tvého krále už moc nezůstalo, leda bych špatně znal schopnosti společníků, které jsem s ním zanechal."

"Prosím, Molochu..."

"Měj se hezky, Maedhlyne. Předám tvé pozdravy Pendarrikovi"

Wotanova postava se rozmazala a zmizela. Maedhlyn chvíli jenom tak stál a upíral zrak na lebku se stříbrným kroužkem. Pak ji zvedl a vykročil do síně.

Poklekl před Goroien. "Tady, má královno, to je dar, jenž má větší hodnotu než světy. Je to dvojče ducha, jehož měl Moloch za svého života. S ním můžeš prorazit na svět nahoře a vrátit sebe - i ostatní - do světa z masa a kostí,"

Goroien přijala lebku a hodila ji Gilgamešovi. "Znič ji!" přikázala mu.

"Ale matko!"

"Udělej to!"

"Ne!" zavřískl Maedhlyn, když Gilgameš hodil lebku na kamennou podlahu, kde se roztříštila na stovky maličkých úlomků. Zářící stříbrný kroužek se skulil na podlahu a Maedhlyn se po něm vrhl, ale z kroužku začal stoupat kouř a stříbro zmizelo. Kouzelník padl na kolena. "Proč?" zařval, "Protože je po všem, Maedhlyne," řekla mu Goroien. "Žili jsme tisíce let, a co jsme udělali? Poslali jsme lidi na cestu šílenství. Já po životě netoužím. Už nechci další tituly. Černokněžna je mrtvá, a tak i zůstane," Přistoupila ke Gilgamešovi a položila mu ruce na ramena. "Teď je čas se rozloučit, drahý. Rozhodla jsem se vydat po silnici, abych se podívala, kde končí. Žádám po tobě jednu poslední věc."

"Cokoliv."

"Doprovod' Cormaka s králem přes Temnou řeku."

"Udělám to."

"Měj se hezky, Gilgameši."

"Ty taky, matko." Sklonil se a políbil ji na čelo. Pak odešel od trůnu a zastavil se před Cormakem. "Rozluč se s přáteli. Vracíš se domů, rolníku."

"Půjdem s tebou," ozval se Victorinus.

"Ne," zastavil ho Cormac a stiskl mu ruku válečnickým stiskem. "Ty máš před sebou vlastní cestu - nechť tě na ní provázejí tví bohové."

Victorinus se uklonil a odešel k Maedhlynovi. "Pojď s námi," řekl. "Třeba měl Albain pravdu... ráj by mohl existovat."

"Ne!" vyjel Maedhlyn a couval. "Vrátím se na svět. Vrátím!" Obrátil se a vyklopýtal ze sálu do Prázdnoty.

Cormac se poklonil Goroien. "Děkuji ti, paní. Nic víc už říct nemůžu." Královna neodpověděla a Cormac uchopil krále za ruku a vyvedl ho ze sálu za vysokým Gilgamešem ve zbroji.

Za celou dlouhou cestu nepronesl Gilgameš jediné slovo. Pohled měl nepřítomný a nedalo se poznat, nač myslí. Cormac byl stále vylekanější, jak se tmavý peníz postupně zhmotňoval.

Nakonec dorazili k řece a spatřili bárku čekající u pobořeného přístaviště. Obluda ve člunu se zvedla, jakmile zahlédla Cormaka, a její rudé oči ve tmě vítězoslavně zazářily.

Gilgameš vstoupil na palubu s napřaženým mečem. Obluda rozpráhla ruce, jako by mu nabízela hrud'. Gilgameš jí vrazil meč do prsou a příšera zmizela. Cormac pomohl Utherovi do bárky a pak se vyšplhal za Gilgamešem.

"Proč nebojoval?"

Gilgameš si sňal přilbici a odhodil ji do vody. Pak si svlékl zbroj a hodil ji za přilbou. Zvedl bidlo a dostrkal bárku k protějšímu břehu, kde s ní přirazil.

Cormac znovu pomohl Utherovi. Před nimi zelo ústí jeskyně a Cormac se obrátil.

"Půjdeš s námi?"

Gilgameš se tiše zasmál. "Jít s vámi? Převozník nemůže opustit člun."

"Tomu nerozumím."

"Jednoho dne pochopíš, rolníku. Vždycky tu musí být nějaký převozník. Ještě se setkáme." Otočil se a odsunul člun do stínů.

Cormac vzal krále za ruku a vyšplhal s ním k jeskyni. Vysoko nad nimi pořád blikalo světélko, jako vzdálený táborový oheň.

Oba muži se pomalu vydali za světlem.

Cormac se probudil a ucítil hlodavou bolest v zádech a hroznou prázdnotu v žaludku. Zasténal a uslyšel jakousi ženu říkat: "Chvála Bohu!" Ležel na čemsi tvrdém a pokusil se pohnout, ale údy měl ztuhlé a nepohyblivé. Nad jeho hlavou vysoké krokve podbíraly doškovou střechu. Před očima se mu objevil ženský obličej, tvář postarší ženy s laskavým

oči. Žena se usmála.

"Lež klidně, mladý muži." Cormac si jejích rad nevšímal a s námahou se posadil. Žena ho podepřela a namasírovala mu záda tam, kde si stěžoval na bolest. Vedle něj ležel Krvavý král v plné zbroji. Rusé vlasy mu povyrostly a na kořincích na spáncích mu již prosvítaly šediny.

"Žije?" zeptal se Cormac a natáhl ke králi ruku.

"Ano, žije," potvrdila mu žena. "Uklidni se."

"Uklidnit se? Právě jsme vyšli z pekla, ženská." Dveře na protější straně se otevřely a vstoupila jiná žena, celá v bílém. Cormakovi zaplály oči, když v ní poznal ženu z jeskyně Sol Invictus - matku, která opustila dítě.

Svou matku.

Zaplavily ho protichůdné pocity, a každý z nich bojoval o prvenství. Hněv, úžas, láska, lítost. Byla pořád krásná a v očích jí stály slzy. Natáhla k němu ruku a Cormac k ní došel a objal ji.

"Synáčku můj," zašeptala. "Synáčku můj."

"Přivedl jsem ho zpátky," řekl Cormac, "ale pořád spí."

Vyvinula se mu z náručí a zvedla ruku k jeho zarostlé tváři. "Promluvíme si. Máme si toho tolik co říci... co vysvětlit."

"Mně nic vysvětlovat nemusíš. Já vím, co se stalo v té jeskyni - i předtím. Moc mě mrzí, že ti život přinesl tolik bolesti,"

"Život nám nepřináší nic," prohlásila Laitha. "Nakonec si cestu vybíráme sami, a když neuspějeme, dáváme si za to vinu. Neviděla jsem tě vyrůstat, neradovali jsme se spolu nad krásami světa."

Cormac se usmál. "Já je přesto viděl,"

Uther tiše zasténal a Laitha se k němu obrátila, ale Cormac ji uchopil za ruku. "Něco bys měla vědět," řekl. "Ztratil svou duši. Mučili ho tak, že se mi o tom ani nechce mluvit."

Laitha přistoupila ke králi, právě když otevřel oči. Do vlasů nad ušima mu sklouzly slzy.

"Já nevím," řekl.

Laitha uchopila jeho tvář do dlaní, "Nemusíš to vědět, má lásko. Jsem tady. Laitha je tady." Uther zase zavřel oči a znovu usnul.

Cormac cítil, jak mu na záda zavál studený vzduch, a zaslechl přicházet několik lidí. Ohlédl se a uviděl mladého rytíře s nakrátko přistřiženými světlými vlasy a dva starší muže. Jeden byl vysoký, s dlouhými bílými vlasy spletenými po vzoru jižních kmenů, druhý byl hubený a při chůzi silně kulhal. Trojice se zastavila před Cormakem a muži se mu poklonili.

"Vítej zpátky," řekl muž se spletenými vlasy. "Já jsem Gwalchmai, tohle jsou Prasmaccos a Ursus, který si říká Galead."

"Cormac Daemonsson."

Prasmaccos zavrtěl hlavou. "Ty jsi syn Uthera, nejvyššího krále Británie. A naše naděje do budoucnosti."

"Nevkládejte do mě své naděje," zarazil je Cormac. "Až tohle skončí, vrátím se do Kaledonských hor. Tady to pro mě není."

"Ale ty jsi přece byl zrozen, aby ses stal králem," namítl Gwalchmai, "a Uther žádného jiného dědice nemá."

Cormac se usmál, "Já se narodil v jeskyni a vychoval mě jeden jednoruký Sas, který toho o urozenosti věděl víc než kdokoliv, koho jsem zatím potkal. Podle mého názoru král musí mít určité schopnosti - a to nejen ve válce. Já tyto schopnosti nemám a navíc je ani nechci mít. Netoužím po vládě nad životy jiných. Netoužím stát se dědicem Krvavého krále. Zabíjel jsem lidi a pobíjel demony. Odesílal jsem duše do temnoty a prošel jsem Prázdnou. To mi bohatě stačí."

Gwalchmai se už už chtěl hádat dál, ale Prasmaccos zvedl ruku, "Musíš vždycky patřit sám sobě, princi Cormaku. Zmínil ses o Prázdně. Pověz nám o králi."

"Přivedl jsem ho zpátky - pokud to bude k něčemu dobré."

"Co to znamená?" vyštěkl Gwalchmai.

"Jeho duše..."

"Dost!" ozvala se důrazně Laitha. "Král se vrátí. Viděl jsi ho, Cormaku, jak by nechtěl, aby ho kdy nějaký člověk viděl. Ale ty ho neznáš tak, jako já. Je to muž se železnou silou. Vy ostatní odejděte. Cormaku, nechala jsem pro tebe připravit chýši. Je tam jídlo, Galead tě tam dovede. A příliš se nenamáhej. Rány se ti sice hojí dobře, ale tělo budeš mít ještě chvíli slabé. A teď jděte."

Laitha u krále proseděla celé hodiny, hladila ho po čele a držela ho za ruku. Přišly ženy a zapálily svíce, ale ona si jich nevšímalá, a když se zahleděla na ustaraný obličej a prošeďivé vlasy, opět spatřila malého Thura, který uprchl do hor, aby unikl vrahům, kteří mu zabili otce. Byl to citlivý hoch, který ani neuměl zapálit oheň nebo zacházet s mečem. V těch dávných dnech nevinnosti býval laskavý, jemný a milující.

Svět ho však změnil, vytáhl na světlo železo a oheň a zrodil bájného Krvavého krále, naučil ho bojovat a zabíjet a, což bylo zdaleka to nejhorší, i nenávidět.

A jak byla hloupá ona sama. Tento mladý muž ji miloval celou svou duší a ona ho odvrhla kvůli dětskému snu. Pokud by existoval jediný čin, který by ve své minulosti mohla změnit, byla by to ona noc na Pinrae, když za ní mladičký Uther přišel, a pak se spolu milovali pod dvěma měsíci. Byla tenkrát vzrušená a připadala si víc živá, než kdykoliv za celý svůj krátký život. Krev jí hučela v uších a ona se celá třásla vzrušením oné chvíle, a pak zašeptala Culainovo jméno. To jméno se Utherovi usadilo v srdci jako ledový šíp a zůstalo tam navždy. A přesto - i když to ona tenkrát nevěděla - nebyla to vzpomínka na Culaina, co ji vyzvedlo k těm dechberoucím výšinám, ale láska k Utherovi.

A ona to zničila. Ne, uvědomila si, nezničila - ale změnila... pošpinila to jedem žárlivostí.

Culain kdysi vypustil stejný šíp na ni, když spolu spali ve srubu nedaleko královnina paláce v Camulodunu. Tenkrát se ve spánku zavrtěl a ona ho políbila.

"To jsi ty, má lásko?" zašeptal tenkrát ospale.

"Jsem tady," řekla mu ona.

"Neopouštěj mě, Goroien."

Jak to bolelo! Jak ho v té chvíli chtěla uhodit, zničit ten jeho hezký obličej. A nebylo to snad tak, že tato jediná chvíle ji tenkrát, později v Raetii, přiměla, aby ho odmrštila, odehnala od sebe? Nebyl to snad tento šeplavý šíp, co způsobilo, že byla na skále tak krutá?

Uther se vedle ní zavrtěl. Znovu otevřel oči a pořád dokola šeptal ta dvě slova.

"Co mi to říkáš?" zeptala se Laitha, ale on se díval někam za ni, a ona poznala, že ji neslyší. Za ní se ozvaly kroky a na králův obličej dopadl Galeadův stín.

"Cormac spí," oznámil jí Galead. "Smím se k tobě na chvíli připojit?"

"Ano. Lekky se má dobře?"

"Ano, paní. Odpoledne strávila se dvěma tvými ženami a na plochý kámen malovala nepředstavitelné tvory, přičemž vypotřebovala velké množství dřevěného uhlí. Teď spí s Cormakem. Bude král v pořádku?"

"Pořád říká: Já nevím. Co to je, co neví?"

"Mučili ho, aby našli ten meč, a já si myslím, že on ani neví, kde vlastně je. Kdyby to byl věděl, byl by jim to nejspíš prozradil."

"Musí to přece vědět," namítala Laitha, "protože on ho posílal."

"Viděl jsem ve snu jeho poslední boj. Vyhodil meč vysoko do vzduchu a křičel jedno jméno."

"Jaké jméno?"

"Tvoje, paní."

"Moje? Tak kde ten meč je?"

"Dost jsem o tom přemýšlel," prohlásil Galead, "a myslím, že jsem snad přišel na odpověď. Uther ho nemohl poslat za tebou, protože si myslel, že jsi mrtvá. Když se mi zjevil Pendarric, mluvil tak, že jsem to považoval za hádanky, ale ve skutečnosti byla jeho slova úplně jasná. Mluvil o dobru a zlu, a já myslel, že hovoří o Wotanovi. Říkal, že bych měl zjistit, kdo je skutečný nepřítel, a pak bych věděl, jak s ním bojovat."

"A kdo je ten skutečný nepřítel?"

"Nenávist je tím nepřítelem. Když jsem viděl, jak Gótové ničí tu saskou vesnici, nenáviděl jsem je. A připadalo mi, že je to maličkost, když jsem našel Lekky a vzal ji s sebou. Ale to, že jsem ji přivedl sem, mi umožnilo setkat se s tebou a, jak jsi mi vykládala včera večer, tobě to dovolilo vidět bez hořkosti. A teď jsi tu s mužem, kterého miluješ, jak by to také mělo být. A to je klíč."

"Teď mluvíš v hádankách jako Pendarric."

"Ne, má paní. Uther neposlal meč mrtvé Laitze. Poslal ho své lásce mysle, že už se nikdy nevrátí, a proto ho nepřítel nikdy nenajde."

"O čem to mluvíš?"

"On čeká, má paní. Nemohl jsem přijít za Morganou z ostrova, pouze za ženou, která má královu lásku."

Královna se zhluboka nadechla a zvedla otevřenou ruku. Kolem nich zaplálo žhavé světlo a zalilo místnost ozvěnou ohně. Galead si zastínil oči, protože světlo bylo stále jasnější, proudilo ven okny i dveřmi, dokonce i otvorem v doškové střeše - sloup zlatého světla se zvedl a prošel mraky.

Prasamaccos z chýše zahlédl záři venku za dveřmi a zaslechl křik sester, které se shromáždily kolem Kulaté síně. Brigant vyklopýtal do noci a viděl, že síň pulzuje světlem. V obavách o králův život kulhal k tomu světlu a rukou si stínil oči. Připojili se k němu Gwalchmai s Cormakem.

Světlo se šířilo a zalévalo celý Křišťálový ostrov zlatem a na chodníku přes vodu stáli v ohromném tichu muži z deváté legie.

O padesát mil dál ve Vindocladii si tohoto úkazu všimli Gótové, a sám Wotan vyšel ze stanu a stojí sám na úbočí kopce, pozoroval plápolající záři šířící se po obloze.

V Kulaté síni Laitha, oslepená jasným, natáhla ruku a prsty nahnátla jílec velkého meče. Pomalu ho stáhla dolů a záře pohasla. Prasamaccos s Gwalchmaiem u dveří padli na kolena.

"Poslal ho za svou láskou," zašeptala Laitha s pláčem, když meč pokládala vedle krále a tiskla mu prsty na jílec. "Mám meč a teď musím najít muže," pravila. "Posaď se se mnou na chvíli, Galeade." Hlava jí klesla, oči měla zavřené a její duch vzlétl do snové krajiny s vysokými stromy a hrdými horami. Na břehu jezera seděl jinoch s plavými vlasy a jemnými rysy.

"Thuro," řekla Laitha a chlapec vzhlédl a usmál se.

"Doufám, že přijdeš," prohlásil. "Je tady krásně. Nikdy odsud neodejdu."

Laitha si k němu přisedla a vzala ho za ruku. "Miluji tě," řekla. "Vždycky jsem tě milovala."

"Sem nesmí nikdo přijít. Nikoho sem nenechám přijít."

"A koho vlastně čekáš?" zeptala se chlapce.

"Nikdy jsem nechtěl být králem. Jenom jsem chtěl být sám - s tebou."

"Nezaplaveme si?" otázala se.

"Ano, to bych rád," odvětil hoch, vstal a svlékl si halenu. Nahý se rozběhl k vodě a potopil se. Laitha vstala a nechala sklouznout prosté roucho, které měla na sobě. Tělo měla mladé a zahleděla se na svůj odraz ve vodě. Žádné vrásky, léta bolesti a zklamání ještě nevyryla své stopy do její panenské krásy.

Voda byla studená a ona plavala za Thurem, jenž se vznášel na zádech na hladině a pozoroval neuvěřitelně modrou oblohu.

"Zůstaneš tu navždy se mnou?" zeptal se a postavil se v mělké vodě.

"Jestli chceš."

"Chci. Víc než co jiného."

"Tedy zůstanu."

Spolu se dobrodili na břeh a usedli v horkém slunci. Thuro natáhl ruku a dotkl se jejího ramene. Ona se přisunula blíž k němu a on jí prsty sklouzl po oblém nadru. Zrudl. Laitha se k němu přitáhla ještě blíž a přivinula si ho k sobě. Zvedla hlavu a políbila ho, zlehka, jemně. Teď ji volně hladil po těle. Položil ji do trávy a naklonil se nad ni, a jak ho objala nohama kolem boků, hladce do ní vstoupil.

Laitha plula na vlnách rozkoše a cítila, jak se rytmus jeho pohybů zrychluje a pohyby nabývají na síle.

"Thuro! Thuro! Thuro!" sténala. Líbala ho na rty a na tváře a cítila strniště, které mu zatím vyrostlo. Přejela rukama po zádech muže nad sebou a hladila napjaté svaly a spleť žizev.

"Uthere!"

"Jsem tady, má paní," pravil a něžně ji políbil. Pak se položil vedle ní. "Našla jsi mne,"

"Odpust' mi," zaprosila.

"Zahanbuješ mne," řekl jí, "Choval jsem se k tobě opovržlivě a dohnal jsem vás s Culainem k tomu, co se stalo. A za všechno to utrpení se ti omlouvám."

"A odpustíš mi?" zeptala se.

"Odpustím. Jsi moje žena. A já tě miluji teď, jako jsem tě miloval vždycky."

"Přeješ si, abych zůstala?"

Smutně se usmál. "Co se tam děje?"

"Wotanovo vojsko se blíží k Sorviodunu - a dostal se ke mně tvůj meč."

"K tobě?" užasl, "Takže tohle není sen? Ty žiješ?"

"Žiji a čekám na tebe."

"Pověz mi všechno." Prostě a bez přehánění mu povyprávěla, jak Culain zachránil jeho tělo a jak jeho syn putoval do pekel, aby zachránil jeho duši. Mluvila také o hrozných vítězstvích, jichž dosáhli Gótové, a nakonec i o deváté legii.

"Takže tam nemám vojsko?"

"Ne."

"Ale mám meč - a svou ženu a syna."

"To všechno máš, můj pane."

"To je víc než dost. Zaved' mě domů."

18.Kapitola

PRASAMACCOS, GWALCHMAI, CORMAC a Galead čekali u paty skály, protože tam odešel král brzy po svém probuzení a zmizel jim z dohledu. Laitha jim řekla, aby počkali, dokud se nevrátí, a muži už dvě hodiny seděli v jasném slunci, jedli chléb a pili víno. Připojil se k nim Severinus Albinus, který si sedl kousek od skupinky a hleděl k jihovýchodu.

"Kde je?" řekl náhle Gwalchmai a zvedl se na nohy.

"Jen klid," utišoval ho Prasamaccos.

"Vrátil se ze světa mrtvých, ale zase se nám ztratil. Jak můžu být klidný? Znam ho. Ať dělá, co dělá, určitě je to velice nebezpečné."

Jak se odpoledne měnilo v podvečer, připojila se k nim Laitha. "Přeje si tě vidět," oznámila Cormakovi.

"Jenom mě?"

"Ano. Potom si promluvíme spolu."

Cormac se ploužil křivolakou stezkou, nevěda, co řekne, až dorazí na vrchol. Tento muž byl sice jeho otec, a přesto ho Cormac znal pouze jako bezduchou, zničenou trosku, kterou zachránil z Prázdnoty. Obejme ho? Doufal, že to neudělá.

Když dorazil na vršek pahorku, spatřil Uthera v plné zbroji, sedícího pod kulatou věží s velkým mečem vedle sebe. Král vzhledl a vstal a Cormac cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce, protože tohle nebyl zlomený člověk - tohle byl Krvavý král a svou moc nosil na širokých ramenou jako plášť. Oči měl modré a mrazivé jako zimní vítr a stál jako rozený válečník.

"Co ode mne chceš, Cormaku?" zeptal se zvučným hlubokým hlasem.

"Jenom to, cos mi dával vždycky," odvětil Cormac. "Nic."

"Nevěděl jsem o tobě, chlapče."

"Věděl bys, kdybys neštal mou matku, až se musela uchýlit do té jeskyně."

"Minulost je mrtvá," pravil Uther unaveně. "Jsme s tvou matkou zase spolu,"

"Tomu jsem rád."

"Proč jsi riskoval život, abys mě zachránil?"

Cormac se uchechtl, "To nebylo kvůli tobě, Uthere. Hledal jsem ženu, kterou miluju. Jenomže jsi tam byl ty a asi to bylo volání krve. Nevím. Nechci však od tebe nic, ani od tvého království - tedy od toho, co z něj zůstalo. Chci jediné Anduine, a pak už o mně neuslyšíš."

"To jsou tvrdá slova, synu můj. Ale nebudu se protivit tvému úsudku. Znam chyby, kterých jsem se dopustil, a nikdo na světě nedokáže zmírnit bolest - nebo ji zvětšit. Byl bych rád, kdybys se mnou strávil trochu času, abych tě mohl poznat a být na tebe hrdý. Jestli se však rozhodneš pro jinou cestu, staniž se. Podáš mi ruku, jako muž muži, a

přijmeš můj dík?"

"To udělám," řekl Cormac.

Cormac scházel dolů z kopce ke skupince s lehčím srdcem, než s jakým stoupal nahoru.

Gwalchmai s Prasamaccem byli nahoru pozváni vzápětí a po nich Severinus Albinus.

Legát se králi poklonil. "Doufal jsem, že si budu užívat odpočinku," poznamenal vyčítavě.

"Tak to jsi měl odmítnout," opáčil král.

Albinus pokrčil rameny. "Život byl bez tebe nudný," prohodil Říman.

Uther kývl a oba muži se na sebe usmáli a potřásli si rukama. "Kéž bych závisel jenom na mužích, jako jsi ty," pravil král.

"Co teď, Uthere? Mám tři stovky starců. Hlídat chodník na ostrov. Poslední, kteří dorazili, mi oznámili, že se blíží dvanáct tisíc Gótů, Zaútočíme? Vyčkáme?"

"Vtrhneme na ně s ohněm a mečem,"

"Dobře. Tím bychom si měli vysloužit skvělou stránku v dějinách,"

"Půjdeš ještě naposledy se mnou?"

Albinus se zakřenil. "Proč ne? Není kam utéci"

"Tak připrav muže, protože vyrazíme, jako tenkrát."

"Tehdy nás bylo skoro pět tisíc, pane králi. A byli jsme mladí a neklidní."

"Myslíš, že dvanáct tisíc Gótů se může rovnat slavné deváté legii?" ušklíbl se Uther.

"Myslím, že jsem měl zůstat v Calcarii."

"Nebudeme šarm, starý brachu. Putoval jsem daleko a mohu ti slíbit den plný překvapení."

"O tom v nejmenším nepochybuji, sire. A nejsem žádný trouba. Vím, kam jsi musel jít, a překvapuje mne, že tě nechali odejít živého."

Uther se uchechtl, "Život je velkolepá hra, Albine, a tak by ho měl člověk brát." Úsměv mu zmizel ze rtů a veselí z očí. "Ale učinil jsem sliby, kterých možná budou žetel jiní lidé."

Albinus pokrčil rameny. "Cokoliv jsi udělal, s tím souhlasím. Ale já jsem taky jenom starý muž připravený na klidný život. Měl jsem v Calcarii jednoho nepoctivého sluhu, který se právě teď modlí za mou smrt. Hrozně rád bych ho zklamal."

"Třeba to uděláš."

Galeada si král zavolal jako posledního, a když rytíř Uthera našel, slunce již zapadalo.

"Změnil ses, Urse. Chtěl bys vrátit svůj starý obličej?"

"Ne, můj pane. Popletlo by to Lekky, a jako Galead jsem docela spokojený."

"Našel jsi meč. Jak ti to mohu oplatit?"

Galead se usmál. "Já nehledám odměnu."

"Když už mluvíme o mečích, vidím, že už nenosíš zbraň," podotkl Uther.

"Ne, už nikdy nebudu nic takového nosit. Doufal jsem, že si najdu nějaký malý statek a budu chovat koně. Lekky by mohla dostat malého koníka. Ale..." Rozhodil rukama.

"Té naděje se nevzdávej, Galeade. Ještě jsme neskončili."

"A kde vezmeš vojsko?"

"Pojď se mnou a zjistíš to."

"Nebudu ti k ničemu. Už nikdy se nestanu válečníkem."

"Stejně pojď se mnou. Sestry se o Lekky postarají,"

"Ztratil jsem chuť vidět krev a smrt. Ke Gótům nechovám nenávist, ani netoužím vidět, jak budou umírat."

"Potřebuji tě, Galeade. A zanechej svůj meč tady, ve vhodný čas dostaneš jiný."

"Tys mluvil s Pendarrikem?"

"Nemusel jsem. Já jsem král a vím, co má přijít."

Nakonec k němu nahoru přišla Laitha a spolu tam stáli ruku v ruce, hledíce na Spící obry zalité jasným měsíčním světlem.

"Slib mi, že se vrátíš," řekla.

"Vrátím se."

"Použil jsi meč, abys uviděl Wotanovu moc?"

"Ano - a viděl jsem budoucnost. Není to tak hrozné, i když nás čekají zlé časy. Ať už se zítra stane cokoliv, říše už nebude dál existovat. Tvrď jsme bojovali za její udržení, jako za svíci v bouři. Ale žádná svíce nevydrží věčně."

"Jsi smutný?"

"Trochu, protože jsem Británii obětoval život. Ale lidé, kteří přijdou, až já odejdu, jsou silní lidé, dobří a starostliví lidé. Země je přijme, protože oni ji budou milovat. Moje říše nebude lidem chybět dlouho."

"A co ty, Uthere? Kam půjdeš ty?"

"Já zůstanu s tebou. Navždy."

"Ó, dobrý Bože! Chceš..."

"Neříkej to," zašeptal a položil jí prst na ústa. "Zítra se vrátím na ostrov. Ty budeš stát tady na úbočí, a od chvíle, kdy zahlédneš můj člun, se již nikdy nerozdělíme, i když svět skončí v ohni a hvězdy zmizí ze vzpomínek."

"Budu na tebe čekat," slíbila a pokusila se usmát...

Ale stejně jí vyhrkly slzy.

Wotan jel v čele vojska o síle deset tisíc bojovníků, kteří od chvíle, kdy mezi ně poprvé vkročil, nepoznali nic než

vítězství. Sasové v noci zběhli, ale teď už je stejně nepotřeboval. Před nimi ležel velký kruh sorviodunský a Wotan si vzpomínal na dny, kdy ho stavěli, a na mystéria skrytá na jeho půdě.

"Jdu si pro tebe, Pendarriku," zašeptal do větru. A pocítil ohromnou radost.

Vojsko pomalu postupovalo přes pláň.

Náhle v kruhu zaplálo světlo a Wotan přitáhl koni otěže. Slunce se odrazilo od zbroje a Wotan spatřil několik set římských vojáků stojících okolo kamenů. Pak z kruhu vykročil vysoký muž a zastavil se před Góty. Na hlavě měl velkou okřídlenou přilbici a v ruce Cunobelinův meč.

Wotan pobídl koně do cvalu.

"Jsi silnější muž, než jsem si myslel," řekl. "Blahopřeji ti k útěku." Světlýma očima si válečníka přeměřil. "Já vždycky věřil, že veterána při obléhání silou ani zkušenostmi neporazíš. Ale tohle...? Tohle je skoro směšné."

"Tak se podívej doprava, ty nadutý čubčí synu," vyzval ho Uther, zvedaje Cunobelinův meč a ukazuje k severu.

Z nejvyššího kopce vyskočil bílý blesk a vzduch kolem se zavlnil. Odnikud se vynořil Geminus Cato vedoucí svou legii. Za disciplinovanými britskými řadami proudily tisíce Brigantů jedoucích na bronzových a železných válečných vozech.

"A doleva," sykl král a Wotan se v sedle otočil. Vzduch se znovu rozvlnil a rozdělil a třicet tisíc saských válečníků, vedených Astou s rozdělenou bradkou, vypochoďovalo ven a vytvořilo bojovou řadu. Zachmuření muži se sekerami na dlouhých toporech stáli a tiše čekali na rozkaz k pomstě na Gótech.

"Kde je tvůj úsměv teď?" zeptal se Krvavý král.

Gótové, proti přesile šest na jednoho, ustoupili do velkého kruhu chráněného štítovou hradbou a Wotan pokrčil rameny.

"Myslíš, žeš vyhrát? Myslíš, že tohle jsou všichni muži, které mohu povolat já?"

Sňal si přilbu a Uther viděl, jak mu zpod kůže na čele začíná vycházet záře, pulzující červené světlo, které zářilo jako skrytá konina.

Obloha potemněla a král v mracích spatřil přízračné vojsko složené z oblud s dlouhými drápy - hrabaly a vrhaly se dolů a snažily se rozervat jakousi neviditelnou přehradu.

Bez varování se Wotanův kůň před králem vzepjal - na jeho bocích se objevily šupiny, hlava se mu prodloužila do tvaru klínu a z tlamy mu vyrazil oheň. Bestie ještě stála na zadních, když Uther již zvedl meč a odrazil oheň stranou, takže mu pouze sežehl trávu u nohou. Čepel zasvištěla dolů a prořala šupinatý krk a stvoření se zhroutilo do trávy, kde se chvíli svíjelo. Wotan odskočil a hbitě tasil meč.

"Tak by to mělo být," prohlásil. "Dva králové rozhodují o osudu světa!"

Jejich meče se srazily. Wotan byl nesmírně silný a sebevědomý válečník, neporažený v boji od svého znovuzrození. Ale Uther byl taky velice silný muž, a cvičil ho Culain lach Feragh, největší válečník své doby. Souboj byl dokonale vyrovnaný. Jejich meče svištěly a zvonily o sebe a přihlízející muži žasli nad obratností obou bojovníků. Na čase nezáleželo, protože ani jeden protivník se neunavil. A jak bitva pokračovala, ani jeden nezískával žádnou výhodu. Jenom démoni se hýbali, jak se snažili prorazit neviditelnou překážku, zatímco válečníci obou vojsk stáli tiše a čekali na výsledek.

Utherův meč zranil Wotana na boku, ale zuřivá riposta skončila ranou v králově stehně. Nyní již oba muži krváceli z mnoha ran a souboj se zpomalil. Uther klopýtl, když ho Wotanův meč zasáhl pod žebra. Na chvíličku Wotanovi vítězoslavně zazářily oči - ale král ustoupil a velký Cunobelinův meč z vysoka zasvištěl nebezpečným obloukem. Wotan, jehož čepel vězela v Utherově těle, mohl jenom zařvat, když ho meč zasáhl do hlavy, podsekl korunu Sipstrassi a rozdrtil kost na karmínové potřísněné úlomky.

Gótský král se zapotácel dozadu a povolával moc Sipstrassi, ale Uther se překulil na kolena a vrhl se na nepřítele, přičemž mečem Wotanovi rozpáral břicho a přesekl mu srdce vedví, Wotan upadl a svíjel se v trávě a Uther mu jedinou ranou utál hlavu. Ale Sipstrassi v lebce pořad zářil a nad hlavami vojáků přehrada, zadržující demony, pomalu povolovala. Uther se snažil zvednout meč, ale síly ho opouštěly.

Jak klesl na kolena do trávy, padl na něj stín.

"Dej mi svůj meč, králi," požádal Galead.

Uther mu jej podal, a když Galead zvedal čepel nad hlavu, zhroutil se na zem vedle svého nepřítele.

"Odejdi!" zvolal rytíř, a tu se zvedl velký vítr, mraky se shlukly a z oblohy udeřil blesk. Z meče vytryskl proud světla a proletěl mračny. Démoni byli pryč.

Vysoko na obloze se objevilo jasné světlo jako stříbrná mince, z níž proudí oheň. Galead viděl, že kámen zasazený v meči se chvěje a bledne. Toto byla kometa, o níž hovořil Pendarric, letící hvězda, která dokázala vytáhnout kouzla ze Sipstrassi... a Galead náhle věděl, co si má přát.

"Vezmi si to všechno!" zařval. "Všechno!"

Obloha se roztrhla jako opona a kometa se nadmula. Byla pořád blíž a blíž, obrovská a kulatá jako kladivo bohů sestupující na zemi, aby ji zničilo. Muži se vrhali na zem a rukama si zakrývali hlavy. Galead cítil, jak ho kometa táhne - jak vysává sílu z meče, vysává sílu z kamene a vysává i život z jeho těla. Síly ho opouštěly, paže měl náhle hubené a vrásčité a podlamovala se mu kolena, ale on pořád držel meč vysoko nad hlavou.

Stejně náhle, jako se objevila, kometa zmizela, a na pláni se usadilo veliké ticho. Cormac s Prasamaccem se rozběhli ke králi, nevšímajíce si zlomeného starce ležícího v trávě, jenž kostnatou rukou stále svíral jilec Cunobelinova meče.

Ve velkém kruhu zaplálo světlo a na dohled se objevil Pendarric. Poklekl vedle Galeada a kamenem se dotkl jeho čela. Rytíři se žilami opět rozproudilo mládí.

"Našel jsi slova moci," poznamenal Pendarric.

"Už to zlo zmizelo?"

"Na vaší planetě už žádné Sipstrassi nejsou. Možná hluboko pod hladinou moře, ale nikde tam, kde by je lidé po další tisíce let mohli najít. Dosáhl jsi toho, Galeade. Ukončil jsi vládu kouzel a čar."

"Ty máš ale pořád kámen."

"Já jsem přišel z Feraghu, příteli. Tam kometa ještě nedorazila."

"Král!" vyjel Galead a snažil se zvednout.

"Počkej. Naber síly." Pendarric došel k místu, kde ležel Uther. Král byl velice vážně zraněn a z prof'atého boku mu prýštila krev. Prasmaccos dělal, co mohl, aby proud krve zastavil, Gwalchmai se Severinem Albínem krále podpírali a Cormac stál hned vedle.

Pendarric poklekl vedle krále a natáhl ruku, že mu přitiskne kámen k boku.

"Ne!" zašeptal Uther. "Tady to končí. Přiveď sem vůdce Gótů a Sasů, Prasmaccu. Rychle!"

"Mohu tě zachránit, Uthere," řekl Pendarric.

"A proč?" Král měl bradku potřísněnou krví a byl smrtelně bledý. "Nemohl bych být něčím méně, než jsem. Nemohl bych žít na statku. Miloval jsem ji, Pendarricu, vždycky jsem ji miloval. Ale nemohl bych být jenom obyčejným mužem. Rozumíš? Kdybych tu zůstal, musel bych bojovat se Sasy a Briganty a Juty - snažil bych se udržet plamínek svíčky o něco déle."

"Já vím," řekl smutně Pendarric.

Prasmaccos se vrátil se světlavým Gótem, jenž před králem poklekl.

"Tvoje jméno?"

"Alarich," odpověděl ten muž.

"Chceš žít, Alarichu?"

"Jistě," odvětil válečník rychle.

"Tak odlož zbraně a já ti slibuji, že vám bude dovoleno vrátit se na loď."

"Proč bys to dělal?"

"Krev a umírání už mě unavují. Je to na tobě, Alarichu. Můžeš žít, nebo zemřít. Rozhodni se hned teď."

"Budeme žít."

"Správné rozhodnutí. Severine, dohlédni na to, aby byly mé rozkazy vyplněny. Už žádné další zabíjení. Kde je Asta?"

"Jsem tady, Krvavý králi," ozval se Asta a podřepí si k umírajícímu vladaři.

"A já dostojím slovu, které jsem ti dal včera. Dávám ti Jižní Sasko, abys mu vládl. Toto říkám před svědky."

"Ne jako leník?"

"Ne, jako král, zodpovědný pouze svému vlastnímu lidu."

"Přijímám. Ale to ještě nemusí ukončit války mezi tvým a mým lidem."

"Žádný žijící člověk nedokáže ukončit válku," prohlásil Uther. "Dohlédni na to, aby se Gótové dostali ke svým lodím."

"Je to rozkaz, Krvavý králi?"

"Je to laskavost, o jakou může požádat jeden vladař druhého."

"Tedy souhlasím. Ale měl by sis nechat ošetřit ty rány."

Uther zvedl zakrvácenou ruku a Asta ji uchopil válečnickým stiskem, zápěstí proti zápěstí. Pak vstal a vrátil se ke svým vojům.

"Vezměte mě na ostrov," požádal Uther. "Někdo tam na mne čeká."

Muži krále velice opatrně zvedli a zanesli do velkého kruhu, kde ho položili na oltář. Pendarric se postavil vedle něj a král si ještě zavolal Cormaka. "Neměli jsme čas se poznat, synu můj. Přesto na mne nevzpomínej s hořkostí. Všichni lidé dělají chyby a většina kvůli nim trpí,"

"Necítím hořkost, Uthere. Jenom pýchu... a lítost."

Král se slabě usmál. "Galeade," zašeptal selhávajícím hlasem.

"Jsem tady, můj pane."

"Až projdeme branou, uvidíš člun. Dones mě na něj a vypluj k ostrovu. Bude tam čekat žena, která ví, že jsem ji zalhal. Pověz jí, že moje poslední myšlenka patřila jí," Uther se zhroutil na kamenný oltář.

Pendarric rychtě přistoupil, zvedl ruku a král s Galeadem zmizeli.

Prasmaccos zoufale vykřikl a klopýtal pryč. Gwalchmai tu stál se suchými očima a vážnou tvář. "On se vrátí. Ví, že se vrátí... až toho bude nejvíce potřeba."

Nikdo jiný nepromluvil. Pak Gwalchmaiovi položil ruku na rameno Severinus Albinus.

"Já neznám všechny ty vaše keltské pověry," poznamenal, "ale já také věřím, že někde je místo pro muže jako Uther, a že nezemře."

Gwalchmai se obrátil a chtěl něco říci, ale z očí mu vytryskly slzy, které nedokázal zadržet. Ztuhle kývl a odešel k oltáři, kde se zastavil a zahleděl k nebesům.

Cormac tam stál s těžkým srdcem. Uthera vlastně pořádně neznal, ale byla to krev jeho krve a on byl na krále hrdý. Otočil se a spatřil přes pláň běžet mladou ženu, již poletovaly vlasy ve větru.

"Anduine!" zvolal. "Anduine!"

A ona ho uslyšela.

Epilog

GOROEN ZVEDLA STRÍBRNOU PŘILBU a položila ji na trůn. Přidala ještě kovové rukavice a prsní plát. Meč si

ponechala. Pak vykročila sálem mezi mlčícími řadami stínových bestíí a došla až na pláň pod tvrzí.

Uviděla šedavou stuhu silnice vinoucí se do dálky a na ní stojící zahalenou postavu. Pomalu došla k muži v kápi a ruku položila na jílec stříbrného meče.

"Sloužíš Molochovi?" zeptala se.

"Já nesloužím nikomu, Goroiien, možná kromě tebe." Odhodil kápi dozadu a Goroiien zalapala po dechu a skryla tvář v dlaních.

"Nedívej se na mne, Culaine. Uvidíš jenom zmar."

Bojovník ji jemně uchopil za ruce a zadíval se na její ryzí, neposkvřněnou krásu.

"Žádný zmar. Jsi tak krásná teď, jako když jsem tě spatřil poprvé."

Goroiien se podívala na své ruce a viděla, že mluvil pravdu.

"Můžeš mne ještě milovat, i po tom všem, co jsem ti udělala?" zeptala se ho. Culain se usmál a zvedl její ruku ke rtům.

"Žádný člověk neví, kam tato cesta vede," řekla Goroiien. "Myslíš, že ráj existuje?"

"Myslím, že jsme jej už našli."